

REALITATEA ILUSTRATA

ANUL XI No. 520
5 IANUARIE 1937

**A N U L N O U
LA PALATUL REGAL**

M. S. REGELE CAROL II SE INTREȚINE CU D-NII THIERRY MINISTRUL FRANȚEI
ȘI CASSIDOLAC MINISTRUL IUGOSLAVIEI.

(FOTO BERMAN)

10 L

D-nii Stoiadinovici, prim-ministru al Jugoslaviei și Gheorghe Tătărescu, prim-ministru al României, vizitând uzinele Reșița.

D-nii Stoiadinovici și Tătărescu la vânătoare.

Picarea d-lui Stoiadinovici din gara Reșița. D-nii Gheorghe Tătărescu și Victor Antonescu îl conduc.

M. S. Regele Carol II trecând în revistă trupa și ofițerii batăionului de vânători de munte, cu prilejul solemnităților, care au avut loc la Sinaia.

Suveranul desvelind placa comemorativă, la troița eroilor Vânătorilor de munte dela Sinaia.

Câte capete atâtea păreri! dar în privința aparatelor

Marconi
SAU
Columbia

echipate cu lămpi MARCONI

echipate cu lămpi TUNGSRAM

toată lumea e de acord,
că ele intrunesc sufra-
giile unanime ale publi-
cului radiofonist.

Cereți demonstrațiuni în toate
orașele la revânzătorii autorizați
și la „COLUMBIA” S. A. R.
București, Calea Victoriei No. 48.

Tușiți:
luați adevăratele
PASTILE
VALDA

cele adevărate se
vând numai în cutii
originale și sunt
singurele
eficace.

M. S. Regele Carol II primind la Sinaia, defilarea Vânătorilor de munte.

Suveranul urmat de ofițeri, după sfințirea troiței Vânătorilor de munte din Sinaia.

M. S. Regele Carol II și patriarhul Miron, în timpul slujbei religioase, la sfințirea bisericii dela Castelul Foișor.

Patriarhul Miron primește pe Suveran cu Sfânta Cruce, la sfințirea bisericii dela Castelul Foișor.

Oclirea bisericii dela Castelul Foișor. Suveranul are în dreapta pe patriarhul dr. Miron Cristea și este urmat de dl. prim-ministru, Gh. Tătărescu.

CEL MAI MARE ASORTIMENT DE **albituri**

**LA VULTURUL DE MARE
CU PEȘTELE IN GHIARE**

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACĂ 1 / STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 / STR. HALELOR 21

MATUSKA

VA FI EXECUTAT DUPA 5 ANI DE DETENȚIUNE

L. RASKAY

SILVESTRU MATUSKA, autorul celei mai monstruoase crime din secolul al 20-lea va fi în curând executat, dar numele său de o sinistă celebritate va rămâne pe veci neșters în amintirea omenirii.

În trei rânduri a încercat acest om să determine catastrofe de cale ferată pentru simpla plăcere de a face cât mai multe victime și a se desfăța la priveliștea agoniei lor. Prima tentativă a avut loc în Germania, lângă Jueterborg iar o a doua în Austria, lângă Leoben, unde diabolicul proiect s'a și realizat pe jumătate. Trenurile au deraiat producând considerabile pagube materiale, dar nimeni n'a fost ucis. Dar la a treia încercare, sinistrul s'a produs așa cum îl visa el și expresul de Viena-Budapesta a ieșit de pe șine, pe când traversa un viaduct, prăvălindu-se în prăpastie.

Silvestru Matușka a avut atunci o bogată recoltă. Trenul era plin, sute de persoane au fost grav rănite, iar douăzeci și două ucise, printre care se aflau câteva perechi de tineri căsătoriți, copii plecați în vacanță și persoane de notorietate publică. Dar Matușka nu s'a mulțumit să contemple catastrofa de departe, ci s'a amestecat printre oamenii echipelor de salvare spre a se desfăța la vederea groaznicelor suferinți în care se sbăteau victimele sale.

Proiectele sale fuseseră construite și realizate cu atâta ingeniozitate încât au trebuit să treacă săptămâni până când poliția să facă legătură între monstruoasa crimă și fabricantul Silvestru Matușka.

Împrejurările în care se produsese această crimă cu totul lipsită de mobil au dat din primele zile loc bănuelii că autorul ei nu putea fi decât un dement, iar ciudata purtare a lui Matușka în cursul procesului care s'a judecat mai întâi la Viena și apoi la Budapesta a confirmat această teorie. Dar în ambele orașe medicii au fost de părere că Silvestru Matușka, deși nu tocmai normal, era conștient de cele ce făcea și că deci putea fi tras la răspundere de faptele sale.

Matușka apărându-se, la proces.

crime. Apoi a început să pretindă că era un reformator religios și a făcut niște profeții înfricoșătoare.

Iar acum, în așteptarea execuției, el are o purtare extrem de bizară. A devenit de o exagerată cochetărie și petrece ore întregi înaintea unui ciob de oglindă îngrijindu-și barba lungă și neagră ce i-a crescut în închisoare. În afară de aceasta, este complet fixat asupra modului în care-și va face apariția la spânzurătoare:

„Voiu purta pantaloni dungați și redingotă” a declarat pe tonul obicinuit al taifasului, „iar la gât, am să am o cravată de mătase albă. Veți vedea ce contrast admirabil va face cu barba mea neagră.”

Întrebat pentru ce și-a lăsat barbă, el a răspuns: „Imi dă un aer demn.”

„Ce ai făcut când, venind dela Viena la Budapesta, ai trecut pe la locul catastrofei determinată de d-ta?”

„M'am rugat, m'am rugat pentru sufletele nefericitelor victime. Și acum mă mai rog încă”. Aci începu să recite o rugăciune latină.

Așteaptă execuția cu mândrie, cu încântare chiar și pretinde că a știut mai de mult în ce împrejurări va sfârși. El crede că o bucată din funia unui spânzurat este un talisman purtător de noroc, dar că de o pierzi, vei sfârși la fel. Matușka spune că a obținut și el dintr-o astfel de funie un căpeșel de vreo șapte centimetri, în cursul războiului, când s'au executat patru spioni, și-l purta vecinic asupra sa într'un buzunar secret. Într-o zi, și-a dat costumul la curățat și a uitat talismanul în

Catastrofa dela Biatorbagy, provocată de Matușka.

Un recent portret al lui Matușka.

Matușka condus de polițiști dela închisoare la locul procesului.

Procesul dela Viena s'a încheiat printr-o lungă condamnare la reclusiune, dar imediat după aceea a fost trimis la Budapesta. Aci i s'a deschis un nou proces și a fost condamnat la moarte, apoi, retrimis în Austria pentru a-și face restul pedepsei. În toamna aceasta el a ieșit din închisoare și a fost expedit în Ungaria pentru execuția capitală. Dar dublul său proces crease o situație complicată și se părea că execuția nu va mai avea loc. Acum însă, s'a decis. Matușka trebuie să moară! La procesele sale el a declarat că lucrase sub influența unei ființe misterioase, anume Leo, care-l hipnotizase și-l silise să comită

buzunar. Când îi s'au adus hainele dela spălătorie, talismanul nu mai era acolo și din momentul acela a știut că-l aștepta spânzurătoarea.

Leo misteriosul, Leo inexistentul, care l-a împins la crimă, continuă să-l obsedeze.

„Il văd încă” spune el. „Pot să-l schițez. Are niște urechi mari și o pereche de ochi străpungători. Iată cum arată”, și Matușka trasează repede pe hârtie chipul fantasticului Leo. În timpul petrecut în închisoare, el și-a terminat autobiografia care numără 400 de pagini și spune că i s'au oferit câteva mii de dolari pentru ea. Cu banii aceștia ar vrea să ridice un monument victimelor sale dela Biatorbagy. Dar Matușka are o activitate bogată; el a mai inventat și un nou tank ce se numește „Miroșit” și cu care soldații se rostogolesc spre

Solemnități pitorești în județul Timiș-Torontal

Recent au avut loc, în comuna Duboz din jud. Timiș-Torontal, festivități cu prilejul sfințirii școlii primare și a ridicării pavilionului străjeresc, în prezența autorităților din Timișoara.

Publicăm alăturat o serie de interesante fotografii, luate cu acest prilej.

Nova biserică din Duboz.

Feiță de țaran bănățean din Duboz.

Străjerițele din comuna Duboz făcând rugăciunea la sfințirea școlii primare.

Vechea biserică din com. Duboz-Banat. Biserica a fost clădită acum 200 de ani.

Prefectul județului, d. dr. Nistor, revizorul școlar Ilișescu și directorul școlii primare, Cojocariu, în mijlocul participanților la festivități.

Un străjer și o străjeriță din comuna Duboz.

inamic deoarece tancul este rotund. Face versuri și s'a angajat într-o lucrare științifică cu scopul de a dovedi existența dragonilor.

„Dragonii au trăit cu adevărat” spune el convins, „și știu unde li se pot găsi fosilele”.

Odată l-a întrebat pe avocatul său: „E adevărat că astă vară s'a surpat la Budapesta o casă și că cu această ocazie au murit trei sute de persoane? Ce rău îmi pare că n'am fost și eu pe acolo, Grozav aș fi vrut să văd o asemenea catastrofă!”

Adevărul este că cu ocazia acelei surpări n'a murit decât o persoană, dar aceasta este deajuns pentru imaginația lui Matușka.

Soția criminalului, o femeie superioară și foarte delicată, a murit de durere. Iar fiica sa, care acum are 18 ani, și-a schimbat numele.

Și acum, romanul acestei crime care s'a trăgănit mai bine de cinci ani se apropie de sfârșit. În momentul când cadavrul lui Silvestru Matușka se va legăna în spânzurațoare, dosarul se va fi închis pentru lege, dar mobilul îngrozitoarei sale crime va rămâne vecinic un mister.

Fotografie

Artistică

Depinde în cea mai mare parte, de modul în care este executată.

Studioul Polyfoto s'a făcut cunoscut prin condițiunile ireproșabile în care execută fotografiiile, iar sistemul Polyfoto—48 de fotografii — 100 lei — este îndeajuns de apreciat.

În orice ocazie, atunci când voiți să aveți mărturia unei clipe fericite, fotografați-vă la

polyfoto
CALEA VICTORIEI 86
TELEFON 3.43.65

SERBAREA ANULUI NOU IN CAPITALĂ

Patriarhul Miron Cristea rostindu-și cuvântarea în cadrul solemnității dela Palatul Regal.

Corpul diplomatic prezentând felicitări Suveranului cu prilejul zilei de Anul Nou.

Suveranul vorbind la serbarea Vânătorilor de munte, dela Sinaia.

M. S. Regele Carol II, ascultând discursurile festive de Anul Nou, în sala tronului, la Palatul Regal.

M. S. Regele Carol II, urmat de d. prim-ministru Gh. Tătărescu și de d-nii Generali Paul Angelescu și Ilasievici, trece în revistă compania de onoare din fața Patriarhiei, în ziua de Anul Nou.

Suveranul, înconjurat de membrii guvernului, primește defilarea trupelor în fața Patriarhiei, în ziua de Anul Nou.

PETROLUL ARTIFICIAL IN GERMANIA

REVISTA noastră a fost întâia publicație care a oferit cititorilor acum doi ani un tablou exact de înarmările Germaniei — numărul oamenilor, nouile formații, denumirea formațiilor paramilitare camuflate, numărul și felul armelor, etc. — fapte care s'au dovedit reale și din care au decurs toate gesturile politice și internaționale ale Germaniei din ultimul timp.

Suntem în măsură să oferim și de data aceasta cititorilor noștri o noutate inedită, o situație exactă a eforturilor Germaniei pentru a se elibera de importul petrolului, fără de care, știm cu toții, nici un motor de avion, nici un motor de fabrică, nici un motor de tank nu se poate urni. Poate că n'niciun alt domeniu de creare a unor substanțe de ersatz, silințele Germaniei n'au fost mai mari, mai impresionante, jertfele mai penibile, ca n'experiențele pentru fabricarea petrolului sintetic. Ce s'a făcut până acum în al treilea Reich, cât s'a cheltuit, ce se va mai face și ce cheltuieli noi sunt prevăzute, cine a suportat și cine va suporta fantasticele cheltuieli pentru crearea petrolului artificial, se știe prea puțin și la noi și în străinătate.

Informațiile tehnice, politice, economice pe care le publicăm mai jos asupra acestei grave chestiuni ni-au fost furnizate de un specialist și perfect cunoscător al Germaniei, de dr. Hans E. Priester fostul director al paginilor economice, dela marele ziar „Berliner Tageblatt”, care lucrează în acest moment la o carte revelatorie Das Deutsche Wirtschaftswunder (Miracolul economiei germane), menită să apară în celebra editură Queridam din Amsterdam. Ținând seamă de faptul că România e una din marile producătoare de petrol natural, că petrolul constituie unul din produsele noastre de export de cea mai mare valoare, nu ne îndoiim că destăinuirile d-lui Hans E. Priester vor găsi la noi interesul și răsunetul pe care le merită. Publicăm deci fragmentele esențiale din viitoarea lucrare a fostului director economic dela Berliner Tageblatt:

FORȚA MOTRICE ARTIFICIALĂ

Din lipsa unor izvoare naturale de petrol în Germania în cantitate suficientă, al treilea Reich și-a îndreptat toată atenția asupra creării artificiale a petrolului din marile cantități de cărbune pe care le posedă. Încă din 1913 un chimist german, dr. Friederich Bergins a obținut un livret în acest sens. Azi există mai multe procedee de extragere a petrolului din cărbuni și ele se bazează pe două principii: a arderii cărbunelui până la cocs sau a tratării lui prin hidrogen.

Arderea până la cocs, metoda cea mai veche, suferă de defectul că lasă în urmă prea mult cocs și produse secundare. Chiar cu metoda cea mai bună, numită „Schwelung” care supune cărbunele la o tem-

peratură de 500 grade, se obține 80 la sută cocs, 10 la sută gaz, 10 la sută gudron. Petrolul trebuie a-bea extras din acest gudron.

Tratarea cărbunelui cu hidrogen are, dimpotrivă, marele avantaj că produce numai petrol. Dar necesită investiții extraordinar de mari. Procesul de producție e mult mai complicat. E nevoie de presiuni până la 200 de atmosfere și de înalte temperaturi. Azi tratarea cu hidrogen se face în Germania după patru procedee și anume:

1. Hidrarea după sistemul Bergins-L. G. Farben.
2. Sinteza după sistemul Fischer-Tropsch.
3. Extragerea după sistemul Pott-Broche, și
4. Extragerea după sistemul Uhde.

Niciunul din aceste sisteme nu e ieftin. Pentru producerea unei tone de petrol e nevoie de hidrarea a 3—3½ tone de cărbuni, sinteza 4—5 tone și extragerea 2½—3 tone. Ceeace n'a împiedicat însă pe conducătorii celui de-al treilea Reich să aibă grijă ca actualele instalații să fie mărite, ba să construiască altele noi, gi-

gantice. Politicul triumfă asupra economicului — fenomen tipic pentru Germania actuală.

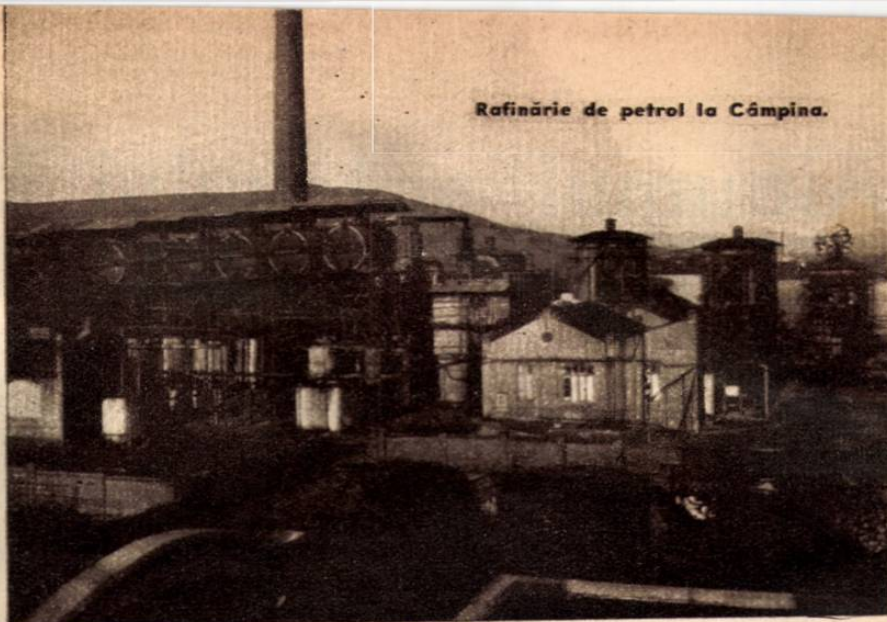
CUM SE EXTRAGE BENZINA DIN CĂRBUNI?

Încă înaintea regimului hitlerist, puterica întreprindere I. G. Farbenindustrie, a construit o fabrică mare la Lenna (Germania de mijloc) pentru producerea benzinei prin hidratarea cărbunelui. Marile cheltuieli au fost suportate numai de susnumita întreprindere, din buzunarul ei. Rentabilitatea părea asigurată, întrucât hidrogenul provenea aproape gratuit dela fabricile de amoniac învecinate. Dar I. G. Farbenindustrie nu s'a gândit că prețul benzinei naturale va cădea în curând

atât de jos. Producția artificială de benzină dela Lenna nu se putea menține decât prin ridicarea tarifului de import și subvenții indirecte din partea Statului (scăderi de impozite, etc.). Al treilea Reich își îndreptă numai decât privirea asupra fabricii dela Lenna. Dacă producția benzinei artificiale fu în 1933 numai de 100.000 de tone, în 1935 se ridică la 280.000 tone. Capacitatea fabricii fu ridicată la 330.000 tone. Ce sumă a investit Statul în această întreprindere, nu se poate ști. Oricum producția lui I. G. Farben părea mică pentru scopurile noului Reich. Se simțea nevoia — nevoia militară — a unor noi fabrici de petrol artificial și crearea lor fu ușurată cu moamele unui preț de favoare din partea Statului (asigurarea unui preț de 22 pfenigi pe litru, la un cost de producție de 18—20 pfenigi).

(Citiți continuarea în pag. 8-a)

Refinărie de petrol la Cămpina.

Mai mult decât bogăția:
Un talisman de fericire!

Un ten fermecător
de dimineață până seara

...său RESTITUIREA
SUMEI INTREGI!

A fi întotdeauna fermecătoare, dimineața, seara, în plin soare ca și la lumina orbitoare a becurilor... Mijlocul este simplu, Doamnă. Aveți grijă ca pielea Dv. să fie curată, netedă, tenul fraged, fermecător. Faceți această mică încercare. Cumpărați o cutie cu 3 săpunuri Cadum. Nu riscați nimic. Dacă, după întrebuințarea primului săpun Cadum, tenul Dv. nu a devenit mai frumos, obrazul mai fraged, mai tineresc, înapoiati ambalajul săpunului întrebuințat, împreună cu celelalte două neîncepute, Biroului Cadum, Strada Sf. Ionică No. 8, București. Vi se va restitui suma INTREGĂ. Nu mai stați pe gânduri, e vorba de fericirea Dv. Nu se știe... un ten frumos înseamnă mult! Nu ezitați, cumpărați îndată o cutie cu 3 săpunuri Cadum.

GARANTĂM
mulțumirea
deplină, sau
restituiem suma
întregă.

Se întrebuințează
până la ultima bu-
cătă, păstrându-și
intactă parfumul și
celelalte însușiri
incomparabile.

Savon Cadum

Sondă la Cămpina.

Albumul actorului bătrân...

„ALTFEL ERAU OAMENII ÎNAINTE”...

PRIETENUL meu, actorul, m'a invitat din nou la el acasă. În preajma Sărbătorilor, o tristețe nelămurită i-a cuprins sufletul. Deși mai mult tăcut de felul lui, l-a năpădit o poftă de vorbă. Simțea omul dorința destăinuirii, a recapitulării unui trecut... glorios. Albumul vechiu cu colțurile de metal, cu început de rugină, veghea pe măsuta rotundă cu lampă „cu glob”.

L-am deschis, acolo unde-l lăsasem, acum câteva zile. Ne-a apărut un militar, plin de decorații și cu mustăți-favorite. Preopinientul meu a exclamat: — A, știi cine-i ăsta? Să ți-o spun eu: e celebrul Hübisch, șeful de muzică, autorul lui „Trăiască regele”. Eu l-am cunoscut bine, pentru că a condus, o bucată de vreme, orchestra Teatrului Național. Mare ghiduşar era ăsta! Să-ți spun una: știi că, într-o vreme, la Național se juca și operă. Impresar era, între alții, un căpitan de jandarmi cu numele de Fănuță: trupa italiană, adusă de Fănuță ăsta avea în repertoriu și celebra bucată „Briganzii”. Trupa probabil, că nu era grozăvie, așa că Fănuță a pierdut o grămadă de parale. Cum crezi că l-a consolată maiorul Hübisch pe căpitanul Fănuță? „Lasă, mă Fănuță, că s'au mai văzut căpitani de jandarmi furați de briganzi!” la 'ntoarce pagina...

— Uite-l pe nenea Petrache Sturdza. Tip era și ăsta, da'

D-nul Sturza în Judecătorul din Zalomea

Hübisch maiorul

Irina Vlădaia

Alexandru P. Marinescu

impatic și cult. Da' om curios. Mă mir de ce-a lăsat ăsta vorbă ca după moarte să fie ars! Când te gândești că din colosul ăla de om, n'a mai rămas nimic!”

Un mărgăritar a înflorit în ochiul prietenului meu. Și, deodată, schimbând vorba:

— Ai fost la sărbătorirea lui Soreanu?

— Da!

— L-ai auzit pe Livescu de spus că s'a îmbrăcat în aceeași cabină cu Soreanu, Demetriade și Sturdza? Ei bine, în această cabină trebuie să existe și-acuma un fotoliu, zis „fotoliul lui

Petrache”, care rămâne în totdeauna gol. Știi pentru ce? Sturdza avea un păcat: se cam bălbaia pe scenă. Ei bine, s'a răspândit vestea printre actori că cine se așează în fotoliu ăsta, pățește ca Petrache.

la 'ntoarce pagina...

— Oho, uite-o pe Vlădaia!

Frumoasă mai era, domnule, și avea și voce, nu ca astea d'astăzi. Ai auzit domnule de Irena Vlădaia? Când juca asta la Dacia se țineau cupeurile în șir. Am văzut-o mai an. Nene, n'am mai recunoscut-o... Asta e viața, ce să-i faci! Mergi mai departe. — D'a cum s'a rătăcit asta la mine? Da' nu-i vorbă că e fotografie rară. ăsta e Barbu Lăutaru, veritabilul Barbu Lăutaru, după care s'a inspirat Vasile Alecsandri, când a scris celebrele versuri (și omul meu a început să cânte):

Eu sunt Barbu Lăutarul

Starostele și cobzarul

Eu mă duc, mă prăpădesc

Ca un cântec bătrânesc...

Ce se mai cânta ăsta pe la Geafer și pe la Zdrafcu și Tipțer! 'ntoarce nene foaia, că mă faci să plâng...

— Aha, uite-l pe Al. P. Marinescu, săracu! ăsta, domnule era de fel din Fălțiceni, a cutureat țara de-a-latul și de-a-lungul, da' nu boierește cum se fac astăzi turneele, ci cum da Dumnezeu și Maica Domnului. Da' cine mai vorbește astăzi de el! Ce vremuri! Mă tată, în-

toarce foaia că iar îmi vine să plâng!

— Ei da, uite-o pe coana Adelina Mărculescu. Am văzut-o mai zilele trecute. Ei, mă crezi, domnule, că nu se ține rău. Și s'o știi dela mine: coana Adelina, nu cred să aibă mult până la optzeci, dacă nu i-o fi împlinit chiar. Stai să fac o mică socoteală, (omul meu numără pe degete): da' n'are optzeci, da' p'aproape e!

Altfel de oameni și altfel de vremuri erau atunci.

Da' s'a cam întunecat. Stai să aprindem lampa...”

IOAN MASSOFF

Barbu Lăutarul

D-na Adela Mărculescu în „Lipitorile”.

Dar în primul rând era nevoie ca întreprinderile carbonifere din mijlocul Germaniei să facă investițiile cerute de Stat, încă din Octombrie 1934. Într-o ședință dramatică — și care nu ținu mai mult de o oră — dr. Schacht prezentă patronilor, aduși cu ordin la Berlin, planurile fabricilor de petrol artificial. Și pretinse ca întreprinderile lor, atât de rentabile, să subscrie în acest scop un capital de 100 milioane mărci (patru miliarde lei). Orice împotrivire era zadarnică. Astfel se ajunse la „Organizația obligatorie a cărbunelui” care preia 2 mărci la fiecare tonă de cărbune. Fondul realizat servește la finanțarea unei Societăți de benzină artificială (Braunkohle-Benzin-A. G.), în afară de acel capital impus de 100 milioane mărci. Investițiile în construcții se vor ridica însă la 200 milioane mărci (opt miliarde lei). Producția de benzină artificială va fi de câteva sute de mii de tone anual, când cele trei fabrici proiectate vor intra în funcțiune. În toamna anului 1936 au fost gata fabricile dela Böhlen și Magdeburg (Germania de mijloc). Acum se lucrează la fabrica din Lansitz. Ele vor lucra după sistemul „Fischer-Tropsch”.

Între timp alte câteva societăți carbonifere și în special unele din regiunea Ruhr, renumită pentru minele ei de cărbuni, au intrat în rețeaua de fabrici de benzină artificială. Totalul sumelor investite în această experiență fără precedent, menită să anuleze petrolul natural și să elibereze Germania de un import costisitor — sau chiar imposibil în vreme de război — se ridică până acum la impresionanta cifră de 300 milioane mărci (12 miliarde lei).

Dr. Hans E. Priester ne mai arată că producția de benzină artificială e întovărașită de producția motorinei și petrolului (gazului lampant) artificial — pe care al treilea Reich le folosește la motoarele Diesel. Acest fel de motoare care funcționează numai în fabrici au fost adaptate la automobile și mai cu seamă la avioanele de vânătoare și bombardament. Într-o eventuală luptă aeriană, ele vor avea superioritatea că vor fi ferite de exploziile de care sunt amenințate toate motoarele avioanelor cu benzină.

F. Aderca

AU SOSIT TOATE NUANȚELE DE

Rouge
ritz

CEREȚI NUMAI CEL
MAI BUN ȘI CEL MAI
FIN ROȘU DE BUZE

„RITZ”

Descoperirea senzațională a unui medic
Readuce tinerețea
pielei veștejite și sbârcite

Un jurnal medical din Viena anunță ultimul triumf al științei care uimește lumea întreagă. S'a găsit nu numai cauza sbârciturilor, ci și remediu contra lor. Mame și chiar bunice pot recăpăta tenul fraged și limpede de față tânără. Femei de 50 și 60 de ani pot recăștiga pielea netedă și fără sbârcituri ale tinereții. Sânciturile se produc din cauza că, îmbătrânind, pielea pierde niște elemente vitale și nutritive. Acum aceste elemente se extrag din animale tinere alese cu îngrijire. Nutrind pielea umană, ele o fac fragedă și tânără din nou. Acestea sunt rezultatele uimitoare ale cercetărilor făcute la Universitatea din Viena sub conducerea Profesorului Dr. Stejskal. Dreptul exclusiv de exploatare al descoperirii profesorului a fost dobândit de Tokalon pentru o sumă colosală.

Extractul din celule vii de piele, numit Biocel, se găsește numei în Crema Tokalon culoarea roză, celebra Cremă de Paris. În cursul experiențelor făcute prin spitale asupra unor femei de 60—70 de ani, sbârciturile au dispărut în timp de 6 săptămâni (vezi Jurnalul Medical din Viena).

Aplicați în fiecare seară Crema Tokalon Aliment pentru piele. Ea nutrește și reîntinereste pielea pe când dormiți. Sânciturile dispar în curând. Peste câteva săptămâni veți arăta cu ani de zile mai tânără. Ziua întrebuințați Crema Tokalon, culoarea albă, neunsuroasă, care disolvă cosurile, înlătură porii dilatați și face pielea cea mai aspră și întunecată moale, albă și netedă. Se garantează rezultate satisfăcătoare, altfel se restituie banii.

CRIZA prin care a trecut Anglia, recent, până la abdicarea regelui Eduard, a avut momente penibile dar a făcut publicului o mișcătoare revelație în solida prietenie care-i leagă pe cei patru frați regali.

Poporul englez și-a îndreptat în totdeauna cu mare dragoste privirile asupra familiei sale regale dar viața particulară a membrilor ei i-a fost prea puțin cunoscută. Diferitele reședințe regale au toate la un loc mai bine de 2000 de servitori, însă fiecare dintre aceștia este un diplomat înăscut, care nu vede nimic, n'auze nimic și mai cu seamă, nu spune nimic.

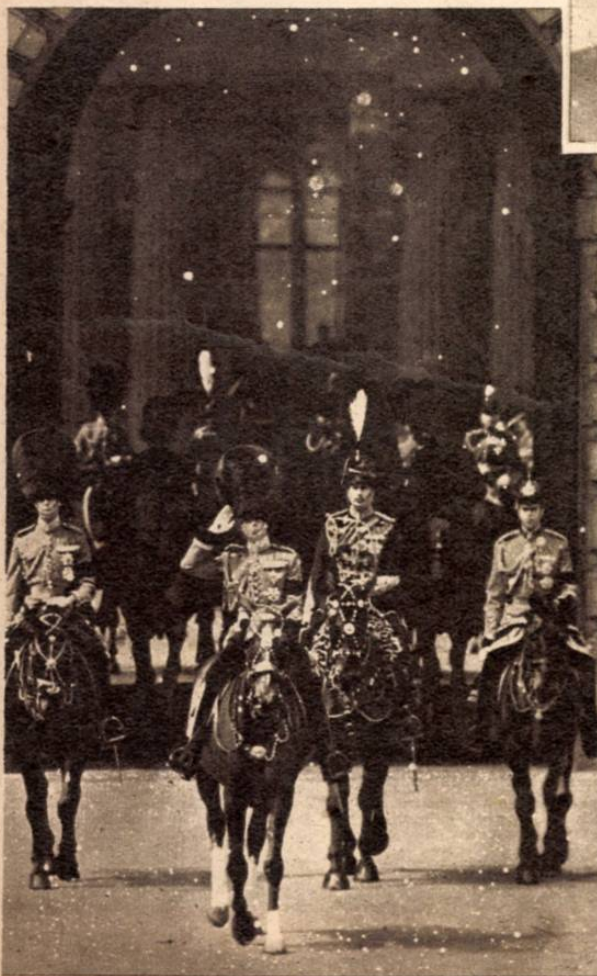
Familia regală este o familie în toată puterea cuvântului. Pe vremea regelui George, viața la *Buckingham Palace* diferea foarte puțin de aceea a unei obișnuite căsnicii engleze. Copiii regali spuneau părinților „Papa” și „Mama”, iar nu ca la multe alte curți „Majestate”.

Atât regele cât și regina se interesau personal de educația copiilor lor, potrivit cu vechile tradiții ale Familiei Regale Britanice.

Regina Victoria și soțul său, Prințul Albert, au fost niște părinți foarte severi dar în același timp foarte afectuoși și și-au iubit mult nepoții. Regina Victoria vizita des apartamentele copiilor regali și foarte adesea prepara cu propriile-i mâini mâncăruri și prăjituri pentru nepoți. Ea intra în bucătărie, își pune un șorț dinainte și suflecându-și mânecile se apuca de gătit. Iar nepoții, când vedeau trăsura bunicuței lor apropiindu-se sburdau de bucurie strigând: „Vine mama mare... Astăzi vom avea ceva bun la masă!”

Copiii regelui George au fost crescuți într-o atmosferă asemănătoare. Dacă acest monarh a fost un bun părinte pentru toți supușii vastului său imperiu, copiii săi au avut în el un tată dintre cei mai înțelepți și mai atenți, care le-a urmărit evoluția cu grijă, ocupându-se de cele mai mici detalii. Dorințele sale au fost în totdeauna ordine pentru copiii regali. Într-o perioadă când Eduard al VIII-lea, pe atunci Prinț de Wales, cădea mereu de pe cal la partidele de polo sau la vânătoare, el i-a cerut să-și vândă toți caii. Aceasta a fost o lovitură grea pentru tânărul prinț, atât

Ex-regele Eduard primind defilarea împreună cu frații săi (dela stânga la dreapta) Ducele de York—actualul rege—Ducele de Gloucester și Ducele de Kent.

FAMILIA REGALĂ ENGLEZĂ

CARACTERELE CELOR PATRU FRAȚI ȘI ALE SOȚIILOR LOR

Dar și pentru celelalte cumnate ale sale ex-regele Eduard este un bun prieten. Ducea de Kent, fosta prințesă Marina a Greciei, are în special motive să-i fie recunoscătoare. George, cel mai tânăr dintre frații regali, s'a destăinuit mai întâiu prințului de Wales atunci când a vrut să se căsătorească cu Marina și acesta a făcut mediațiunea între duce și părinți, obținându-le consimțământul. Actualmente, ducea se află în așteptarea unui al doilea eveniment fericit, care se va produce în curând, dar fără să fie seamă de starea sa, ea s'a grăbit să se ducă la regina-mamă spre a o îmbărbăta și spre a pleda pe lângă rege, implorându-l să se gândească bine mai înainte de a face irevocabilul pas.

Soțul său, Ducele de Kent, se bucură de o mare popularitate și este cel mai bun prieten al ex-regelui Eduard.

În ultimii ani, apăreau mereu împreună prin elegantele restaurante ale West-End-ului londonez. Căsătorindu-se, ducele a trebuit să renunțe la aceste mici escapade, dar prietenia dintre el și fratele său mai mare a rămas aceeași.

El a preluat rolul de arbitru al eleganței bărbătești dela prințul de Wales, căruia îi repugnă să fie privit ca un manechin. Ex-regele este de un pronunțat conservatorism în privința îmbrăcăminții și din 1922 poartă a-

ceeași croială de guler. El a încetat de ani de zile să mai determine revoluții în moda bărbătească și ducele de Kent este acela care dictează de atunci în această direcție.

Cel de al patrulea frate trăiește dincolo de cercul luminos al vieții publice. Se numește Henry, dar pentru frații săi este Hary — și este un soldat înăscut. Ducele de Gloucester activează în armată la *Aldershot* și este unul dintre cei mai străluciți ofițeri ai armatei britanice. La popotă, unde se simte ca la el acasă, a câștigat inimile tuturor ofițerilor. Soția sa, fosta Lady Alice Scott, este o adevărată soție de ofițer. Manifestă un viu interes pentru profesiunea tovarășului său de viață. Este o talentată pictoriță și când nu mănuește penelul se ocupă de modesta lor căsuță dela *Aldershot* sau călărește și-și însoțește soțul la vânătoare. Este și ea tot o scoțiană, membră a faimoasei familii Buchleuch. În cursul recente crize, a rămas în umbră, dar a urmărit evenimentele cu mult interes.

Pentru familia regală a Angliei, Eduard n'a fost un rege, ci o ființă umană care avea dreptul la fel ca oricare alta la fericire.

Ladislav Farago

O familie fericită — actualii suverani ai Angliei cu fiicele lor Princesele Elisabeta și Margaret Rose.

de sportiv, dar dorința regelui fu îndeplinită fără discuție.

Ceeace a urmărit în totdeauna regele George, a fost cultivarea unui spontan sentiment de prietenie între copiii săi. Așa că cei patru frați au crescut împreună cu sora lor într-o armonioasă tovarășie care mai târziu s'a transformat într-o profundă afecțiune.

Toți patru frații o adoră pe prințesa Mary, cunoscută mai bine sub calificativul de Prințesă Regală, o ființă foarte delicată și foarte tandră. Atașamentul ei pentru defunctul rege era bine cunoscut și moartea acestuia a mahnit-o profund. Când apărea, micuță și fragilă în vastele încăperi ale palatului, da tuturor impresia unui fulg ce plutea pe aripile unei brize blânde, dar își petrecea majoritatea timpului în micul său apartament făcând lectură sau plecată asupra unei migăloase broderii. Are o voce dulce și prin însușirile-i spirituale farmecă pe toți aceia cu cari vine în contact. Cei patru frați sunt patru caractere cu totul diferite. Au însă ceva comun: nu le place să fie tratați ca niște ființe aparte. Toți țin să fie oameni între oameni iar între ei, sunt numai frați.

Ex-regele Eduard are cea mai puternică personalitate. În familia sa, el a dat în totdeauna tonul atât

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 57 fost 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Îngrijirea feței. Tratamentele ridurilor prin diatermie, masaje pneumatice și hormoni. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Consult. 10—12 și 3—7 p. m. Consult. gratuite Miercuri 11-12 a. m.

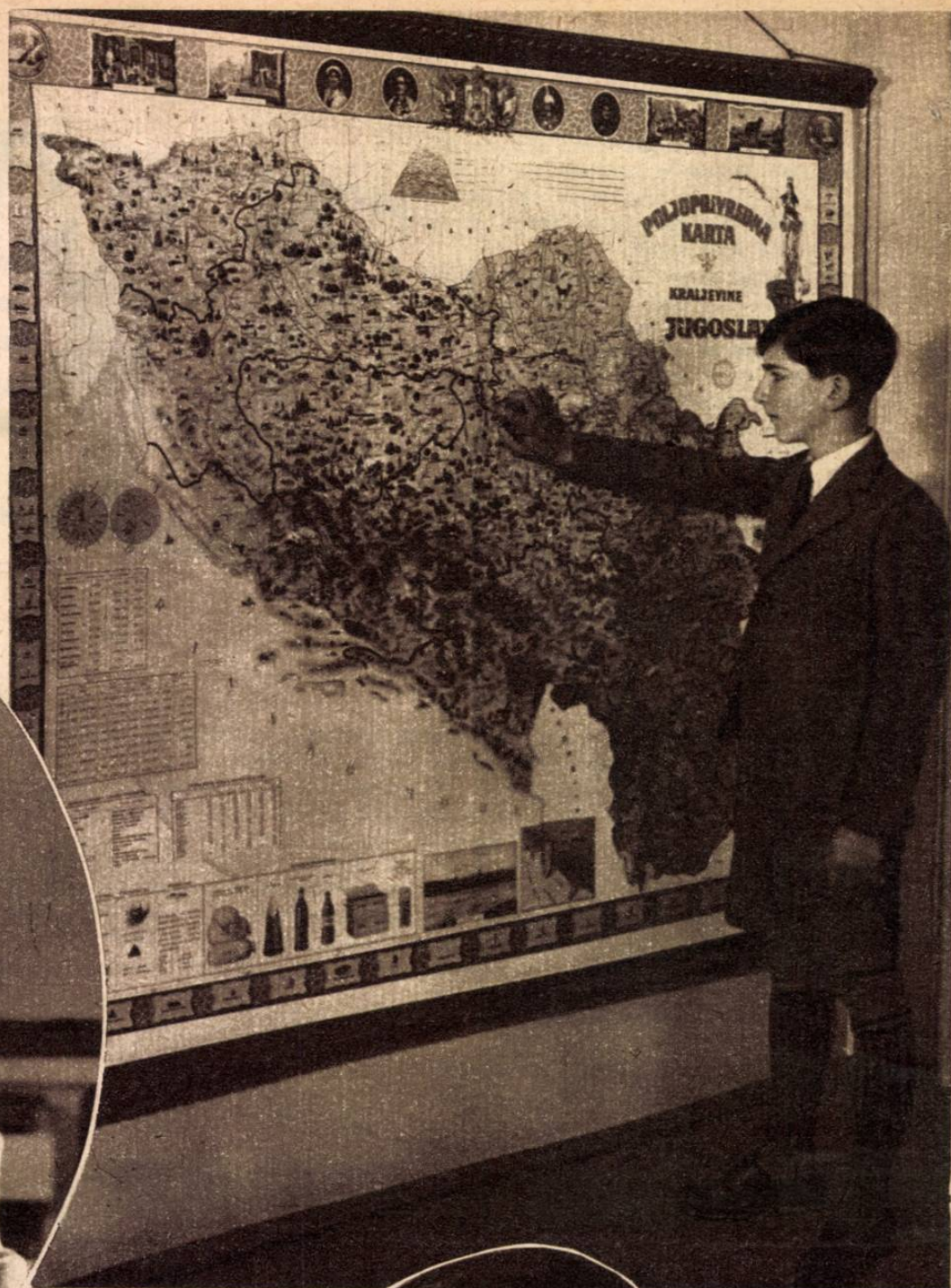
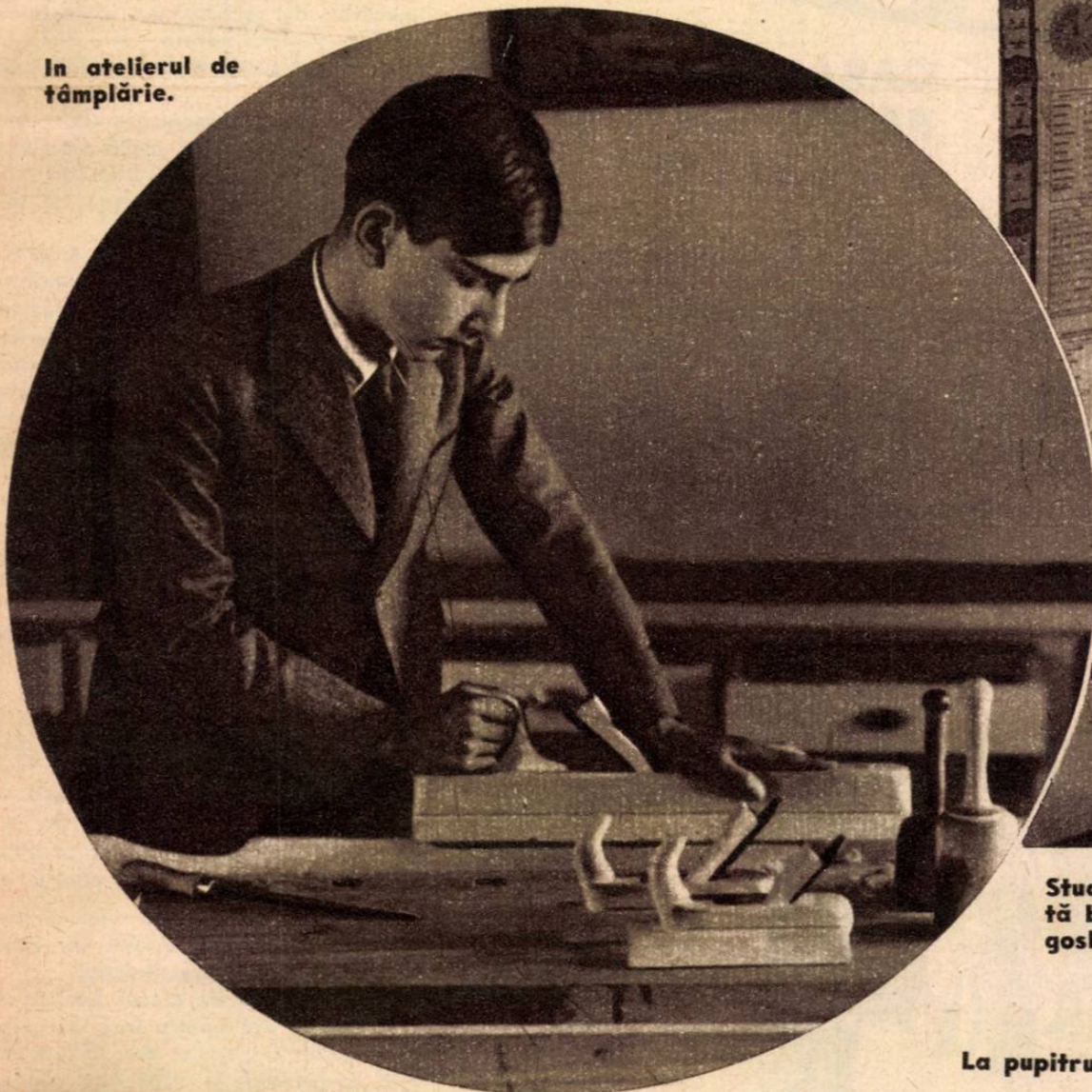
A APĂRUT

MAGAZINUL

160 pagini 25 lei.

REGELE PETRU AL JUGOSLAVIEI LA LUCRU

In atelierul de
tâmplărie.

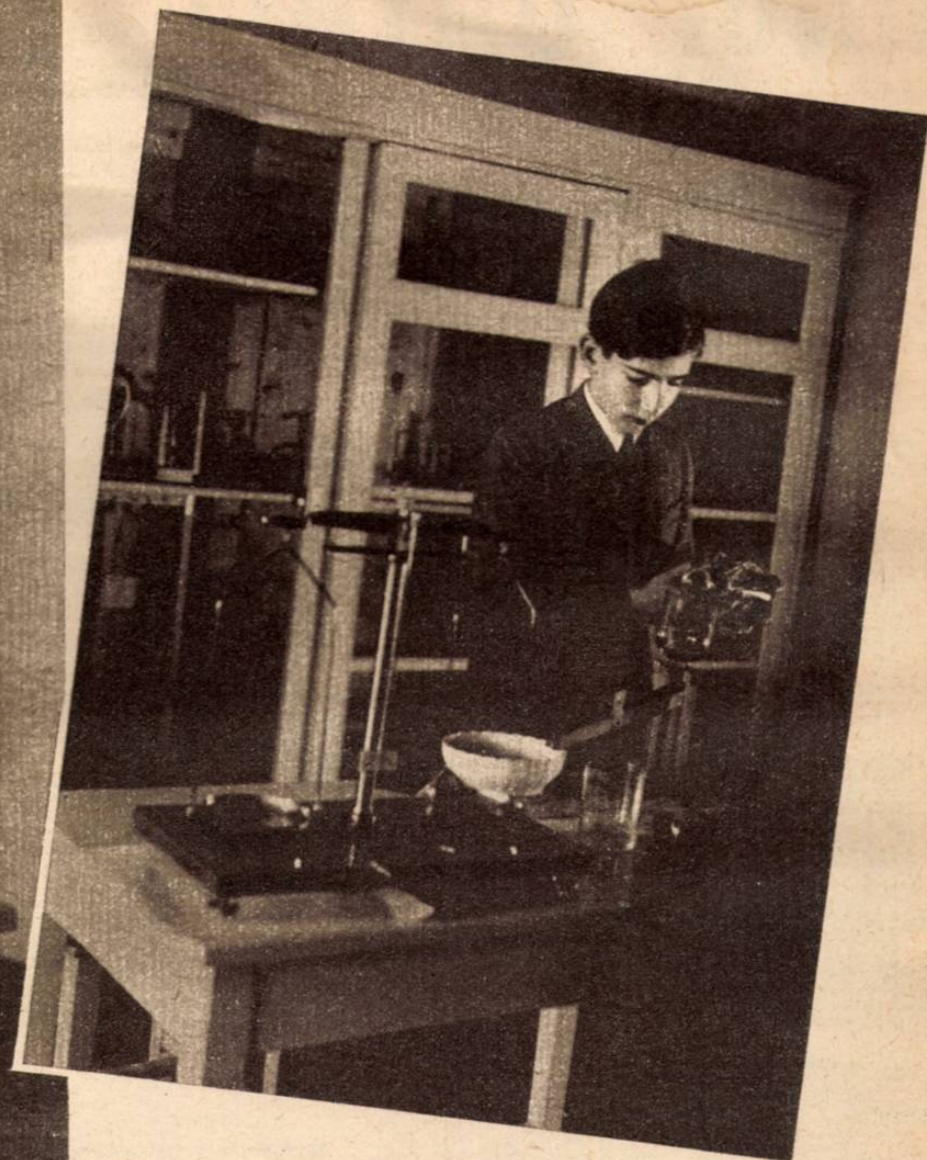
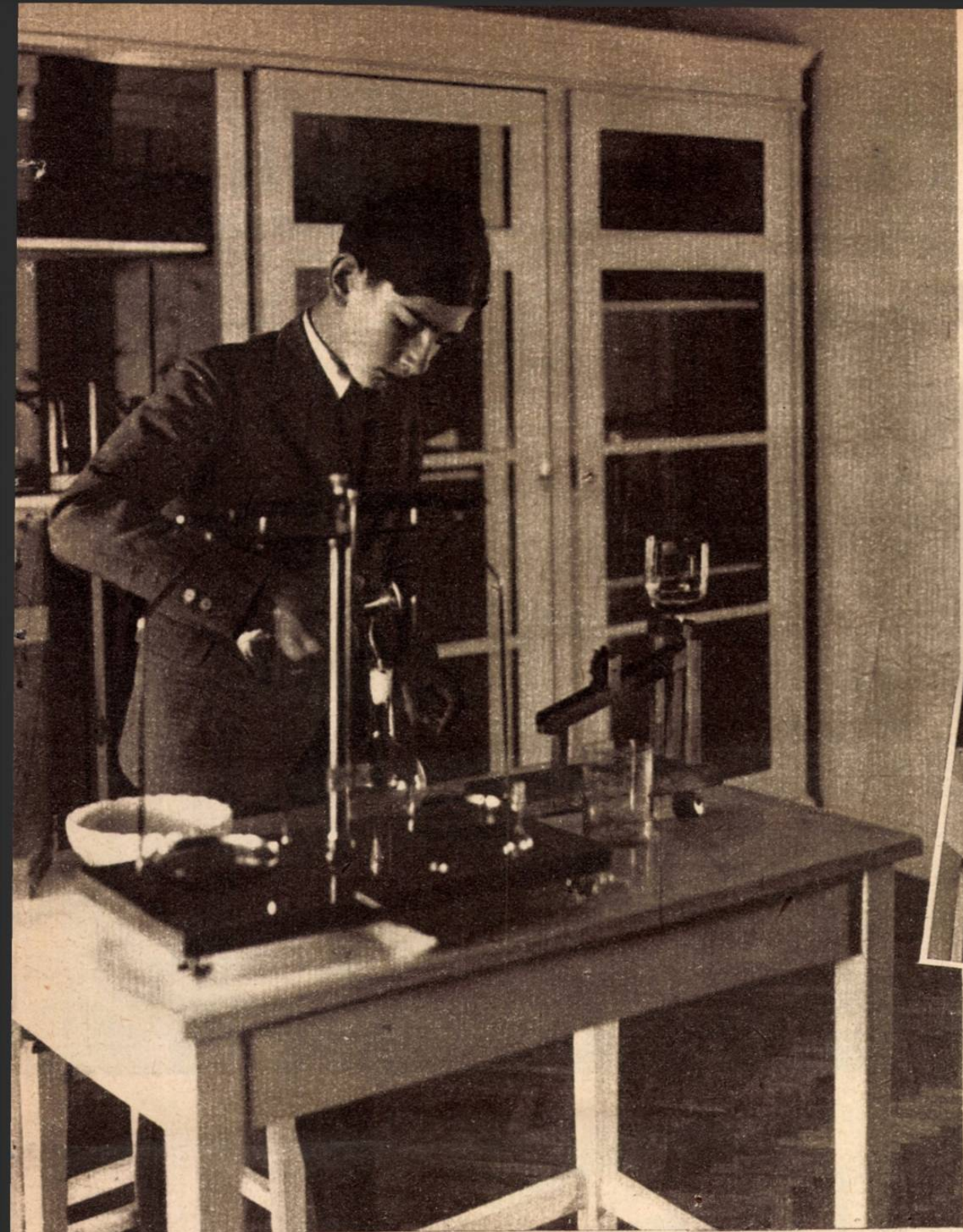

Studiând pe har-
tă bogățiile Ju-
goslaviei.

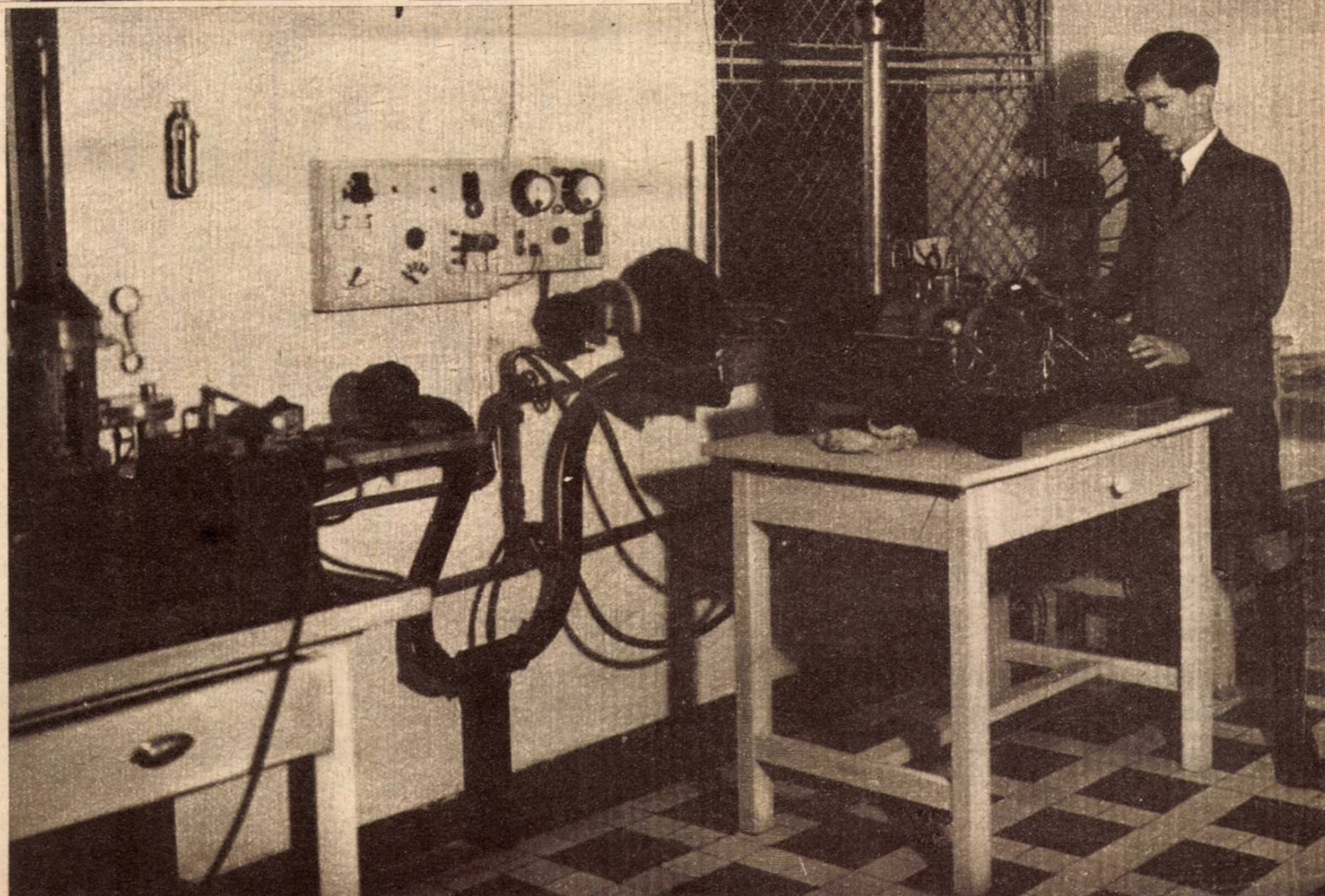
La pupitru.

Un portret re-
cent al Rege-
lui Petru.

In laborator, la experiențele de chimie.

Experiențe de fizică, cu aparatele electrice, în laborator.

CINCI BATALII PENTRU CUCERIREA

DESTINUL TRAGIC AL MADRIDULUI

PRIN cartierele mărginașe ale Madridului, trupele guvernamentale spaniole luptă pe viață și pe moarte împotriva generalului Franco pentru salvarea acestui oraș, ajuns un fel de ultimă etapă, de care atârână în bună parte sfârșitul războiului crâncen angajat între fiii aceleiași țări și pe însuși pământul ei.

Nu e însă întâia oară în istorie când mândra capitală a Spaniei devine teatrul unor învrăjbiri dramatice. Aproape s'ar putea spune că un destin tragic apasă asupra ei. De fapt și acum 230 de ani Madridul vedea o armată tăbărind în fața zidurilor sale, cu hotărârea nestrămutată de a-l lua în stăpânire.

Lucrurile se petreceau în 1706. Murise de, șase ani Carol II, ultimul suveran al

rezistența până la capăt; celălalt însă susținea predarea imediată și fără condițiuni. Întâiul era alcătuit numai din militari, din voluntari veniți de afară și din pătura nevoiașă a populației. Al doilea, cuprindea comercianții, principalii meșteșugari ai orașului și toate persoanele înstărite sau cu dare de mână, cari declarau, după părerea lor, că o capitală, oricare ar fi ea, nu poate și nu trebuie să înfrunte riscurile asediului din partea unui vrăjmaș pe care un șir de succese l-au adus în fața zidurilor sale. Trupele ocupau parcul orașului, adică faimosul „Buen Retiro“ de astăzi.

La miezul nopții, Napoleon trimitea guvernatorului Madridului scrisoarea următoare:

„Împrejurările războiului aducând oastea franceză la porțile orașului vostru și „toate măsurile fiind luate pentru a pune stăpânire pe el, cu forța, socot

Inc

Un atac cu granate de mână al rebelilor, la sud de Madrid.

Mouri ascunși în dosul unui zid al Casei del Campo, trag asupra apărătorilor Madridului.

Spaniei din dinastia Habsburgilor, după ce desemnase ca urmaș la tron pe un nepot al lui Ludovic XIV, pe atunci regele Franței.

Negreșit, împlinirea acestei dorinți ar fi însemnat ca familia domnitoare franceză să reunească sub ea sceptrele Franței și Spaniei, ceea ce ar fi adus, mai curând sau mai târziu, hegemonia Franței asupra Europei.

Puse pe gânduri de acest fapt, celelalte puteri (Anglia, Austria, Olanda și Prusia), ridicară armele. Astfel luă naștere un războiu, care se întinse până și în coloniile aflate sub dominația statelor beligerante.

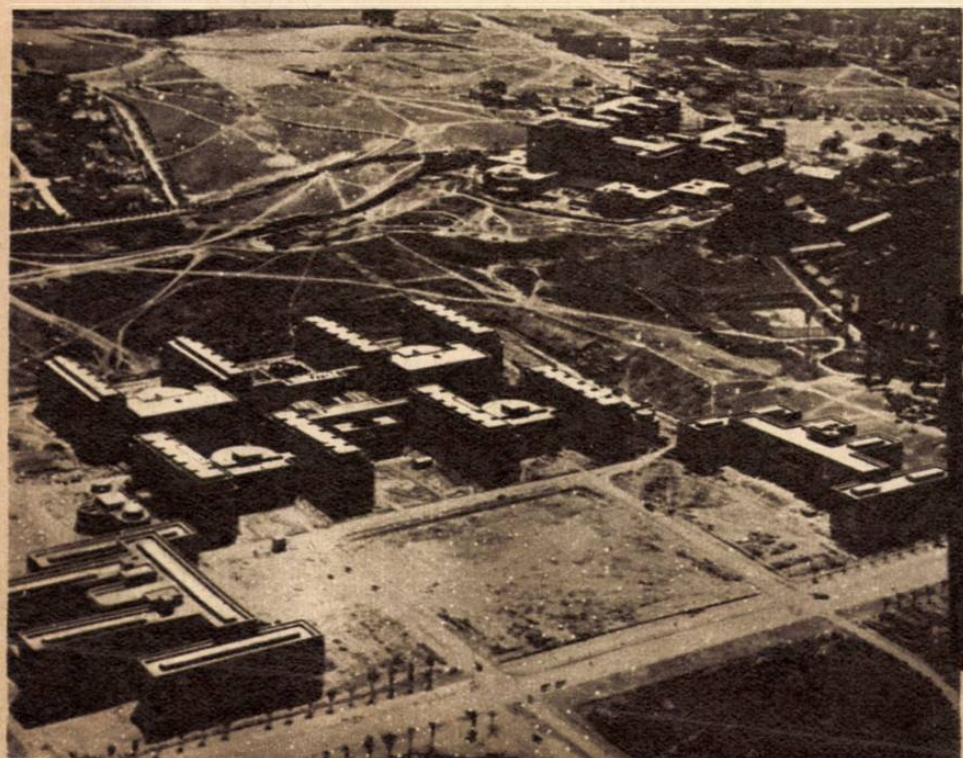
Aliații nu zăboviră să sosească la Madrid dar, spre surprinderea lor, orașul li se preda fără nicio luptă sau împotrivire...

MARȘUL LUI NAPOLEON...

Se scursese un veac. Napoleon e proclamat Împărat al Franței și se pregătește să-și întindă stăpânirea asupra Europei.

A doua zi după faimoasa victorie dela Yena, el își îndreaptă privirile către Spania. Intr'un marș forțat, început la Bilbao și continuat de-a-dreptul spre Burgos, Împăratul nu se oprește decât în fața Madridului. Era în 2 Decembrie 1808. Iată cum istorisește acest eveniment un martor ocular:

„Orașul se afla într-o fierbere de nedescris. De opt zile, pe străzile lui se ridicau numai baricade. Clopotele bisericilor sunau alarma, toate împreună. Peste 40.000 de țărani veniseră să se alăture celor 8000 de oameni ai garnizoanei. Dar... două partide discutau între timp asupra soartei orașului. Unul, era pentru

Trei trimatoare ale aviației rebelilor, au lansat 12 bombe asupra edificiului Ministerio de Fomento. Salul este ciuruit de schije.

Palatul Universității din Madrid care a fost ocupat de rebeli.

te l
ultim
Dar
țiar
ca t
deta
Se
pe
Trec
astă
voie
date
Reg
face
In l
Pe-a
ceza
care
dați
de
Ace
Astă
cum
Inc
în a
răsti
nimi

Colec
cele m
comer
lui, în
preme
diutre
menta

UNEI CAPITALE

„nimerit și conform uzului internațional, să vă sfătuesc domnule general, de „a nu expune orașul dv. atât de important prin frumusețea și bogățiile lui „ororilor unui asalt și a nu face din pașnicii locuitori tot atâtea victime ale „unui războiu care va fi necruțător. Ținând cu orice preț să vă luminez asupra „adevărului dv. situații, vă trimit prezenta somațiune printr'unul din ofițerii „dv. făcut prizonier, care e pe deplin inițiat în toate mijloacele cu ajutorul „cărora vom sili orașul să capituleze.”

... ȘI MARȘUL DUCELUI DE WELLINGTON

... după atunci o discuție, prelungită vreme de 24 ore, între marchizul de Cas-

Milițieni guvernamentali vin să-și înlocuească camarazii de luptă, în cursul apărării Madridului.

lar, care voia să abandoneze orașul și voluntari, hotărâți să-l apere până la ultimul om.

În ziua de 4 Decembrie, la orele 6 dimineața, autoritățile Madridului se înfățișau la cartierul lui Napoleon spre a-i preda cheile orașului și totodată cerându-i trupele sale să intre imediat acolo pentru restabilirea ordinii. La 10, primele trupe franceze defilau pe străzile capitalei.

Știe că Napoleon și-a completat expediția din Spania, instalând acolo ca suveran fratele său, Joseph Bonaparte.

Câțiva ani și iată că în 1812, în fața Madridului apare o altă armată. De data sunt Englezii cari, știind că grosul forțelor napoleoniene operează aiurea, sc să înlăture stăpânirea franceză din Spania. Trupele britanice sunt comandate de ducele de Wellington.

Joseph, e silit să părăsească Madridul, iar ducele de Wellington, își începe intrarea în capitala spaniolă fără să fi tras un foc de armă...

1824, apariția altei armate.

Într-o zi, rege al Spaniei era Ferdinand VII. Oastea cea mai nouă e franceză și a chemat-o însuși regele spre a înăbuși revoluția lui Raffaello Riego.

Între timp, impusese limite severe puterii sale de suveran. Francezii, comandați de ducele d'Angoulême (care deveni în urmă rege al Franței sub numele Carol X) ocupară neturburați Madridul.

Asta a fost a patra bătălie pentru cucerirea capitalei spaniole.

Într-o zi, e rândul unei a cincea care, contrariu celor precedente, se desfășoară plină de sângeroasă.

Pe data la 6 Noembrie, în mahalalele orașului, ea va continua cu o cruzime unică în istoria capitalei până în ziua când rebelii — cari n'au mai înaintat un pas, în timp de două luni — cu toate ajutoarele primite din afară, vor fi învinși sau morți până la unul...

G. R.

Alcala, una dintre cele mai importante străzi din Madrid, în timpul agitației care precede luptele dintre rebelii și guvernul...

Un imobil distrus la Madrid, în urma bombardamentului aviației rebeli.

Un transport en înarmare pentru rebelii care au atacat Madridul.

MINUNILE CINEMATOGRAFULUI ȘTIINȚIFIC

RADIUM-CINEMATOGRAFIA
ȘI FILMUL UNDELOR CEREBRALE

CĂTRE sfârșitul veacului trecut, chiar în epoca aceea când într-o sală nu tocmai încăpătoare de pe unul din Bulevardele Parisului lumea se înghesuia, răsând, în fața unui ecran minuscul, pe care niște siluete șterse se fugăreau în salturi neîntrerupte, un modest dar genial medic de provincie, chirurgul Doyen, din Rouen (Normandia), presimția ce anume avea să ajungă cinematograful pentru lumea modernă și cât de mult va putea el să slujească știința.

Entuziast, doctorul Doyen își orânduie în curând locuința primitivă de atunci pentru nevoile sale de savant și, în sala de operații, începu să turneze cele dintâi pelicule. Nu se pomenia pe vremea aceea nici de studiouri, nici de scenă turnantă, pelicula fiind impresionată la lumina zilei, fără vreun artificiu, deoarece mașinismul studiourilor fermecate din Hollywood dormea încă somn greu în negura viitorului.

Ca toți precursorii, doctorul Doyen a fost și el criticat de colegii lui, cărora li s'a părut înjositor ca un savant să facă pe originalul, servindu-se pentru studiile sale, de cinematograf, care n'avea alt merit decât să amuze și să stârneasce hohotele de râs ale câtorva gură-cască din Paris...

Deși era boicotat de colegi, d-rul Doyen n'a încetat să-și continue experiențele.

Și, ca întotdeauna, timpul trebuia să dea dreptate precursorului și îndrăznețului pionier.

Astăzi, la fel ca și știința, cinematograful atinge domeniile miraculosului, însă fără să se depărteze de legile exacte și de regulile fixe: jucăria de ieri a devenit azi instrumentul neapărat trebuitor pentru știință, în toate domeniile.

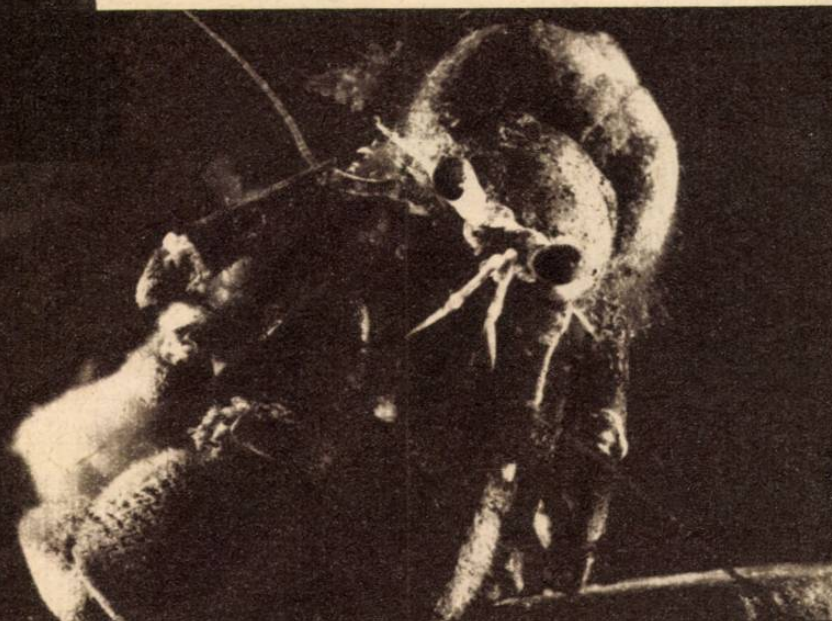

Sus: Jean Painlevé filmând viața și obiceiurile hippocampului (cal de mare).

Film documentar (L. U. C. E.) Mărgean.

Pești în aquarium.

„Bernard Ermitul”.

Hidro de apă dulce.

Hippocampus printre alge.

Trei școli se găsesc în fruntea producției documentare științifice: școala franceză, care urmează drumul croit de tânărul savant Jean Painlevé; școala germană, de sub conducerea profesorului Kauffmann și școala engleză al cărui șef principal este cineastul John Grierson.

Iar dacă Italia n'are încă o școală propriu zisă, cinematograful ei științific, despre care vom vorbi mai jos, a făcut adevărate minuni.

Radio-film Institut Rizzoli, Bologna. Articulație mandibulară.

Articulația genunchiului.

Luna e întâiul nostru popas. Piscuri ciclopice, munți în pantă repede, câmpii presărate cu prăpăstii: aici lipsește aerul și viața. E mai bine deci să ne continuăm mersul și să atingem ușor, fără a ne opri, *Mercur*, și *Venus*, ca să ajungem în *Marte*, cel cu solul roșiatic, cu necuprinsele lui pustietăți de nisip.

Pământul și Luna nu mai sunt de-acum decât două puncte luminoase, pierdute în spațiu. Distanțele cerești, din ce în ce mai impunătoare, ne cer o rezeziune mai mare.

Trecem atunci de orbita lui *Jupiter*, la o mie două sute milioane kilometri dela pământ și iată Soarele, vulcan imens de materii incandescente în clocotire. Stele duble, nebuloase în spirale, trec prin fața noastră, până în fundul abisurilor de nepătruns, unde zac mii de stele dincolo de cari Universul continuă să se aștearnă mereu mai mare și nehotărnicit...

Iar la întoarcere, în comparație cu Cosmosul, Pământul ne apare ca o picătură pierdută în Ocean...

În răstimp, doctorul Commandon, în cabinetul său dela Institutul Pasteur, din Paris, urmărește cu ajutorul unui aparat microcinematografic, toate dramele ce se desfășoară într-o picătură din sângele nostru. Legea celui mai tare, cu mare trecere printre microbi ca și printre oameni, nașterea, reproducerea speciei, moartea anumitor micro-organisme binefăcătoare omului, pe când altele îi minează existența. Viața tainică, însă nu lipsită de-o oarecare poezie misterioasă, care poate să deschidă artistului orizonturi stranii de forme și de lumi fantastice. Și tot un spectacol fantastic ni se oferă prin anumite filme de chirurgie estetică executate, de pildă, de celebrul chirurg francez, *Claoué*, din Paris sau de italianul *Venero-Rosselli*, din Milano: ei, întocmai ca în basme, schimbă fața sau alte părți ale corpului ființelor, pe cari natura sau un accident le-a slujit...

Doctorul Claoué, medic în chirurgia estetică, surprins de aparatul cinematografic, pe când operează.

Anemone de mare.

Stea de mare.

Pește chinezesc.

Profesorul *Kauffman*, german, conduce serviciul departamentelor filmelor științifice la *Neu-Babelsberg*. De mai mulți ani, el are la dispoziție trei mici studiouri înzestrate cu aparate speciale pentru înregistrarea principalelor fenomene ale naturii. Dintre mai multe zeci de filme documentare produse de el, reținem: „*Sufletul plantelor*”, „*Viața albinelor*”, „*Natura protectoare*” și de curând, „*Puterea plantelor*” și „*Viața furnicilor*”. Grație acestor înregistrări cu aparatul încetinitor, doctorul *Kauffman* ne arată opintirea pe care-o fac plăpânde mlădițe ale plantelor, sfărâmând straturile de pământ spre a ieși la lumina soarelui...

*

John Grierson, englez, a pornit dela principiul că cinematograful trebuie să fie ceva mai deosebit decât un mijloc banal de-a face să plângă sau să râdă spectatorii. Neputând să găsească la producătorii englezi capitalul necesar pentru punerea în aplicare a ideilor sale, iată că tânărul cineast s'a adresat guvernului britanic care i-a pus la îndemână mijloacele trebuincioase spre a-și realiza filmele, menite să atragă atenția publicului asupra coloniilor britanice, „*Cargo from Jamaica*”, „*Song of Ceylon*”, evocarea poetică a poporului din insula *Ceylon*. Lecțiuni de geografie cari intră cu totul în cadrul cinematografului științific.

*

Și, în sfârșit, să venim la Italia. În țara aceasta, cinematograful științific a reușit să deslege una din problemele cele mai arzătoare ale cinematografului: înregistrarea pe peliculă a raxelor „X”, care-i realizată astăzi pentru întâia oară în lume într'un chip desăvârșit de către Institutul medical *Rizzoli*, din *Bologna*.

Se știe că prin aceste raze, dacă se așează între aparatul emitent și un ecran obiectul de examinat (o ființă omenească, mai ales), interiorul acestuia devine vizibil ochiului prin proprietatea acestor raze de a pătrunde părțile moi ale corpului omenesc.

Dar dacă imaginea radiografică fixă, are însemnătatea ei, cu atât mai multă trebuie să aibă imaginea mișcătoare. După încercări numeroase, dar infructuoase, în 1934 profesorul italian *Vittorio Putti* dela Institutul *Rizzoli* din *Bologna*, a găsit soluția problemei și experiențele s'au încheiat în mod strălucit, în chirurgie, medicină și ortopedie, cu aparate foarte simple, la îndemâna tuturor cabinetelor medicale.

Să nu uităm, de altfel, filmele documentare italiene „*L. U. C. E.*” admirabil realizate. Și, în sfârșit, filmul științific al doctorului italian, *Cazzamalli*, care a reușit să filmeze radiațiunile emanate de creierul nostru!

*

Astfel, jucăria pariziană de acum patruzeci de ani a ajuns să ne dea, în câteva sferturi de oră, o sinteză clară a Universului, care altădată, ar fi cerut explicații nesfârșite, și aceasta cu o poezie nouă și totodată modernă...

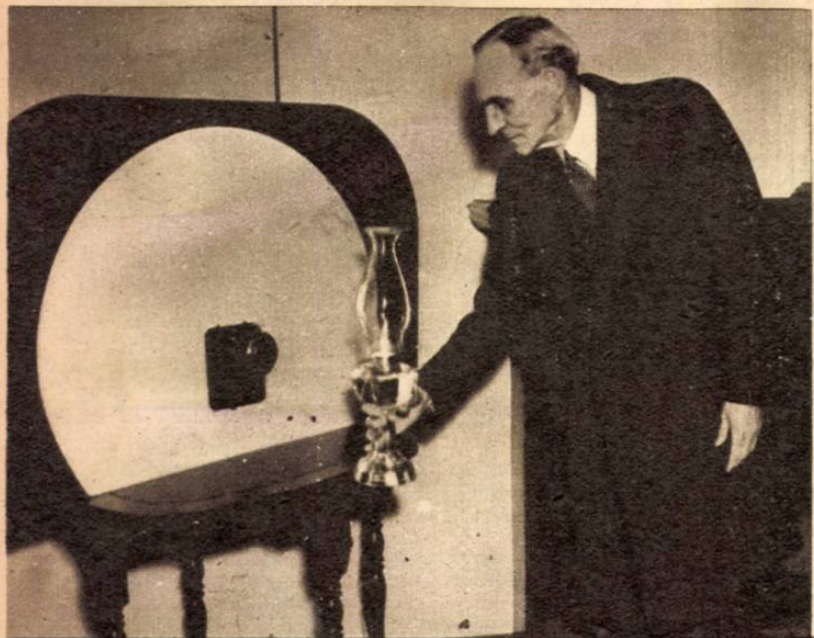
F. R.

În Franța, uimitoarele studii științifice intitulate: „*Misterele din fundul mării*”, „*Hyalus*” și admirabilul „*Hippocampus*” (calul de mare), de-o execuție fără pereche, — se datoresc lui *Jean Painlevé*.

Dar tot în Franța, cinematograful științific a ajuns să atingă și domeniul astronomiei: în adevăr, s'a văzut de curând, într-o adunare particulară, un film extraordinar intitulat „*Călătorie în Cer*” care marchează o etapă hotărâtoare în istoria cinematografului științific.

„O călătorie în cer”, este opera Profesorului *Dufour* dela Observatorul Astronomic din Paris, în colaborare cu Institutul de cinematografie științifică aflat sub conducerea lui *Jean Painlevé*.

Exactitatea științei și poezia haosului ceresc sunt dozate în această operă cu o pricepere înaltă și tocmai echilibrul acesta între ambele elemente face ca vizionarea filmului să încante ochiul și sufletul în chip deosebit. Este prima încercare, înfăptuită cu scopul de a da spectatorilor o sinteză a Universului în toată imensitatea lui. După un rămas bun bătrânei planete care e Pământul,

DIN LUME

HENRY FORD INAUGUREAZĂ CĂMINUL MODEL.

Regele automobilelor, Henry Ford, a inaugurat recent căminul ideal, în care gospodăria se face numai pe cale electrică. La ceremonia inaugurală, Ford a venit cu lampa de petrol pe care o avea din casa părintească, pentru a evidenția contrastul dintre deceniile trecute și epoca modernă.

TREBUE SĂ AI CURAJ PENTRU A FACE O ASEMENEA FOTOGRAFIE !

Nu vă impresionează „zâmbetul grațios” al tigruului din fotografia noastră? Reporterul care l-a pozat nu s'a sinchisit de supărarea sălbatecului animal, împlinindu-și cu sfințenie datoria. Ce-a urmat după fotografie, nu se știe...

MODA ȘI SERBĂRILE INCORONĂRII NĂRII DIN ANGLIA.

Toată lumea se agită în imperiul britanic, în vederea pregătirilor asidue care se fac pentru festivitățile încoronării Regelui George VI. Nici casele de modă nu șoamează. Iată, s'a lansat o pălărie care are forma unei caschete de marinar englez, împodobită cu o coroană mică.

MUSSOLINI VIZITEAZĂ PE FIGURANȚII NEGRI AI UNUI FILM.

Pe câmpia Litoria se lucrează cu asiduitate la realizarea filmului „Scipio Africanus”, în care soldați din Libia interpretează rolurile armatei cartagineze. Fotografia noastră îl înfățișează pe duce, trecând în revistă pe interpreții filmului.

MĂINILE FRUMOASE I-AU PRILEJUIT UN CONTRACT DE FILM

La Hollywood poți să ajungi vedetă de cinema, chiar dacă ai numai mâini frumoase. Miss Jam Neu, laureata unui concurs pentru găsirea celor mai frumoase mâini din America, a semnat imediat un contract cu o mare casă de filme, americană.

COMOARA DE ARGINT A NEGUSULUI, LA LICITAȚIE

La un bijutier din Londra s'a scos la licitație o parte din argintăria fostului împărat al Abisiniei. Valoarea intrinsecă a argintului a fost prețuită la 1400 lire sterline.

CĂSĂTORII MORGANATICE ȘI CĂSĂTORII SECRETE

Recenta criză matrimonială care a sgu-
duit atât de profund Curtea Angliei, pa-
sionând opinia publică nu numai din cu-
prinsul Marelui Britanii și al Dominioane-
lor ei, am putea spune, din lumea în-
treagă, că un interes deosebit istoriei
căsătoriilor princiare sau regale înche-
iate în afară de obiceiul tradițional care
cere unui suveran să nu se însoare decât
cu o principesă de familie domnitoare.
Câte cazuri nu întâlnim în trecut, când
monarhi atorputernici și-au unit viața,
dacă nu chiar cu păstorițe, cel puțin cu
femei mai prejos de rangul lor, însă alese
de inima lor!

IN nenumărate rânduri s'a pronunțat sau
tipărit expresia de „căsătorie morga-
natică”. Ce se înțelege prin aceasta?
Etimologii, încă n'au căzut de acord în pri-
vința originii care a dat naștere acestei ex-
presiuni. Littré, este de părere că ea ar
veni dela nemțescul „Morgen”, dimineață, că-
sătorie celebrată dimineața, într'ascuns; alții
însă pretind că derivă din cuvântul gothic
„Maurgjan”, a restrânge, a micșora, căsătoria
morganatică fiind de fapt o căsătorie cu res-
tricții. Oricum ar fi, rămâne constatarea că
expresia în sine are o obârșie germană, ca de
altfel și ideea pe care-o presupune.
Drept este că așa zisa căsătorie morganatică
este o formă de uniune îngăduită numai la
popoarele germanice. În aceste căsătorii, fe-
mea nu împărtășește condiția socială și ran-
gul nobiliar al bărbatului; copiii născuți din
asemenea uniuni nu se pot bucura de drep-
turile complete ale copiilor legitimi în materie
de succesiune. Soția și copiii nu pot aspira la

titlul părintelui, nici la partea de moștenire care depinde de cali-
tatea acestuia.

Se spune „căsătorie morganatică” atunci când, în contract, se stipu-
lează, în mod formal, starea de inferioritate și restricțiunile enu-
merate aci. Aproape toate familiile domnitoare din Germania au înscris
în actele și în statutele lor particulare clauze relative la uniunile
morganatice. Copiii născuți din aceste uniuni nu se pot urca pe tron.

Doamna Simpson, eroina
căsătoriei morganatice,
împotriva căreia s'au ri-
dicat puritanii din Anglia.

Arhiepiscopul de Can-
terbury, care a jucat un
rol hotărâtor în recenta
criză din Anglia.

Căsătoria morganatică nu
e îngăduită în Franța și
nici în Anglia. Prin urmare,
suveranii acestor două țări,
atunci, când voiau să se însoare
cu femei cari nu aparțineau vre-
unei familii domnitoare, nu le
rămânea decât calea căsătoriei
secrete. Și istoria ne arată, prin
exemple numeroase, că unii din
ei n'au prețuit câtuși de puțin să le
închee.

În astfel de împrejurări, în Anglia, Clerul
se arată cel mai vajnic apărător al tra-
dițiilor. Se știe doar că episcopul de
Bradford a fost acela care prin decla-
rațiile sale publice a dat în vileag in-
tențiile matrimoniale ale fostului rege,
Eduard al VIII-lea, intenții ținute secrete până atunci.
Iar arhiepiscopul de Canterbury a refuzat invitația
suveranului de a veni să discute împreună chestiunile ce-
remoniilor religioase cari urmau să aibă loc după încor-
onare.

Desigur, toate acestea sunt lucruri grave, însă nu se pot
compara nici pe departe cu ceea ce se petrecea în An-
glia, înainte de cucerirea normandă. O dovadă strălucită

a acestei afirmații o avem în istoria tragică
a regelui Edwy și a soției sale, Ethel-
vige.

Edwy, suit pe tron în anul 955, se însu-
rase cu frumoasa Ethelvige, de care era
îndrăgostit nebunește. Or, femeia aceasta
era chiar o verișoară a lui, destul de apro-
piată, sau cel puțin la un grad de rudenie
neîngăduit de canoanele bisericii. Prelații
au căutat să se opui căsătoriei. Dar Edwy
trecuse peste ei și episcopii, cari vedeau
în această uniune un dispreț aruncat auto-
rității lor, hotărârea să se răzbune.

În seara încoronării lui Edwy, în vreme ce
nobilimea lua parte la acest eveniment sgo-
motos, pe care numai pilda vechilor Ger-
mani îl introdusese în Anglia, regele, la un
moment dat, se îndreptă spre camera so-
ției sale. Abatele Dunstan, pe care norodul
il privia ca un personaj sfânt și care, de
altminteri, urma să fie canonizat, se luă
după suveran, însoțit de arhiepiscopul Odon
și sparse ușa apartamentului regal. Edwy
fu luat cu sila de-acolo și adus înapoi, în
sala ospățului. În răstimp, arhiepiscopul o
scotea pe regină din palat și poruncia să
i se ardă chipul cu un fier roșu, spre a ni-

Ex-regele Edu-
ard al VIII-lea,
în uniforma de
colonel al regi-
mentului său fa-
vorit.

Cea mai mare dorință a omului...

este sănătatea fizică și psihică. Se pare însă, că tocmai acest deziderat nu-l poate îndeplini omul de azi, fiind în permanent conflict cu posibilitățile proprii de realizare pe de o parte și cerințele mediului ambiant pe de altă parte. Aceste conflicte de ordin psihologic, acest sbucium nervos, sunt terenul cel mai propice pentru maladiile de stomac, ficat, rinichi, grefuri, etc. Renumitul preparat „Gastro D” prin efectul pozitiv ce-l produce asupra sistemului ve-

getativ nervos înlătură cauza principală a răului și succesul formidabil al acestui preparat este pe deplin justificat, căci s'a dovedit a fi medicamentul ideal în toate boalele de stomac și intestine. E lucru notoriu că boale cronice de 10—15 ani vechime, au fost vindecate numai cu o cură de „Gastro D”. La toate farmaciile și drogheriile găsiți „Gastro D” sau prin poștă cu ramburs de lei 130 dela Farmacia „Thoiss” Calea Victoriei 124, București.

Descoperiri surprinzătoare o anchetă asupra PUDRELOR DE OBRAZ

făcută în toată țara de către o
comisiune de Medici Celebri

Patru medici renumiți au terminat chiar acum o anchetă științifică despre acțiunea pudrelor asupra pielii. S'au făcut încercări cu 476 femei de diferite vârste. S'a găsit că unele pudre conțin particule grunjoase care irită și dilată porii pielii și produc pete și coșuri. În schimb s'a constatat că Pudra Tokalon nu conține particule grunjoase. E atât de fină și ușoară fiind „aerizată”, se întinde atât de neted asupra pielii formând o peliculă subțire de frumusețe aproape invizibilă. Pudra Tokalon, celebra Pudră de Paris, e combinată după un procedeu brevetat cu Spumă de Cremă, care face ca pudra se menține timp de opt ceasuri. Nici vântul, nici ploaia, nici transpirația nu pot strica dragălașul „ten mat” pe care vi-l dă. Adop-

tați încă ce astăzi Pudra Tokalon, pudra de obraz, care după încercările științifice este absolut nevătămătoare.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară. —

AVEA DURERI DE CAP ATÂT DE VIOLENTE INCÂT CREDEA CĂ VA INEBUNI

Un tratament cu Kru-
schen l-a vindecat
complet

După ce a petrecut câțiva ani în țări tropicale, autorul scrisoarei de mai jos s'a întors acasă cu o boală de ficat, dureri grozave de cap și un surplus de grăsime nesănătoasă. Citiți scrisoarea lui și veți afla cum a scăpat de durerile de cap — cum și-a întărit ficatul și a slăbit cu 16 Kgr., toate acestea cu același remediu — Sels Kruschen: —

„Eram enorm de gras din care cauză întregul meu organism era în suferință. Aveam dese crize de ficat și durerile de cap erau atât de violente încât credeam că voi inebuni. Cântăream 103 Kgr. și jumătate. Am început să iau Sels Kruschen și după vreo 10 sau 12 zile starea mea s'a îmbunătățit mult. Ficatul nu mă mai supăra deloc, mă simt mai tânăr și mai activ, durerile de cap au dispărut. Cântărindu-mă eri, am observat spre marea mea bucurie că nu cântăresc decât 87 Kgr. și jumătate. — M. A. L.

Durerile de cap provin în cele mai multe cazuri din cauza unui stomac suferind și a acumulării în organism a substanțelor nedigerate. Sels Kruschen îndepărtează aceste substanțe toxice, împiedică formarea lor și alină durerile de cap; efectul este imediat și permanent.

Sels Kruschen se găsește la toate farmaciile și drogheriile din țară. Prețul unui flacon mare este 95.— lei, flaconul mic 60.— lei.

Căsătoria lui
Ludovic al XIV-
lea cu doamna
de Maintenon a
fost una dintre
cele mai memo-
rabile uniuni se-
crete.

Henric al VIII-
lea al Angliei,
a fost renumit
prin modul în
care-și schimba
nevestele.

butucul Annei de Boleyn...

... Butucul însă trebuia să servească pentru a cincea soție a Neronului englez, Caterina Howard, pe care monstrul încoronat a decapitat-o la șase luni după ce-o luase în căsătorie. Și, lucru ne mai auzit, el își găsi o a șasea femeie care să-și primejduiască viața: Caterina Parr. Aceasta, de asemenea era să urce eșafodul pentru că într-o zi îndrăznise să aibă cu totul altă părere decât sinistrul ei soț în niște chestiuni de teologie.

Tot în Anglia au fost câțiva suverani cari n'au stat în cumpănă să sacrifice demnitatea regală unor capricii și pasiuni personale.

George I, bănuind necredința soției sale Sofia

de Zell, o închise vreme de 32 ani în turnul castelului din Alden, trăind apoi fătis cu o concubină.

Penze II, de asemenea, instalase o metresă de-a lui, Mrs. Walmoden, în palatul Saint-James.

George IV, încă pe când era prinț de Wales, se însurase într'ascuns cu Mrs. Fitz-Herbert. Cu toate acestea, el nu se împotrivi la căsătoria cu verișoara lui, Carolina de Brunswick.

După un an, se despărția de ea; și această despărțire a

fost urmată de un proces care a scandalizat Europa întreagă.

În Anglia, au avut loc și câteva căsătorii secrete, ca de pildă aceea a lui Eduard IV cu Elisabeta Wodville, văduva cavalerului Grey. Tânără, de-o frumusețe răpitoare, femeia aceasta venind după moartea soțului ei să solicite ajutorul Regelui, făcu asupra lui o impresie atât de profundă încât el se grăbi să se însoare cu dânsa, în secret.

La câțiva timp după aceea, Warwick, aranjând pentru el o căsătorie cu principesa Bonna de Savoia, văzu că Regele îi respinge propunerea. Îndrăgostit peste măsură de Elisabeta Wodville, suveranul refuză cu îndărătnicie desfacerea uniunii sale clandestine. Atunci Warwick, infuriat de această opunere, trecu în fruntea unei conspirații formidabile, care cuprindea și pe ducele de Clarence, fratele Regelui. Se deslănțui un război civil, cu întregul lui cortegiu de nenorociri. Eduard IV, învins, a trebuit să se imbarce în grabă pentru Olanda, spre a nu cădea în mâinile protivnicilor. Căsătoria secretă îl costase tronul; nu lipsise mult să-l coste și viața...

PETRU CEL MARE ȘI CATERINA

În alte țări, căsătoriile secrete ale suveranilor n'au avut însă urmări atât de tragice. Ba, unele din ele, au fost adevărate pilde de bunăînvoire și fericire.

Printre acestea, se poate aminti, în deosebi, căsătoria lui Petru cel Mare cu aceea care, nu prea târziu, avea să devie Caterina I, țarina tuturor Rușilor.

Fiica unui modest ofițer suedez, văduva unui dragon din armata lui Carol XII, metresa generalului rus Baüer, apoi simpla slujnică a lui Menschikoff, ministrul țarului, Caterina reușise în cursul diferitelor ei transformări în cari o adusesse valurile unei vieți sbuciumate, să dobândească oare care cultură. Era frumoasă, cu o ținută mândră, impunătoare.

Într-una din zile, pe când servia la masă, țarul Petru, aflat printre invitații la dejun o remarcă

Soția lui Petru cel Mare
al Rusiei, a fost fiica
unui modest ofițer suedez.

mici pentru totdeauna frumusețea aceea îndrăcită, din pricina căreia monarhul nu mai voia să recunoască autoritatea prelaților. Acest arhiepiscop era neindurat. După ce sârmana regină a fost desfigurată, el a exilat-o în Irlanda.

După scurgere de câțiva timp, ea încercă să vie în patrie, spre a-și întâlni soțul. Drumul pe care trebuia să sosească, fu împănăt cu oameni de-ai episcopului cari o prinseră și, după ordinul lui, i-au schingiuit corpul, palmă cu palmă. I s'au smuls vinele picioarelor și până în clipa când și-a dat ultimul suspin, călăii au torturat-o cu cele mai înfricoșătoare rafinamente ale cruzimii.

Cât despre rege, el a fost răsturnat de pe tron și excomunicat. Prelații anglo-saxoni nu cunoșteau mila când era vorba să se respecte, în materie de căsătorie, canoanele bisericii. Însăși puterea regească trebuia să se închine în fața voinții lor, sub pedeapsa torturilor, a excomunicării...

CELE ȘASE NEVESTE ALE NERONULUI ENGLEZ.

La vreo șasesute de ani mai târziu, acel care a fost supranumit „Nerone al Angliei”, cumplitul Enric VIII — căruia un film celebru i-a popularizat istoria monstruoasă — se sinchisia prea puțin de legiurile bisericești când îi veni toana să-și schimbe soția. Și le-a schimbat așa pe rând, una după alta, de șase ori.

Soț al Caterinei de Aragon, fiica lui Ferdinand Catolicul și a Isabellei, după optsprezece ani de conviețuire pașnică, el ceru Papei Clement VII desfacerea căsătoriei spre a se însura cu o fată de origină modestă, Anna de Boleyn. Papa refuză. Regele nu voi să mai știe de el, obținându-se pronunțarea divorțului dela arhiepiscopul de Canterbury și se însură cu Anna. Papa îl excomunică. Drept răspuns, el rupse orice legătură cu biserica romană, intitulându-se cu dela sine putere, șef al bisericii anglicane.

La trei ani după aceste întâmplări, plictisit de Anna de Boleyn, o trimise la eșafod, însurându-se cu Jeanne Seymour care n'a scăpat de un sfârșit asemănător decât fiindcă a murit peste un an și jumătate dela căsătorie.

Atunci, Enric VIII hotărî să se întoarcă la tradiția căsătoriilor regilor cu principese de familie domnitoare, în care scop o luă de soție pe Anna de Clèves. Dar o alesese biziundu-se pe un portret admirabil executat de Holbein, care se află și astăzi în muzeul Luvru din Paris. Or, pictorul își măgulise modelul. Când Anna de Clèves sosi la Londra, regele o găsi îngrozitoare și convocând Adunarea Clerului, ceru anularea căsătoriei.

Femeea se retrase fără murmur. Dacă ar fi stăruit să rămâie regină, cu siguranță că o aștepta

Sonja Henie, campioană mondială pe Patine HUDORA.

Cosmetica Medicală

Distrugerea definitivă a părului le prisos prin Diatermie. Ingrijirea feței (coșuri, riduri etc). Tratament de slăbire. Ingrijirea frumuseții și a trupului. Informațiuni gratuite, B-dul Elisabeta 3 A (vis-a-vis de Trianon). Conslt. 10-12; 4-6 și ore reținute.

DR. H. ZANFT

Medic Primar
Specialist în

Boli de Piele și Păr, Cosmetică.

Raze U. V. Diatermie, Electroterapie, Zăpadă carbonică, Trat. maladiilor inestetice: pigmentațiuni ale feței, negi, cicatrice, acnee (coșuri), nevi (pete din naștere), îndepărtarea părului de prisos prin diatermie - coagulare etc.

Strada Domnița Anastasia No. 23 (fost Belvedere)

Consult. 3-8 p. m. Telef. 3.34.90

pentru întâia oară. O luă de-o parte, o îmbie să vorbească. Ea îl încrămeni cu firea-i încântătoare și răspunsurile vioaie. Soarta ei era pecetluită de-acum. Împăratul o luă cu sine și, la câțva timp după aceea, contracta cu ea o căsătorie secretă care devenia publică, peste cinci ani, în 1712. Cu toate acestea, Caterina n'a fost tocmai ușă de biserică. Petru cel Mare însă o desemnă ca urmasă la tron și, după moartea lui, poporul o recunoștea și o aclama ca împărăteasă.

CĂSĂTORIA REGELUI-SOARE

Să trecem în Franța, ca să încheiem. Se știe că Henri IV manifestase în dese rânduri intenția de-a se însura cu Gabriella d'Estrées. Sully, ministrul lui, a împiedicat însă realizarea acestui plan.

„Pe lângă oprobiul general pe care cu siguranță l-ați atrage asupra persoanei Voastre — i-a spus marele bărbat de stat — precum și umilirea ce ar aduce-o căința în ziua când iubirea se va răci, eu văd în această dorință a Majestății Voastre mijlocul cel mai nimerit care să deslănțue intrigi, încurcături și pretenții de tot soiul...”.

Iar Henri IV, la care galanteria nu întuneca de fel bunul simț, renunță să se mai însoare cu frumoasa Gabriella. Dar cea mai memorabilă dintre căsătoriile secrete a fost aceea a lui Ludvic XIV cu doamna de Maintenon. Într-una din zile, aceasta istoria d-șoarelor de Saint-Cyr, următoarea amintire din tinerețea ei:

„Trăiam la o mătușă destul de bogată ca să aibă o trăsură cu șase cai. Cu toate acestea, pe mine nu mă purta decât în saboți. O bună parte din zi o petreceam păzind curcanii mătușii mele. Mi se puneau pe braț un coșuleț cu de-ale mâncării, apoi un retevei lung în mână și începeam alergătura dela un capăt la altul al moșiei, împiedicând curcanii să se ducă acolo unde nu trebuia”.

Or, această fată în saboți, care în copilărie păzia curcanii, la patruzeci de ani mai târziu avea să ajungă aproape regina Franței.

Fica săracă a unui gentilom stricat și văduva poetului infirm Scarron, Françoise d'Aubigné ducea un trai destul de strâmtorât când, la hotel Albert, unde era primită cam din milă și unde i se apreciau purtările cuvințioase și educația aleasă, o cunosc pe d-na de Montespan. Aceasta, după câțiva ani, deveni metresa Regelui. Din legătura lor au rezultat mai mulți copii cari trebuiau crescuți în secret și aveau neapărată nevoie de o guvernantă pricepută.

Doamna de Montespan se gândi din capul locului la Françoise, care acceptă postul cu bucurie.

Ducele de Maine, unul din bastarzii regali, era infirm. Françoise îl îngriji cu un devotament fără margini.

Dela Barèges, unde-l însoțise, ea adresa d-nei de Montespan scrisori zilnice pe cari aceasta le arăta Regelui. Ludovic fu izbit de ușurința și finețea stilului, de soliditatea judecății ei și, când guvernanta se întoarse la Paris, o chema adese ori la el.

D-na Montespan înțelese atunci că singură își găsise o rivală. Dar era prea târziu... Disgrația ei se și hotărîse.

În timpul acesta, Regina muri. Ce avea să facă Regele? Ce tovarășă de viață își va alege pentru restul zilelor?

Tovarășa aceasta era găsită și în curând un svon care umbla de multă vreme prin galeriile palatului din Versailles, împărțind tuturor vestea cea mare.

În cursul unei călătorii la Fontainebleau, s'a petrecut un fapt istoric. Într-o noapte, trei bărbați și o femeie intrară pe furiș în capela castelului. Bărbații erau: Ludovic XIV, Louvois și Bontemps, valetul de încredere al Regelui; femeia era Françoise d'Aubigné, pe care Suveranul o numise ducesa de Maintenon. În altar se afla arhiepiscopul Parisului, care căsătorii pe văduva poetului comic Scarron cu cel mai mare monarh al lumii...

G. R.

În anul acesta ca și în ceilalți ani, distinsa doamnă Don, o asidua luptătoare pentru cei nevoiași, a împărțit la săraci daruri de Crăciun, constând din îmbrăcăminte și alimente. Împărțirea s'a făcut la circ. 19, Pantelimon, a partidului Național Țărănesc.

Între laborator și viața practică...

S'a săvârșit o apreciazabilă apropiere. Activitatea științifică nu se mai mărginește numai la speculații transcendente, ci și-a mutat domeniul în zona utilității cotidiene. N'avem decât să cităm una din cele mai populare descoperiri în terapia modernă: produsul Tresfarin, opera savanților Sagi și Bienstock. Este vorba de o făină extrasă din leguminoase, complet lipsită de amidon și zahăr, din care se prepară cele mai gustoase mâncăruri, făinoase și prăjituri și care suplinesc lacunele atât de desagregabile în

regimul alimentar al diabeticiiilor. Se știe că acestor bolnavi li se interzice conșumul hidraților de carbon, din cauza surplusului de glucoză ce-l au în sânge și urină. Preparatele Tresfarin sunt o adevărată binefacere pentru diabetici, fiindcă poate mânca până la saturație din tot ce dorește, fără a augmenta nivelul zahărului în organism. Cereți amănunte despre dieta și preparatele Tresfarin la „Dieta Tresfarin” Piața Academiei 1, lângă statuia Mihai Viteazul.

Aparat universal cu reflex, pentru fotografii mici. Obturator cu perdea dela 1/1000—12 secunde. Declanșator automat pentru auto-fotografii. Obiective interchangeabile până la 1:1,9 obiectiv grandunghiular și teleobiectiv. Conexiuni pentru Vacuumblitz (fotografii cu lumină artificială) și pentru fotografii microscopice.

Cereți prospecte gratuite la
THAGEE DRESDEN A. 19 STRIESSEN 257.

SUCCESUL,

sănătatea, dragostea, fericirea, puterea de muncă,

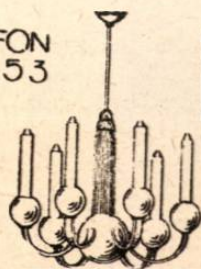
le veți avea urmând Metoda de Reeducare. Scrieți:

Institutul Psihologic de Reeducare, str. Polizu 46,

veți primi gratis prospectul explicativ.

LAMA DE CALITATE!
SOUPLEX-PLATINE
cereți noul ambalaj „CORDON ROUGE” 0,08 mm.
FINĂ, FLEXIBILĂ, REZISTENTĂ

TELEFON
4 72-53

LĂMPI MODERNE CHROMATE

ABSOLUT INOXIDABILE

FABRICA de LĂMPI **FACLA** București, Calea Șerban Vodă 158

Silvifix

cremă de păr și
fixativ

hrănește părul și-i
păstrează forma

Silvifix înfrumusețează părul și-i păstrează forma în cursul zilei; este indispensabil domnilor care pun preț pe un exterior îngrijit. Doamnele întrebunțează de preferință Silvifix, fiindcă menține ondulațiile și luciul natural al părului.

Silvifix conține Silvikrin,
hrana naturală a părului.

Întrebunțând așa dar Silvifix, nu numai că veți înfrumuseța părul, dar veți da celulelor generatoare și rădăcinii părului hrana necesară. Spre deosebire de alte fixative, Silvifix nu este deloc dăunător.

Tubul suficient pentru mai multe săptămâni Lei 70
De găsit în toate magazinele de specialitate.

Fiți miloși

cu stomacul Dv.!

Dacă din întâmplare, cândva, obosiți stomacul Dvs., o mică doză de **Magnesia Bisurata** în puțină apă va face să dispară, în trei minute, toate inconveniențele unei digestii greoaie. Fie că-i vorba de arsuri la stomac, de senzații de acreală, de grețuri, de gaze sau de somnolență, **Magnesia Bisurata**, — antiacidul prin excelență — alină imediat. Mulțumită ei, veți putea mânca toate mâncărurile Dv. preferate, fără teamă de dureri digestive. De vânzare în toate farmaciile și drogueriile la prețul de Lei 75.— sau în formatul mare economic, cu Lei 110.

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

JAZZUL cânta un fox-trot amețitor, una din acele arii cari amintesc pe departe muzica negrilor de după război. Într'un colț, la o masă, câteva persoane tăifăsuiau cu aprindere. Trebuie să spun că de o bucată de timp, din simplu snobism, femeile disprețuiesc dansul. Ele susțin că o conversație e mult mai interesantă și o spun aceasta pe un ton care se silește, cu tot dinadinsul, să fie sincer.

Convorbirea se învârtia în jurul asasinării unei vedete a dansului, nefericita İmtissel Fawsi, ucisă în toiul reprezentației, de un îndrăgostit, cu o împunsătură de cuțit.

O doamnă, cu ochi mari, negri și părul de abanos, vădă un interes deosebit față de împrejurările dramei, deoarece avusese prilej în nenumărate rânduri să admire dansurile artistei. Mesenii făceau fel de fel de pronosticuri. Asasinul va fi condamnat la moarte? Sau, reușind să convingă judecătorii că voise numai să desfigureze dansatoarea, va scăpa cu vina de rănire provocatoare de moarte, în care caz i se va cruța viața?

Deodată, adresându-se mie, doamna cu ochi mari, negri, cu vocea puțin cam înăcrită, îmi puse această întrebare:

— Dv. care sunteți ziarist, ați putea cumva să mă dăm? Ce se face cu cadavrele condamnaților la moarte?

Se cuvine să recunosc că am fost luat pe nepregătite. După ce îngânai câteva vorbe, am trebuit, cam în ciudă, să-mi mărturisesc neștiința.

Dar întrebarea acelei încântătoare doamne mi-a sugerat ideea unui reportaj.

Mă întrebam și eu, la fel cu dânsa: „Ce se face cu rămășițele mortuare ale acelor pe cari societatea îi înlătură din sânul ei, cu scopul de a se apăra?”

Și am pornit în căutarea informațiilor.

La administrația închisorilor, ziaristii sunt primiți totdeauna cu priviri ursuze și răspunsuri îmbufnate, în doi peri. Domnii de acolo au pentru slujitorii condeiului o ură pe care nici nu catadixesc măcar s'o ascundă.

Prin urmare, la întrebarea mea: „Ce se face cu cadavrele osândiților la moarte?”, socotesc că n'am căpătat niciun răspuns. Dar aveam să măntălesc cu „Archmawi”...

Firește, veți întreba cine-i acest om?

Nu vă doresc să-i faceți cunoștința atunci când se află în exercițiul funcțiunii sale. Însă, în viața particulară, e cel mai blajin și mai simpatic dintre oameni. Oricând primește bucurios cafeaua cu care-l cinstiți, iar la întrebările dv. răspunde cu un suris îngăduitor. În primul rând, trebuie să vă spun că „Archmawi” este călăul Egiptului.

Acolo, execuțiile la moarte se fac prin spânzurătoare. Pentru fiecare „ședință”, gădele primește 5 lire. Apoi, prețul funiei...

— Aci — îmi spune el — nu se găsesc oameni ca în Europa cari, în schimbul unui pumn cu aur, să-mi ceară o bucată din frânghia celui spânzurat de mine. Ștreangul ce servește la executarea unui criminal rămâne în curtea închisorii fără ca nimeni să se sinchisească de el. Poate că femeile temnicerilor îl folosesc uneori, spre a întinde rufele la uscat...

Dar nu venisem să vorbesc de funiile spânzuraților cu „Archmawi” (acesta nu e numele lui, ci un fel de poreclă ce se dă călăilor, în Egipt). Voiam să ca-

păt deslușirile pe cari, cu câteva zile înainte, mi le ceruse doamna cu ochi mari și negri care, în locul dansului prefera ceasuri întregi de convorbiri searbede și asculta mai bucuriosă istorisiri cu subiecte macabre decât un cuvânt măgulitor sau o curte discretă...

După ce a sorbit cafeaua oferită de mine și a tras de câteva ori din ciubucul narghilelei, „Archmawi” vorbește.

Îmi spune, destul de simplu, că după câte știe el, corpurile executaților sunt predate familiilor respective pentru ca acestea să le poată îngropa conform voinței mortului sau, dacă el n'a dat nicio indicație în această privință, conform dorinței rudelor.

Era ceva prea simplu și prea prozaic.

Ce Dumnezeu! Oare individul, care a răpus viața altuia și pe care societatea a ținut să-l pedepsească, poate să doarmă somnul de veci, ca mine și ca dv. așa cum a dorit el, alături cu oamenii cumsecade?

— Dar nu sunt și excepții? — l-am întrebat pe „Archmawi”?

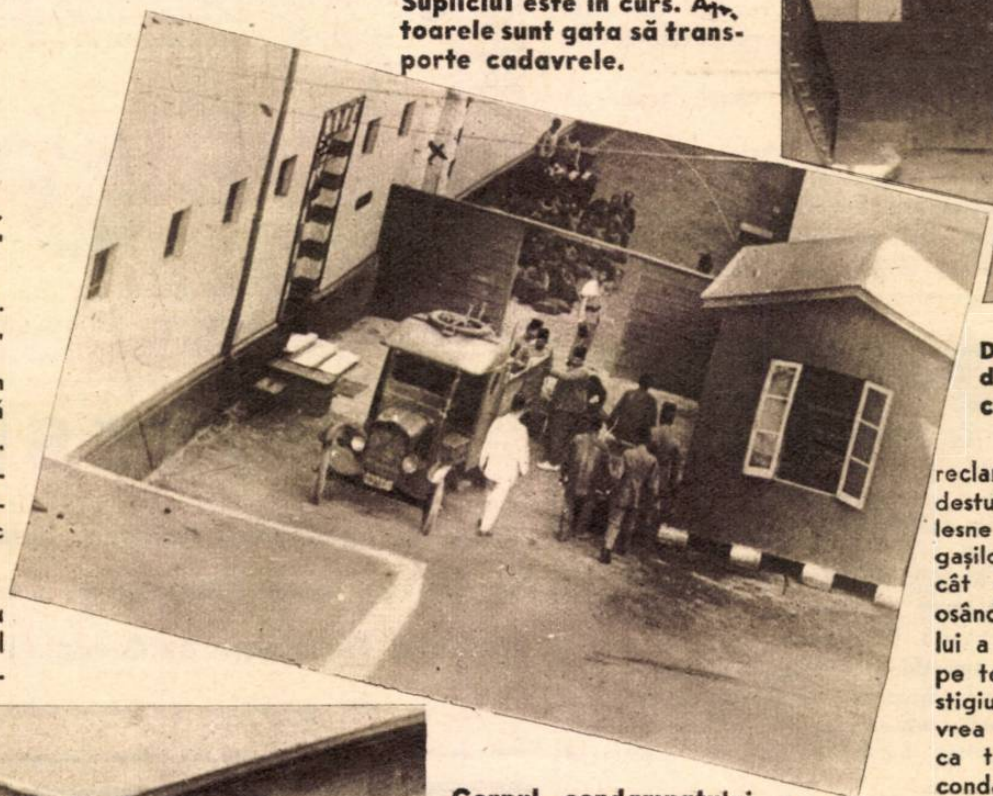
Călăul nu prea e limbut și, înainte de a răspunde, își comandă singur a doua ceașcă de cafea.

— Mda... sunt unii pe cari rudele nu-

CE SE FACE CU CADAVRELE OSÂNDIȚILOR LA MOARTE?

Reportaj special pentru „Realitatea Ilustrată” dela corespondentul nostru particular din Alexandria (Egipt)

Supliciul este în curs. Aparatele sunt gata să transporte cadavrele.

Drapelul negru a fost ridicat: un om va fi executat.

reclamă și numărul acestora e destul de mare. Pentru motive lesne de înțeles, neamurile uci-gașilor preferă să se depărteze cât mai mult cu putință de osândit, îndată ce condamnarea lui a rămas definitivă. Aceasta, pe temeiul că e vorba de prestigiul lor în sat și nimeni nu vrea să fie arătat cu degetul, ca tată sau ca frate al unui condamnat la moarte...

De aceea, le place mai bine să fie uitați de semenii și se feresc să ia în primire corpul

Corpul condamnatului a fost coborât. Archmawi și-a terminat misiunea.

predat în mod atât de generos de administrația penitenciarului.

— Și atunci, ce se face cu rămășițele mortului?

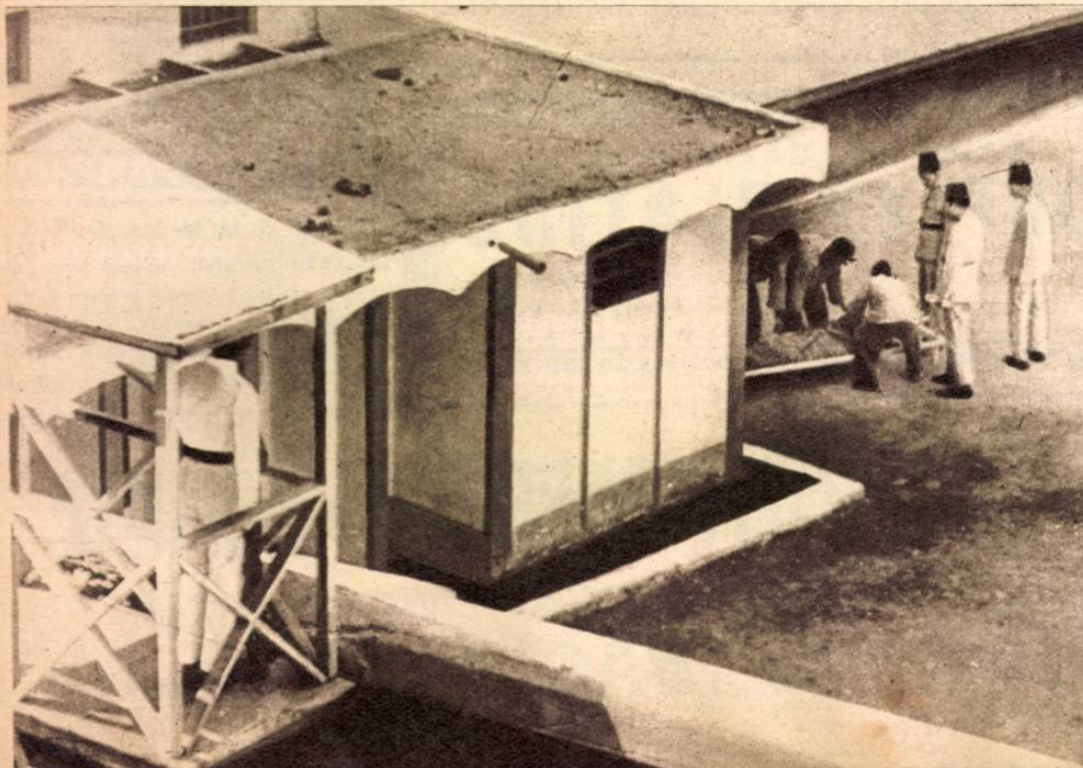
— Ele sunt îngropate, simplu de tot, fără flori, fără coroane și nici bocitoare, în groapa comună a cimitirului Zeine el Abdine...

Cimitirul Zeine el Abdine...

Cu alte cuvinte, „Archmawi” s'a ferit să-mi spună ceva mai mult despre corpurile condamnaților executați de mâna lui.

Dar mulțumită călăului am făcut cunoștința altor persoane cari au binevoit să-mi istorisească întâmplări — întâmplări adevărate! — ce fac să ți se sburlească părul în cap de groază.

Negreșit, toată lumea știe că de multe ori cadavrele executaților sunt predate facultăților de medicină spre a sluji studenților ca subiecte de experiență și disecare. Așa se obișnuiește în toate universitățile din lume. Dar acum câțiva ani, niște studenți vrând să facă experiențe pe propria lor socoteală, s'au dus noaptea în cimitirul Zeine el Abdine, pe o ploaie torențială, și acolo desgropară cadavru! unui executat, pe care, apoi, unul din discipolii întru Esculap îl luă în spinare spre a-l transporta până la un automobil. Un sgomot neobișnuit, o apariție

închipuită sau adevărată, pe care studenții au luat-o drept un strigoi, i-a făcut să lepede stârvul în mijlocul drumului și să dispară în bezna nopții.

A doua zi, unul din ei înnebunise, iar un altul, muria la o săptămână mai târziu, de o pneumonie dublă.

Nebunul trăește și astăzi, urmărit de vedenia înfricoșătoare întâlnită noaptea, în cimitir.

Totuși, aceasta nu-i nimic în comparație cu alte întâmplări auzite de mine.

Raya și Sekina, cele două vampire din *Alexandria*, cari ademeniau femei la ele acasă sub pretextul unor întâlniri galante și apoi le omorau spre a-și însuși bijuteriile lor, au fost executate acum vreo cincisprezece ani. Rudele victimelor juraseră că le vor desgroa din mormânt spre a le sfășia în bucăți și plimba capetele în vârful unor prăjini, prin cartierul *Leblanc*, unde ele practicaseră criminala meserie. Dar autoritățile, prinzând de veste, au aranjat în așa fel ca înmormântarea celor două femei să se facă într'un loc secret. Nici până astăzi nu se știe unde-și dorm somnul de veci, deoarece mulți Saidiani ar fi fericiți să le aibă oasele spre a se răzbuna.

Ștreangul lui „Archmawi” nu satisface îndeajuns pe acei cari au pierdut un fiu, un frate sau un părinte, răpuși de cuțitul ori pușca unui asasin. Legea talionului cere ca, în lipsa corpului — prea greu de transportat și stânjenitor — capul să pătimească aceleași răni sau schingiuri cari au pricinuit moartea victimei.

Și atunci, în toiul nopții, în taina unei încăperi obscure, se execută operația, vrednică de cruzimea unei scene din infernul lui Dante.

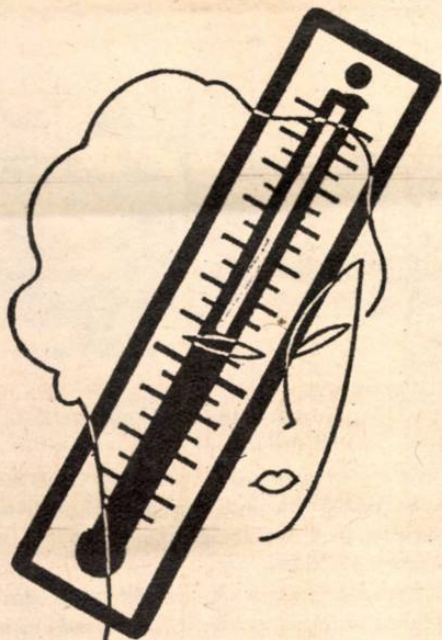
Desigur, când autoritatea descoperă cele petrecute, ea pedepsește fără pic de milă. Dar ce preț poate să mai aibă pedeapsa — oricât de grea ar fi — pentru acești fellahi cumsecade?

Implinind răzbunarea, ei dorm cu inima și cugetul împăcate, convinși că mortul îi binecuvîntează pentru faptul de a-i fi răzbunat amintirea, aplicând ucigașului său, aceeași moarte prin mâna Justiției, aceeași soartă ca a lui, prin mâna lor.

Și iată, Doamnă, povestea mea...

Acum știți ce se face cu cadavrele condamnaților la moarte.

Copyright Lutetia-Press
and Realitatea Ilustrată

Intemperii provoacă tenului sensibil multe neajunsuri: îl cojește, asprește și îl înroșește. Neplăceri de această natură pot fi ușor înlăturate prin utilizarea regulată a pudrei **En Vogue**. Această pudră întrunește pe lângă calitățile unui produs de înfrumusețare și pe acele ale unui tonic și vivifiant al epidermei înlăturând ridurile.

Poudre En Vogue
PARFUMERIE VENDÔME

SENZATIONAL!!

„Realitatea Ilustrată” alege o vedetă de cinema care va filma la Paris!

Laureata marelui concurs de fotogenie, pe care-l lansăm azi, va primi drept gaj și contribuție la călătorie suma de 4.000 franci francezi.

REALITATEA ILUSTRATĂ, revista marilor concursuri, se bucură de a putea anunța astăzi miilor sale de admiratori, lansarea unui nou concurs de grandioase proporții.

LES PRODUCTIONS
HENRY DORU
AGENCE INTERNATIONALE
THEATRE-CINEMA
11, rue de Valenciennes
PARIS (10) 100-000

Paris, 191, rue de Valenciennes, 100-000

PRODUCTION
HENRY DORU

Monsieur le Directeur,

Comme suite à nos accords, je déclare accepter la
laureate du concours que vous lancez dans vos journaux
sous son patronage, pour interpréter un second rôle dans
un production au sein de votre revue.

Le titre de ce film sera communiqué pendant la
période du concours, n'étant pas définitivement arrêté.

Les appointements de l'actrice seront de :

(à remplir après le concours) : 1000 francs et

1000 francs français pour contribution aux frais

de voyage, comme que le lauréat à votre disposition et

banque avec le résultat final du concours.

Je vous prie d'agréer, Monsieur le Directeur, l'assurance

de ma haute estime et de ma haute reconnaissance.

Je vous prie de bien vouloir confirmer pour accord.

Y. DORU

GRANDE PRODUCE
POULE SUR UN MUR
John Barry, Georges, Charles, Delys, Roger, Robert, Simon, Pagan, Henri, Jean, Pagan, etc.

En Préparation: SYMPHONIE INFERNALE

Este vorba de o mare probă de fotogenie pe care revista noastră o organizează, de

comun acord cu marea casă producătoare franceză, de sub conducerea d-lui Henry Doru. Publicăm aci, în facsimil, scrisoarea pe care ne-a adresat-o dl. Doru, și prin care ne confirmă detaliile organizării.

Iată textul românesc al scrisorii :

Domnule Director,

Ca urmare a acordului nostru, declar că voi angaja pe laureata concursului, pe care-l lansăm în revista dv., sub patronajul meu, pentru a interpreta un rol secund în producțiunea mea, pe care o voi turna în cursul lunii Februarie. Titlul filmului va fi comunicat în timpul perioadei concursului, deoarece el n'a fost încă definitiv stabilit. Gajurile domnișoarei . . . (acest loc va fi completat după concurs), vor fi :

3000 franci francezi ca salariu și

1000 franci francezi drept contribuție la cheltuielile de călătorie, sume pe care le voi depune la bancă, la dispoziția dv., înainte de rezultatul final al concursului.

Vă rog să primiți, Domnule Director, asigurarea sentimentelor mele cele mai distinse.

(ss) H. DORU

P. S. Vă rog să-mi confirmați acordul.

Revista noastră a confirmat cele de mai sus, așa încât suntem în măsură să anunțăm astăzi, în linii generale

CONDIȚIUNILE CONCURSULUI

1. Poate concura orice doamnă sau domnișoară, între 22-27 ani.
2. Concurente sunt obligate să completeze buletinul pe care-l publicăm în această pagină.
3. Împreună cu buletinul de înscriere, concurente vor depune sau vor trimite două fotografii.
4. De asemeni concurente vor depune o taxă de înscriere de lei 100.— (una sută lei). Cele din Capitală vor depune această taxă la redacția revistei noastre, str. Const. Mille 7-9, cele din provincie ne vor trimite suma în plic, sub formă de mărci postale.
5. Pe baza fotografiilor primite, un juriu restrâns va selecționa concurente, care vor participa la concursul final.
6. Concursul final va consta într-o probă de film mut. După vizionarea acestui film, juriul, care va fi alcătuit din cele mai mari personalități artistice ale țării și în care va intra și un reprezentant al casei produ-

cătoare din Paris, se va pronunța asupra persoanei laureatei.

Suntem în măsură să anunțăm că la Paris a făcut o impresie formidabilă ideea lansării acestui concurs la noi. Scopul lui, acela de a face propagandă filmului francez în România, a făcut ca atât inițiatorul concursului, dl. Henry Doru, cât și revista noastră să primească cele mai măgulitoare elogii. Am primit astfel dela nenumărate vedete ale filmului francez, scrisori de felicitare, pentru concurs, pe care le vom publica începând cu numărul viitor, când vom fi în măsură să dăm și noi detalii asupra datei precise a concursului și asupra eventualelor condițiuni suplimentare.

BULETIN DE ÎNSCRIERE LA CONCURSUL DE FOTOGENIE

Numele

Pronumele

Strada

Localitatea

Vârsta

Înscrierea nu este valabilă fără taxa de înscriere

GENERALII CHINEZI

Strănepotul marelui geniu literar, Contele Leo Tolstoi, a studiat de aproape enigma militarismului chinez. Veteran al contrarevoluției albe din 1919, el a fugit, împreună cu cei cari au mai supraviețuit din armata lui Kolchak, în Manciuria, străbătând Siberia în faimoasa retragere de 12.800 km. El a petrecut câteva luni ca instructor în trupele lui Chang-Tso-lin, faimosul general chinez.

CHANG KAI-SHEK, generalisimul forțelor naționaliste, a luptat până acum pentru abolirea feudalismului, sistem sub care China trăiește de secole, și pentru consolidarea tuturor provinciilor sub un singur guvern central. Istoria acestei mișcări, dacă va reuși, va fi istoria căderii baronilor feudali, potențați ai armelor, cari din timpuri străvechi mențin această vastă țară într-o stare de continuu războiu civil. Unul câte unul acești „generali” au dispărut de pe hartă morți, retrași sau înfrânți și cu trupele risipite de Chang Kai-Shek.

Generalul Chang Kai-Shek cu soția lui.

Și acum se pune următoarea întrebare: Este China — vorbim de grosul populației — pregătită pentru naționalism? Negustorii l-ar primi cu bucurie, agricultorii de asemenea, se înțelege, pentru că cei mai mulți dintre ei au fost menținuți în cea mai neagră mizerie de către lacomul des-

Generalul Chang Tso Ling, cunoscut drept Napoleon al Manciuriei, a fost cel mai aprig rival al lui Chang-Kai-Shek.

Cercetași chinezi, fotografiați cu prilejul a 25 de ani dela întemeierea republicei.

potism al bandiților feudali. Dar tabloul acesta mai are o față.

China este o țară săracă. Ajungând la maturitate, fiul de țaran poate să tragă la rișcă, să lucreze câteva pogoane de pământ mlăștinos semănat cu orez sau un câmp de opium și să-și ducă zilele de azi pe mâine. Dar el se mai poate face brigand sau soldat și să se împartășască din bogatele prăzi pe care soldații feudali le recoltează de pe tot cuprinsul țării. Iar aceasta este o ispită care a atras milioane de tineri sub steagurile lui Chang Tso-Lin și ale lui Wu-Pei-fu. Răposatul Chang Tso-lin era un omuleț de o înfățișare blândă cu degete lungi și fine cu mustața lungă lăsată în jos și o voce mângâioasă, dar în epoca sa de glorie a fost un Napoleon al Manciuriei și poate, cel mai temut rival al lui Chang Kai-shek.

Dacă l-ați fi văzut pe Chang Tso-lin în grădina sa, în vestimentele de mătase ale străbunilor săi, ținând un evantai în mână, ați fi crezut că aveți de-a face cu vreun blând adept al lui Confucius. Dar în uniformă sa militară, înconjurat de ofițeri de artilerie pe câmpul de luptă, era un om complet schimbat. S'a ridicat luând calea banditismului și devenind la un moment dat atât de primejdios, încât guvernul l-a făcut general al armatei numai ca să puie odată capăt atacurilor sale. El rămase însă independent până la sfârșit, conducându-se de o lege proprie.

Tancuri japoneze pe străzile Shanghaiului.

Dași era un infocat patriot chinez, Chang Tso-lin a acceptat sprijinul Japonezilor, din ură pentru Soviete și a lucrat în Manciuria ca un tampon între cele două părți.

Când Baronul Ungern, bandit ieșit din rândurile Rușilor albi și poreclit „baronul nebun”, a invadat Mongolia cu intenția de a-și face un imperiu al său, negustorii au pus mână delă mână și au adunat o sumă de bani pe care au trimis-o lui Chang Tso-lin cu rugămintea să le trimită trupa în ajutor.

Chang a primit banii, dar simțind în Ungern un suflet înrudit cu al său hotărî să nu lupte împotriva lui. El trimise trupe în Mongolia dar expedia în același timp munițiuni baronului, urându-i victorie.

Dacă ar mai fi trăit, nu cred că Japonezii ar fi putut pătrunde atât de adânc în Manciuria și Șantung. Căci Chang, pe cât de puternic pe atât era de inteligent. Pe baza teoriei că tot e mai bine să ai jumătate dintr-o pâine decât de loc, el ar fi căutat să facă inamicului concesiuni pentru a salva o cât mai mare parte din teritoriul de sub dominația sa. El a fost însă urmat de un om cu mult mai slab, actualul General Chang Hsuh-liang, fiul său.

Chang, cel tânăr a suferit recent o înfrângere teribilă dela Chang Kai-shek și după câte

SĂPTĂMÂNĂ TEATRALĂ

TEATRUL MODERN: „9.000 FRANCI RECOMPENSĂ” COMEDIE IN 3 ACTE DE A. LASZLO.

D-na Maria Mohor, d. Ionel Țăranu și d. Ion Iancovescu, în actul I al comediei „9.000 franci recompensă”.

D-na Maria Mohor și d. Ion Iancovescu, în actul III-lea, al comediei „9.000 franci recompensă”.

DIN inițiativa d-lui Ionel Țăranu și datorită energiei d-sale de organizator, Capitala s'a îmbogățit cu o nouă sală minunată, de teatru. Pe locul vechii „Alhambra”, a crescut, ca prin minune, pe neașteptate, o sală cochetă, cu foyere elegante, cu lumini indirecte, într'un cuvânt, una dintre cele mai frumoase săli de spectacol din Capitală.

„9.000 franci recompensă” este titlul comediei cu care și-a deschis porțile noul teatru. Un spectacol savuros, spiritual, discret, pe care-l urmărești cu plăcere, datorită magistralei interpretări pe care marele nostru Iancovescu o dă personajului principal. Vorbind tot timpul în șoaptă, jucând cu o desinvoltură și cu o bună dispoziție curioasă, Iancovescu dobândește un nou mare succes. Este înconjurat de un ansamblu bine încheiat, din care se relevă d-nele Maria Mohor, Toța Yan, Cella Marion și d-nii Ionel Țăranu, cu umorul său sec de excelentă calitate — Gh. Carussy, I. Brundă.

se spune, ar hiberna undeva în provincia Honan, în valea Yangtze.

În 1919 mă aflam în armata albă a contrarevoluției. Înfrânți, ne retrăgeam spre Vladivostok. O jumătate de milion de oameni pornirăm pe acest drum de 12.800 km., dar mai puțin de 25.000 ajunserăm la destinație. Cu roșii după noi, trecurăm granița Mancuriiei și atunci întâlnii pentru prima dată forțele unui general chinez.

Un detașament al trupelor lui Chang Tso-Lin ocupase orașul Hun Chun din provincia Kirin, și ne desarmă imediat ce trecurăm frontiera. Sovietele ajunseră între timp și ele la graniță și cum amenințau să treacă mai departe în urmărirea noastră, începurăm să regretăm că renunțasem la arme. În neputință de a ne apăra, furăm cuprinși de disperare. Dar tocmai atunci comandantul nostru avu o idee salvatoare.

El se oferă să învețe pe soldații lui Chang cum să manevreze mitraliera și spre marea noastră bucurie propunerea fu acceptată. Vreo sută dintre ofițerii noștri deveniră instructori în vreme ce restul trupelor rămăseră în tabără la câteva mile de porțile orașului.

Dacă roșii aveau să ne urmeze, planul nostru era să înșelăm instructorii să ia armele dela soldații lui Chang și să le distribuie printre ai noștri. Din fericire, n'am avut nevoie să facem aceasta dar aranjamentul ne-a făcut să cunoaștem mai bine decât oricine, metodele lui Chang.

Mai târziu, un grup dintre ofițerii noștri lua parte la un dineu internațional dat de către Chang la reședința sa din Mukden. Pentru oaspeții străini, se rânduseră pe masă tacâmuri de argint, dar el, Chang, se servea de tradiționalele bețioare.

Scopul dineului era să se discute asupra formării unei unități aviatice în armata sa. Mai târziu și-a construit aeroplane proprii și a recrutat dintre noi o cavalerie rusească. Trupele sale aveau munițiuni suficiente, puști, mitraliere, tunuri și trenuri blindate.

Cu puțin înainte ca noi Rușii să trecem granița Mancuriiei, în 1921, trupele lui Wu-Pei-Fu, un rival al lui Chang, ocupaseră stațiunea de cale ferată dela Pogranichnaia. I-am văzut fugind înaintea focului deschis de către gardienii japonezi, într'un tren blindat iar urmărirea a fost apoi preluată de către Chang care și-a bătut rivalul atât de strașnic încât Wu, s'a văzut nevoit să se retragă din activitate.

Infocat patriot chinez, Wu era un general din vechia școală. Între bătălii, el îl cita pe Confucius, scria versuri și realiza câștiguri fabuloase din comerțul cu opium. Astăzi, el duce o viață retrasă și liniștită, la Shanghai cred.

Când l-am părăsit pe Chang, acesta ne-a trimis pe jos dela Hun Chun la Kirin, sub escortă. N'aveam arme și escorta noastră era mică. Într-o zi am dat într'un șanț peste o bandă de hoți, comandantul escortei noastre fugi dar oamenii săi se supuseră.

Dela locuitorii orașului, bandiții luară un tribut în alimente, vestimente și alte obiecte ce le mai

căzură sub mână, dar pe noi Rușii, cari după mentalitatea lor eram niște „haiduci” în țara noastră, ne tratară ca pe niște frați. Bandiții ne ospătară și ne îmbrăcară propunându-ne să ne unim cu ei. Refuzul nostru i-a mâhnit foarte mult. Originile celor mai mulți generali chinezi sunt obscure, dar mulți au început ca bandiți și nu puțin au reluat această cale în momente când celelalte ocupații oficiale nu le mai rentau. Soldații lor de asemeni, sunt când bandiți când membrii ai armatelor „recunoscute”.

Din această cauză există strânse legături de camaraderie între soldații și bandiții de pe tot cuprinsul Chinei iar cei dintâi au anumite moduri de a descărca o armă de foc în aer, prin care anunță bandiților apropierea puterii ce o constituie chiar ei și e pornită în căutarea lor. Înainte vreme, pentru a deveni un general „recunoscut”, căpetenia de bandiți, care posedă destui bani, n'avea decât să cumpere o provincie dela guvern așa cum ar fi cumpărat o concesiune. Apoi intra în micul său imperiu și supunea populația la niște biruri exorbitante, luând de obicei 90 la sută din câștigul agricultorilor. Unii dintre ei îi sileau pe fermieri să planteze opium în loc de orez pentru că stupefiantul se vindea cu prețuri mai mari.

Dar cu aceasta, soarta agriculturului nu era mai bună; ba, mizeria sporea cu atât mai mult, deoarece câștigul rămâne același și nu se putea hrăni din recolta sa.

Chang Tsung Chang, a fost la început aghiotant al lui Chang Tso-lin iar mai târziu a devenit și el un puternic baron feudal. De o înfățișare mai pitorească decât a tuturor celorlalți, el are 1.98 m. înălțime, un curaj de leu și o figură de căpitan înăscut. Și-a luat mai multe soții care-l însoțesc oriunde se duce. Feng Yuhsiang, „General Creștin” este cel mai oportun om al Chinei. A schimbat taberele mai mult decât oricare dintre rivalii săi. Actualmente se află de partea Nanking-ului și este președinte al Comitetului militar naționalist.

În urma convertirii sale la creștinism, el s'a căsătorit cu o femeie creștină și și-a botezat trupele în masă. Regimentele sale oferă una dintre cele mai ciudate priveliști: când se rănduiesc pe câmpul de instrucție, fiecare individ ține în mână o biblie în vreme ce din geanta pe care o poartă la brâu se vede feava revoluționarului; fiecare pluton repetă cuvintele scripturii după sergentul său. Ei își fac exercițiile în imnuri și marșurile pe melodia cântecului: „Înainte soldați creștini”.

E privit ca un Cromwell asiatic.

Toate aceste figuri pe care le-am descris până acum ne dau o idee asupra vechilor feudali a căror epocă apune pe măsură ce guvernul dela Nanking se întărește. Chang-Kai-shek, pe zi ce trece mai puternic, este pentru ei un primedios inamic.

Contele Andre Tolstoi

TEATRUL MAJESTIC: „MISTERELE DIN MAJESTIC”

Stroe și Vasilache prinși de canibali. Este una dintre cele mai amuzante scene din „Misterele din Majestic”.

În goană după noutate, d-nii Stroe și Vasilache ne-au prezentat de sărbători o comedie polițistă: „Misterele din Majestic”. Este un spectacol antrenant care ne prezintă o amuzantă succesiune de tablouri comico-senționale. Comicul situațiilor este redat și augmentat de excelenta interpretare a domnilor Stroe și Vasilache, care găsesc zeci de gaguri de incontestabil

efect și care mai au meritul de a-și fi alăturat, pentru acest spectacol, o interpretă de primă mână d-na Mania Antonova. În completare Majesticul ne prezintă un amuzant cabaret, în care regăsim pe Stroe și Vasilache conferențieri de vervă și interpreți de insinuante șansonete. În cabaret, Stroe și Vasilache sunt înconjurați de un ansamblu tinerească și vioi.

Cabaretul Stroe și Vasilache, care completează amuzantul spectacol dela Majestic.

Norma
SHEARER

Jean
HARLOW

Joan
CRAWFORD

Metro-
Goldwyn-
Mayer

O metodă EFICACE pentru ÎNGRIJIREA TENULUI

Cele mai renumite stele dela Hollywood întrebuințază cremele POND'S fiindcă experiența celor mai de seamă specialiști în arta cosmetice a dovedit că sunt un mijloc cu adevărat eficace pentru o îngrijire rațională și igienică a tenului.

Când cele mai celebre vedete ale ecranului — care își pot permite cele mai costisitoare tratamente și pot recurge la cele mai noi descoperiri ale științei — întrebuințază cremele și pudra POND'S, puteți fi sigure că acesta este tratamentul ideal, cel mai bun, cel mai eficace.

Pentru îngrijirea frumuseții, cremele și pudra POND'S sunt indispensabile. Ele constituie metoda cea mai completă și cea mai științifică pentru îngrijirea tenului.

Jeannette
MACDONALD

Intrebuințați AMBELE creme
POND'S

CREMAC pentru demachiat și aplicat în timpul nopții;

★ **CREMAV** în timpul zilei,
înainte de aplicați

★ **PUDRA POND'S**

Products of the POND'S EXTRACT COMPANY — New-York, London

REALITATEA

ilustrată

alege
O VEDETA ^{de} CINEMA
care va filma
LA *Paris*

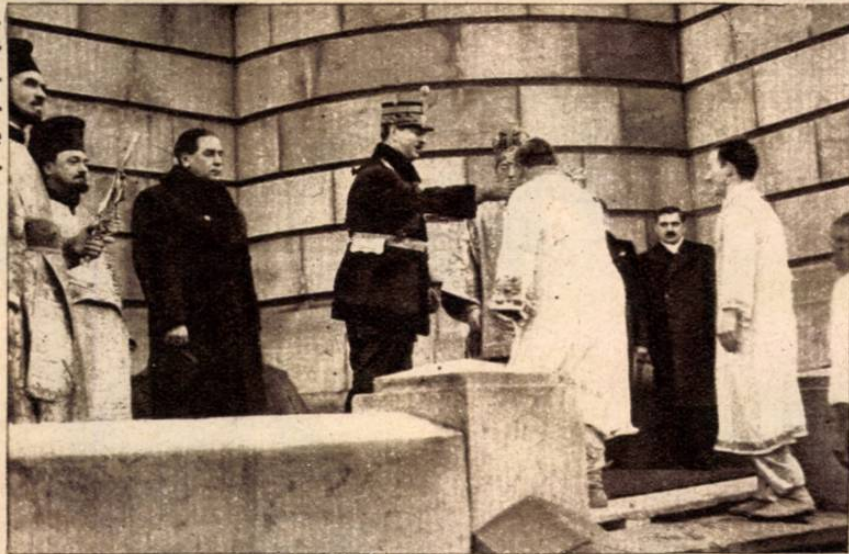
ANUL XI No. 52
13 IANUARIE 1937

10 LEI

SERBAREA BOBOTEZEI IN CAPITALĂ

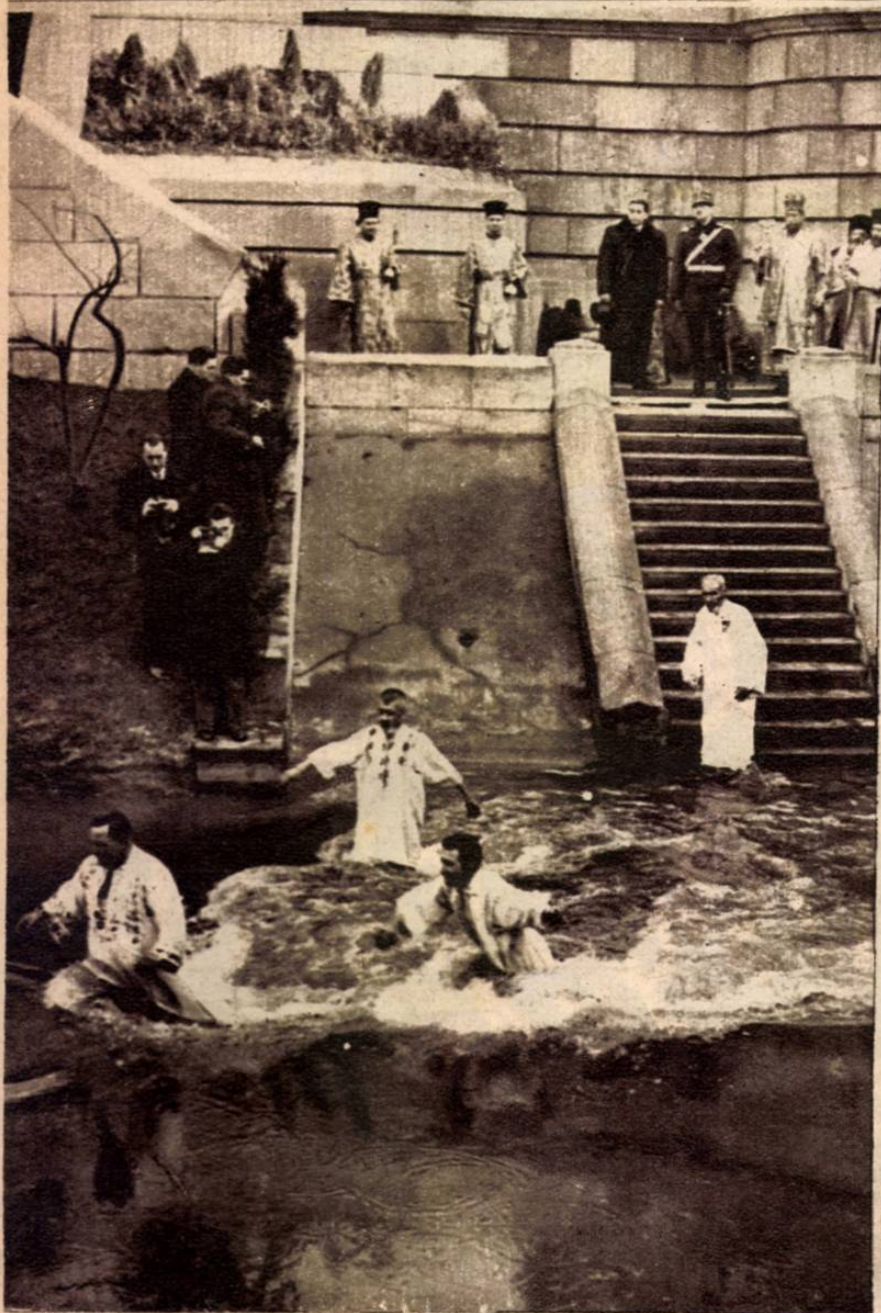
M. S. Regele Carol II, urmat de membrii guvernului, se îndreaptă spre Cheiul Dâmboviței.

D. Lungu, care a reușit să scotească crucea din apă, o înmânează Suveranului.

Suveranul însoțit de d. general-adjutant Filimon în trăsură la Daumont.

M. S. Regele Carol II trece trupele în revistă

Căutarea Sfintei Cruci în apă.

Defilarea trupelor.

Foto I. Berman

Preziceri sigure pe 1937

ASTROLOGI și chiromancieni și-au spus cuvântul la Paris și Londra, vestind evenimentele mai de seamă ale anului în curs. Intrucât prezicerile lor sunt extraordinare, le-am primit cu toată rezerva. De mult sunt obicinuți să observ că evenimentele cele mai sigure sunt cele banale. Buzuindu-mă pe acest principiu salutar, am izbutit — spre uimirea întregii mele familii și spaima câtorva meteorologi, tainic încredințați că meteorologia e numai o ipoteză cu salariu — să prevăd timpul bun și rău într-o proporție de 90%, proporție echivalentă cu siguranța. Deși prevestirile mele meteorologice nu intră în cadrul acestui articol, mă simt obligat să le denunț secretul, astfel că și prevederile pe care le voi face asupra evenimentelor din cursul anului 1937, să găsească încrederea dumneavoastră. (Încrederea e lucrul cel mai de seamă, restul e aproape fără importanță). Declar deci — și vă rog să declarați odată cu mine, fără nicio sfială — că *timpul zilei de mâine va fi întocmai ca timpul zilei de azi*. În marea majoritate a

În Aprilie 1937, guvernul Tătărescu se va retrage.

Indiferent cine va fi biruitorul, generalul Franco sau Largo Caballero, cert este că marea înfrântă în 1937 va fi Spania.

Un amic care face la un ziar de seară cronica politice externe, mă întreabă care va fi în anul 1937 destinul Mediteranei?... Se va schimba ceva, față de anii trecuți?... Sau va rămâne — cum se spune — *statu-quo*?... La această formidabilă problemă aș fi rămas desorientat, dacă ultimul acord

italo-englez nu mi-ar da cheia misterului. Știam cu toții că în Mediterană, vasele națiunilor aveau trecere liberă, în virtutea unor convenții mai vechi. În ajunul Anului Nou ni s'a adus la cunoștință vestea îmbucurătoare că între Italia și Anglia s'a încheiat un pact mediteranean, care garantează celor două puteri dreptul... de a naviga nestingherite în apele Mediteranei. S'ar putea bănuia oare că între cele două State au intervenit înțelegeri suplimentare? Habar n'avem și nu vom avea poate niciodată. Intrucât noul acord repetă un vechi acord și într-o cât nîci în viitor nu vom afla adevăratele înțelegeri ale acordurilor de bună — înțelegere — pot prezice pe anul 1937, fără teamă de a fi desmințit, că:

În Mediterana se vor încheia în cursul acestui an și alte acorduri între Marile-Puturi pentru garantarea vechilor acorduri.

(Vreau să văd cine poate prevesti mai mult!)

Dar problema cea mai acută — și mai națională — este plecarea guvernului Tătărescu în Aprilie 1937 și alcătuirea unui nou guvern. Pot da sigure precizări asupra activității viitorului guvern — evident fără a mă interesa de persoane (căci obicinuiesc să mă ocup numai de esența lucrurilor): *guvernul viitor va retrage monetele de 100 lei ușor de falsificat și va pune pe piață alte monete de câte 100 lei, tot așa de ușor de falsificat (metoda e de mult practică de guvernele noastre). Se va vota o nouă lege a drumurilor.* (Despre drumuri efectiv nu pot prezice nimic: văd negru înaintea mea). *Nu se va instaura dictatura* — afirm acest lucru ca ceva absolut (dictatura pe față presupune prea multe riscuri).

În sfârșit voi răspunde și la marea întrebare: *Vom avea război?*

Și declar hotărât: **Nu!**

(Căci lăsându-mă condus de principiul: „Pisica nu prinde șoareci când e cu clopoței” — văd că toate statele și-au agățat tunurile de gât. Deci pericolul e înlăturat).

Îar detractorilor eventuali ai acestor prevestiri le răspund: *Cine va trăi va vedea!* (ceea ce e absolut neîndoelnic).

A.

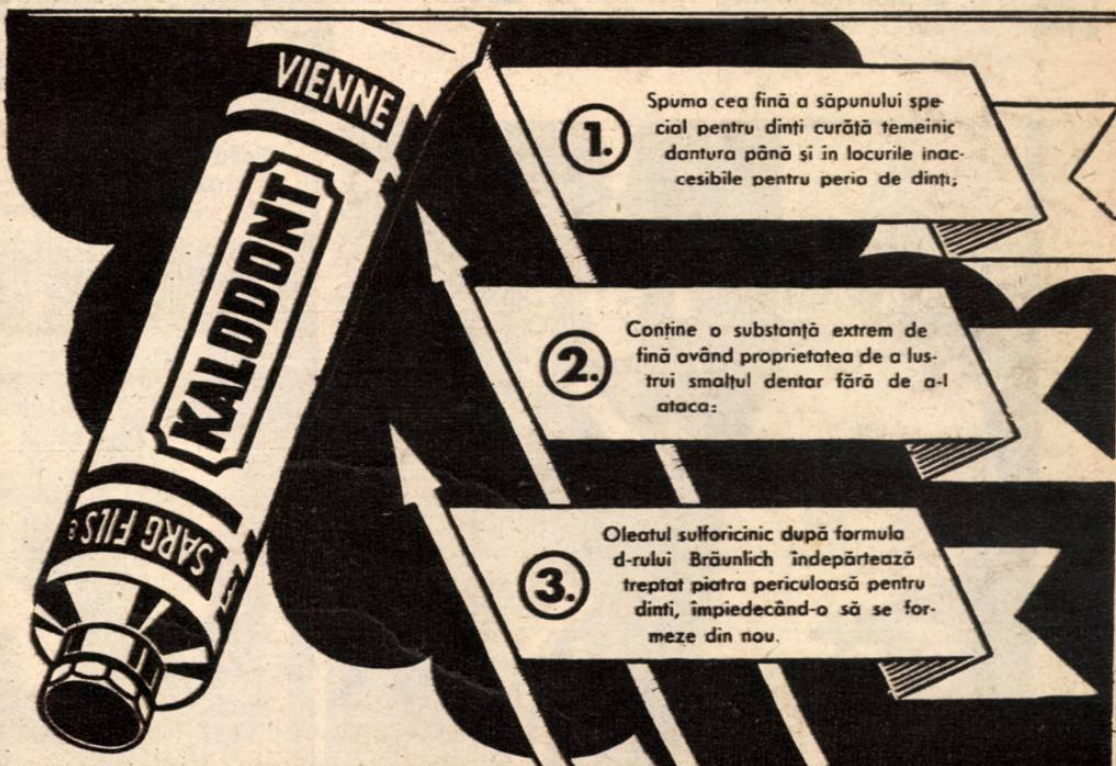

zilelor prevestirea d-vs. se va adevăra, de oarece la patru anotimpuri, *schimbările de timp sunt neînchipuit de rare*. Așa dar, ca să revenim la prezicerile sigure pe 1937, să începem cu evenimentele din Spania. Cum se va încheia acest fraticid război în care un neam scăpat de ororile măcelului din 1914—1918 își lasă singur sânge în 1936—1937? Putem afirma fără nicio teamă de desmințire că: *Spania va fi înfrântă*. Că în fruntea guvernului spaniol va rămâne d-l Largo Caballero, democratul sau d-l general Franco, dictatorul militarist, sunt fapte absolute fără nicio importanță. Cu trei sferturi din țara distrusă, cu Madridul preschimbat în ruine, cu avuțiile pe trei sferturi risipite în munițiuni și alte cheltuieli de război — ce însemnătate mai poate avea un regim politic sau altul?... În mizeria generală dictatura sau democrația iau înfățișare identică. Două decenii de aci înainte, Spaniolii — cei cari vor scăpa cu viață în 1937 — vor fi robii propriului lor război actual. Astfel că, lăsând de-o parte povestirea întâmplărilor secundare, putem declara fără teamă de a fi desmințit de evenimente, că în Spania se va instaura în 1937 — s'a și instaurat! — nu „dictatura proletariului”, nici „dictatura militară”, ci *dictatura mizeriei generale*. (Îndrăznește cineva să mă contrazică?)

Guvernul viitor va retrage monetele de 100 lei, ușor de falsificat, și va pune pe piață alte monede de 100 lei, tot așa de ușor de falsificat.

KALODONT garantează prin 3 avantaje sănătatea dinților Dvs.!

KALODONT

CONTRA PIETREI DE PE DINȚI

TOATĂ OLANDA A FREMĂTAT CU PRILEJUL NUNȚII PRINCIPESEI MOȘTENITOARE

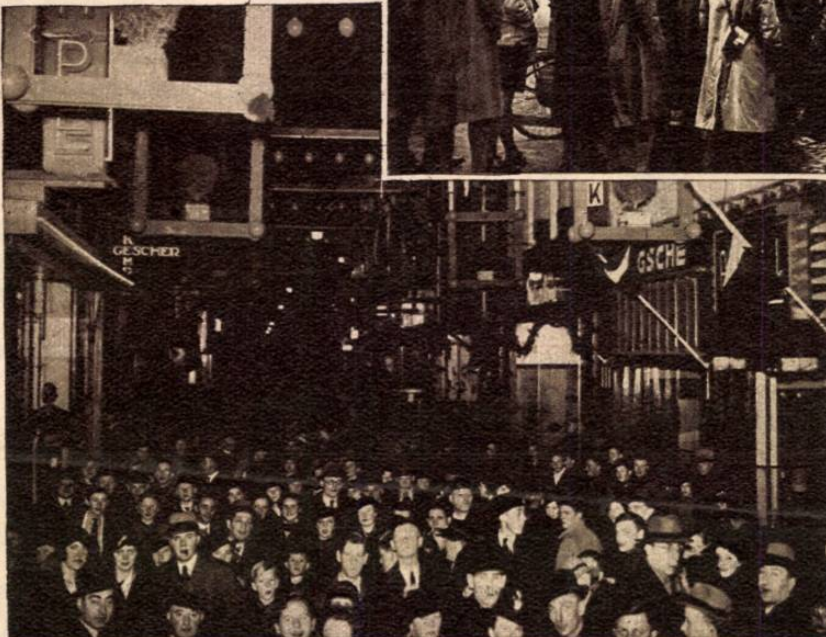
Două săptămâni înainte de nuntă mulțimea cutreera străzile orașului Haga, pentru a admira superbe decorațiuni făcute în vederea nunții.

Pe una din străzile principale ale orașului a fost instalat, ca simbol, în cinstea miresei, un soi de arbore de care s'au atârnat portocale.

Proprietarii marilor imobile din Haga s'au întrecut în decorarea cât mai originală a proprietăților lor. Iată în fotografia noastră un imobil pe care s'a plasat arborele genealogic al familiei regale olandeze, precum și al casei Lippe-Biesterfeld.

Un mare magazin din Haga a expus în vitrină figurile în ceară ale principesei Juliana și a principelui Bernhard.

ERECHEA NUȚIALĂ
VIZITEAZĂ HAGA.

Fotografia noastră înfățișează pe prințul Bernhard și pe principesa Juliana în drum spre cinematograful care proiecta un film cu scene din viața principesei moștenitoare.

În Capitală se văd, în mijlocul iernii, copii complex goi, sau în cămăși de sac, căutându-și hrana printre hoiturile aruncate pe maidane

CE-a adus Moș Crăciun copiilor, locuind prin inima orașului nostru, se cam știe, de oarece — cu multe zile înainte — Moșul a avut grije să pue darurile în. vază, prin diferite vitrine strălucitoare ale marilor magazine.

Dar m'am gândit că n'ar fi rău să dau o raită și prin străzile mărginașe, să văd dreptatea legendarului bătrân.

— Cine ești matală? — m'a întrebat un copilăș ca de vreo șase ani, care se căznea să plesnească dintr'un biciu pe un maidan din apropiere de lacul Teiului. Nu i-am răspuns imediat, admirându-l cu câtă îndemânare își potrivea sfoara pentru sfichiu, așezându-o pe un bolovan și bătând-o apoi cu o piatră mai mică, spre a o tăia în mărimea dorită.

La un moment dat, băeșul se opri din lucru. Se uită cu atenție și cercetător la mine, repetând întrebarea :

— Dar cine ești matală?

— Eu sunt... Moș Crăciun! — spusei zâmbind.

Copilul căscă niște ochi mari și deveni foarte serios. Apoi îngână emoționat :

— Eu sunt lonel. Îți mulțumesc dragă moș Crăciun pentru ghețele și hăinuțele calde ce mi-ai trimis.

Incepui să râd fără voie.

— Văz eu bine că nu ești matală Moș Crăciun! — adăugă copilul cu șiretenie. — Dacă ai fi fost cu adevărat, nu uitai cu totul pe tovarășii mei de joc...

— Apoi, dacă este așa, hai să-i vedem acum!

Ne-am împrietenit repede și-am pornit-o la drum.

CU TOPTANUL

Mersem câțiva pași și iată-ne la țintă. În strada Doamna Ghica am găsit curți întregi, cu șiruri de odăi, pe la numerile 26, 27, 29, 31, unde s'a cuibărit mizeria, sub formele ei cele mai variate și mai hidoase. Copii părăsiți de toți; mame oficioase, foste lucrătoare harnice, dar acum gonite și ele de prin ateliere; un orb cu nouă copilași; o văduvă mi se plângea că i-a fost luat la oaste băiatul cel mai mare și a rămas acasă cu o droaie de nevrăstnici; orfani de 12-14 ani, cari au de îngrijit de frățiori

„Am fericit între atâți nenorociți :
„Eu sunt călăreț,
Mândru și isteț!”

Întrearea principală în palatul lui Grigore Ghica, din apropiere, unde se află actualmente un orfelinat.

O parte dintr-o numeroasă familie nenorocită. Fata cea mai mare, de o rară frumusețe, are nevoie de o operație la gât, dar e desbrăcată și nu se poate duce la doctor.

scriu eu, este o palidă icoană față de adevăr. Să fac literatură? Sau e nevoie de o clasificare sistematică și pedantă. Mizeria a procedat și ea de altfel cu gradații metodice... Mai toate odraslele, dela adresele de mai sus, au picioarele goale, chiar pe gerul cel mai cumplit. Totuși unii băeți au pantaloni, dar n'au haină, ci numai o cămașă ruptă. De palton nici pomeneală!

Alții n'au nici pantaloni. Apar doar în cămașe. Fetițele la fel. Am zărit câțiva fericiți, cu câte-o șcroabă veche într'un singur picior, sau vreun șoson găurit, desperat, găsit aruncat pe maidan. Te miri cum mai fac umbră pământului și nu mor cu toții de pneumonie.

lonel avea dreptate. Moș Crăciun a uitat cu totul pe prietenii lui, cari de sărbători au fost bucuși să aibă cel puțin o străchioară de fasole, ca să nu se culce nemâncați ca altă dată.

Totuși vorbind în bloc despre toți acești copii, am impresia că aș cita cifre statistice. Nenorocirea prea mare nu este înțeleasă. Nu ne dăm seama ce înseamnă „o sută de mii” de copii morți de tuberculoză, dar înțelegem și simțim mai bine drama unei singure familii.

Să ne oprim la întâmplare, și să stăm ceva mai mulțisor în casa tristă a lui Vasile Matei.

NOUA SUFLETE CHINUITE

Pe Vasile Matei, muncitor cu brațele, l-am întâlnit în fundătura „Doamna Ghica”, din dreptul străzii cu același nume, pe la numărul 29. Se duce acasă, spre a mai vedea pe copii, deoarece nevasta lui, care e surdă, „a damblagit pe neașteptate, de o mână și de un picior, și

Haite de câini vagabonzi așteaptă aruncarea hoiturilor pe maidan, gonind pe concurenții lor : copiii desculți în drepte.

Câțiva copii din orfelinatul „Dr. Ziguera”, cercetează închisoarea robilor aflată în apropierea palatului lui Grigore Ghica-Vodă.

rebuia să fie dusă la descântec, ca să i se bage un fitil în ureche".

— Din ce pricină a damblagit? — am întrebat.

— Ceas rău... — mi-a explicat bărbatul resemnat și obidit... Au trebuit s'o ducă fetele noastre mai mari, una de 12 și alta de 13 ani. Nu mai poate merge nesprîjinită.

Cobori valea ca să ajungi la casa lui Vasile Matei, a cărei strașină o atingi cu umărul. Locuința aceasta, destinată pentru o numeroasă familie are o singură odăiță de locuit, iar alături e un fel de șopron. Locul se numește „groapa d-nei Ecaterina Toneanu”. Mi se spune că proprietăreașă este moșiereasă. Din când în când, cucoana trimite câte o căruță cu un cal la oraș, nu știu cu ce. Căruța trage la casa ei, închiriată lui Vasile Matei. Când mi-a apărut acest tablou în fața ochilor, în jurul căruței roiau câțiva copii, dintre cei șapte ai chirișului. Aproape goi, doar cu niște cămașuțe rupte, croite din saci vechi, învinețiți de frig, erau totuși drăgălași.

O fetiță, mai măricică, deasemeni cu un fel de cămașă de sac pe dânsa făcea pe „mămica”. Ținea cu grije în brațe un copilăș ca de un an, ferind pe alți doi să nu-i muște calul.

— Vine tata! Vine tata! — începură să strige copilășii, cu toții deodată, ieșindu-i veseli în cale.

— Ne-ai adus?... Ce ne-ai adus? —

întrebară grăbiți, întinzând mâinile.

— N'a deschis încă... brutarul! —

răspunse trist Matei, — Hai, intrați repede în casă, că răciți...

— S'a stins focul — îl informă fetița cea mai mare.

— Ședeți cuminți pe laviță, că aduc niște stuf din baltă...

Intrară cu copiii în casă, pe când tatăl se făcu nevăzut. Erau în odaie două paturi, adică niște scânduri așezate pe niște căpriori și pe cari se'nghesuie cum pot noaptea, toți membrii familiei.

Pe unul din „paturi” era o rogojină veche. Pe celălalt, scândurile rânjiau goale.

— N'a avut tata parale să cumpere decât o singură rogojină — mi-au explicat copiii. Totuși, în perete erau câteva poze, fotografii găsite prin gunoaie și chiar două rămurele de brad proaspăt.

— Am găsit, în groapă, o rădăcină de pom! — exclamă bucuros șeful familiei, deschizând ușa. — Să vă fac nițel foc!

Copii cu picioarele goale, în cămași de sac, au ieșit din casă în lipsa părinților, spre a-și mai căuta de mâncare.

țin porcii acolo. Dar ar fi bună pentru copiii din vale... Pot încăpea mulți. Ar fi minunat, dacă s'ar putea să aibă adăpost, cel puțin pe timpul iernii... — observă copilul precoce, târșit prin greutățile vieții.

Mă pregăteam să intru în orfelinat, când îl văzui pe Ionel plângând și reținându-mă de haină.

— Lasă! Vreau să-ți mai arăt pe un prieten de al meu — spuse cu insistență. — Aci toate sunt bune. N'ai ce vedea. Să

Copii, îmbrăcați în saci, vin seara, după plecarea câinilor fioroși, ca să mai caute vreo bucată de carne rămasă pe oase.

Una din magazile fără tavan, în cari locuiesc familii cu numeroși copii, la București.

Orbul, cu o parte din cei nouă copii ai săi, sosind acasă.

Am ieșit afară, dând ocol casei. E înconjurată de un loc viran imens, pe care se văd schelete de cai, Fără voie ești silit să calci pe coaste risipite, târîte de câini vagabonzi de colo până colo.

— Ce înseamnă asta? — întrebai mirat.

— Sunt hingheri pe aci, cari jupoaie caii morți — mi-au explicat copiii. — Uneori, mai ales vara, e un miros atât de greu, că nu putem mânca... de greață... Dar câinii flămânzi rod cu lăcomie ciolanele hoiturilor... Hingherii vând apoi pielea la tăbăcari... larna, pe frig și ger, carnea hoiturilor se păstrează multă vreme neputrezită. Spre seară, când se satură și pleacă mulțimea câinilor vagabonzi, mai vin copii nemâncați să adune rămășițele de pe oase...

TEMNIȚA VECHĂ

Dincolo de baltă, din dosul casei lui Matei, pe maidanul prelungit în depărtare, se văd așezările unor grădinari sârbi. Iși au casele lor pe malul celălalt, acoperite cu trestia pe care o scot din baltă. Mai taie și stuf ca să lege prazul în grămezi. Pe dealul din partea opusă, zăresc zidurile vechiului palat domnesc al lui Grigore Ghica Vodă. Acolo unde Voevodul își avea odinioară falnica sa reședință de vară, este azi un orfe-

linat de copii. Am urcat râpa, pe lângă zidurile bătrâne, în ruină și mi-am aruncat o ochire în bătaură.

Clădirea principală a fost refăcută. Copii veseli, destul de bine îmbrăcați, sburdau prin curte. Alții, cari găsiseră un fel de cărucior pentru cărat lemne, se trăgeau, pe rând, unii pe alții.

— Aci este și o temniță veche — mă informă Ionel, micul meu prieten. — M'am jucat și eu printr'însa. E boltită, cu ziduri groase și fără ferestre. Nu suflă vântul. Temnița mai are o încăpere sus, în care am aflat că se zideau odinioară robii. Se poate vedea și acum o feavă de răsuflare, precum și o gaură în zid, pe unde li se dădea de mâncare. Acum se

te duc la niște copii, cari n'au nici măcar cămașă pe dânsii. Stau în pielea goală. Unul a călcat într'o sticlă și e acum cu piciorul umflat... Poate să moară... Nu știi matala vreun leac...?

— Apoi să mă mai gândesc...

Alex. F. Mihail

Ceeace constituie încă o enigmă...

este acest microcosm care se numește „corpul omenesc”. Dar vai! când intervine cel mai mic dezechilibru în acest formidabil angrenaj. În primul rând se vor produce tot felul de boale nervoase de stomac, intestine sau ficat, însoțite de dureri adesea insuportabile. Preparatul „Gastro D” cu renume mondial s'a dovedit suveran în toate aceste maladii:

somități medicale au obținut rezultatele cele mai miraculoase, acolo unde niciun medicament n'a mai putut vindeca boalele cronice de stomac, bilă intestine și ficat. Cereți „Gastro D” la toate farmaciile și drogheriile din țară, sau contra ramburs de lei 130, dela Farmacia „Thoiss” Calea Victoriei 124 București.

Prinț și CONSORTI

P RINCIPESA JULIANA a Olandei, încoronându-și visul de iubire, s'a căsătorit zilele trecute la Haga, cu principele Bernhard de Lippe-Biesterfeld. Precum se știe, tână prințesă e fiica unică a reginei Wilhelmina, situație care o îndreptățește să fie moștenitoarea ei și viitoarea suverană a Olandei. De fapt, în Olanda, ca în Anglia și odinioară în alte țări, nu există „legea salică” în virtutea căreia femeile sunt excluse dela succesiunea tronului, rezervându-se numai bărbatilor dreptul de a deveni șefi de stat.

Obiceiul acesta, de a acorda suveranitatea unei femei și de a pune în subordine pe soțul respectiv, pare întrucâtva excepțional într-o lume ca a noastră întemeiată pe dreptul bărbatilor și în care monopolul puterilor politice revine numai sexului tare. În adevăr, se știe că afară de unele state ale marelui republici americane. — *Noua Zelandă* — și, de curând, în alte câteva state, în cazuri răzlețe, societatea noastră modernă — pe drept sau pe nedrept, nu importă — e bazată pe neegalitatea politică a sexelor.

Așa dar, principesa Juliana va fi, mai târziu, regina Olandei, însă probabil că prințul de

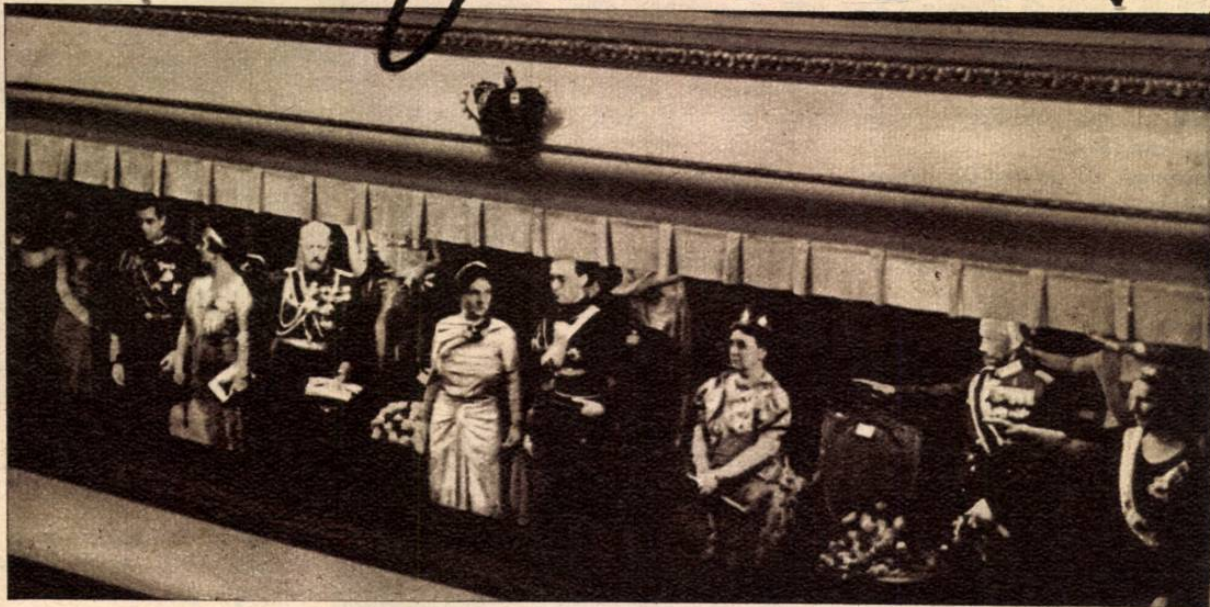
ERA PREA SLABITĂ PENTRU ASE OCUPA DE MENAJUL CASEI

Constipația i-a ruinat sănătatea

Din cauza constipației de care a suferit ani de-a rândul, organismul acestei doamne era complet sdruncinat. Deși a încercat tot felul de remedii, starea ei nu s'a îmbunătățit câtuși de puțin. În cele din urmă tot ea a găsit mijlocul de a se vindeca de constipație și în scurtă vreme și-a recăpătat sănătatea. În scrisoarea ce urmează ea ne scrie ce a făcut pentru a se vindeca: —

„Ani de-a rândul am suferit de o constipație rebelă ce părea că va rezista oricărui remediu. Din această cauză întregul meu organism era otrăvit. Nu puteam dormi de loc și mă simțeam atât de slabită încât nu mă puteam ocupa de menajul casei. Atunci am început să iau Sels Kruschen. După câțiva timp am putut să constat o îmbunătățire considerabilă. Mă simțeam mult mai bine și începusem să dorm. Acum nu mai sufăr de constipație, mă simt mai puternică și pot să-mi văd de treburile casei. Voi fi veșnic recunoscătoare sârilor Kruschen, grație cărora m'am însănătoșit. — (D-na) B.

Sels Kruschen este leacul pe care vi-l dă natura pentru a întreține organismul în perfectă stare de curățenie. Kruschen stimulează și regulează activitatea organelor Dv. interne. În felul acesta organismul Dv. este ferit de orice impurități care dacă se acumulează, micșorează puterea de rezistență, provocând o slăbire totală a forțelor.

SPECTACOL DE GALĂ LA HAGA, ÎN CINSTEA OASPEȚILOR REGALI.

Lippe-Biesterfeld nu va fi rege ci numai principe-consort. Cel puțin așa se va întâmpla dacă Juliana va urma exemplul augustei sale mame. Căci această veche și delicată chestiune a poziției soțului reginei a avut, în trecut, soluțiuni diferite.

Precedente istorice sunt multe și interesante, fapt pentru care merită osteneala de-a evoca aici, câteva din ele.

În primul rând, vedem cazul actualului regină a Olandei, Wilhelmina. Suiată pe tron în August 1898, când abia devenise majoră, suverana s'a căsătorit în anul 1901 cu prințul Henric de Mecklenburg-Schwerin. Măritișul ei a fost din inclinire și din dragoste, strein de orice rațiune de stat sau amestec de protocol, iar viața intimă a celor doi soți regali a fost caracterizată de o neîntreruptă și afectuoasă înțelegere pe care niciodată n'a umbrit-o vreo su-

parare. Cu toate acestea, prințul-consort n'a avut titlul de rege, ci acela de Prinț al Țărilor de Jos. Regina Wilhelmina a socotit că sentimentele ei particulare nu trebuiau să aibă resfrângeri asupra rânduelii constituționale, a voit și a știut să exercite totdeauna o influență personală în orice domeniu al politicii, reușind în toate grație unei profunde cunoașteri a problemelor sociale și înrăurind deseori măsurile guvernului, mai ales în cursul anilor grei ai războiului mondial.

În Anglia găsim cinci regine cari au primit coroana și au domnit prin drept personal: Maria Tudor, Elisabetha, Maria soția lui Wilhelm III, Anna și Victoria, străbunica actualului rege George VI. Delicată chestiune a poziției lor și a raporturilor conjugale n'a avut o regulă fixă și tradițională cum s'ar putea crede, fiind vorba de o țară tradiționalistă în gradul cel mai înalt, ci a fost rezolvată de fiecare din aceste regine după propriul temperament.

Spre exemplu, Mariei Tudor, romantică, visătoare, femeie în sensul cel mai larg și delicat al cuvântului, nu i s'a părut cuminte să-și asume nicio responsabilitate politică și de aceea, când s'a măritat cu fiul lui Carol V, Filip II, pentru care nutrea o adevărată pasiune, a depus la picioarele soțului adorat odată cu inima, regatul și coroana ei. De fapt, Filip II, pe lângă că purta titlurile de rege al Spaniei, rege al Țărilor-de-jos, rege al Neapoului și al Siciliei, a mai avut și pe acela al Angliei, cu toate că nu i se convenia acest titlu. Soarta a vrut însă ca îndrăgostitei regine să i se răsplătească rău actul ei de supunere și prea mare iubire de oarece Filip, la început indiferent, a devenit mai târziu cel mai crud dintre tirani, ajungând odios poporului și înstrăinându-și orice simpatie.

Însă Elisabetha, ambițioasă și recea fiică a lui Henry VIII și a Annei de Boleyn, iubea prea mult puterea ca să consimtă s'o împartă fie chiar

cu un soț. Și tocmai pentru acest motiv, în cursul domniei ei îndelungate, ba chiar atunci când atinsese o vârstă destul de matură, n'a izbutit cu niciun chip să ducă la bun sfârșit tratativele de căsătorie cu principii streini. Condițiunile ei erau clare: continua să fie regină, iar soțul trebuia să-i dea aceeași ascultare ca orice alt supus. Niciunul n'a acceptat aceste condițiuni, așa că ambițioasa femeie care, pe lângă altele, mai avea pe coștiință arestarea și condamnarea la moarte a nefericitei Maria Stuart, a murit fată, după ce numise ca urmaș la tron pe însuși fiul Mariei Stuart, Jack.

Maria, frumoasa fiică a lui Jack II, n'a trăit însă decât pentru fericirea războinicului și vanitosului ei bărbat, Wilhelm III de Nassau. Nu numai că i-a îngăduit să-și asume titlul de rege al Angliei, ci a tolerat ca el să smulgă acest titlu lui Jack II, tatăl ei, care a fost nevoit să fugă și să se adăpostească în Franța.

Anna, sora Mariei, urcată pe tron în 1702, la moartea lui Wilhelm III, n'a avut ambiția Elisabetei, nici slăbiciunea Mariei. S'a măritat din dragoste, cu principele George al Danemarcei, care a rămas totdeauna principe-consort și nimic mai mult.

Cât despre faimoasa regină Victoria, se știe că s'a suit

pe tron destul de tânără, când avea 18 ani și că la 22 s'a căsătorit cu un văr ceva mai tânăr decât ea, prințul Albert de Saxonia Coburg-Gotha. Bărbații de stat englezi, cari încercaseră în mai multe rânduri s'o mărite pe tână regină cu un prinț care, pentru rațiuni de stat, ar fi fost mai folositor țărilor, au rămas îngrijați, închipuindu-și că iubirea pătimea a reginei pentru soțul ales de ea, ar îndupleca-o la un moment dat să cedeze acestuia puterea dacă nu în totul, cel puțin în parte. Dar n'a fost așa. Victoria s'a dovedit, în orice împrejurare, geloasă de puterea ce i-o conferia titlul ei de regină; iar pe de altă parte, Albert în înțelepciunea lui, s'a mulțumit să rămâie bărbatul afectuos și îndrăgostit de soția căreia i-a fost secretar credincios și aproape secretar particular, însă fără să exercite niciodată asupra treburilor statului o influență hotărâtoare.

În alte țări, ca în Spania și în Portugalia, bărbații reginelor au avut titlul de rege, dar a fost vorba mai mult de un titlu decorativ, căci de fapt, prerogativele regale au rămas soției. Acesta a fost cazul Mariei de Braganza, măritată cu Ferdinand de Saxonia Coburg-Gotha și al Isabellei de Spania, care s'a căsătorit cu vărul ei Francisc de Bourbon.

Precum se vede, numeroase au fost soluțiile adoptate față de principii însurați cu regine și toate dictate de temperamentul felurit al reginelor însuși.

Ce va face Juliana când, mai târziu, se va urca pe tron? Care din exemplele acestea le va urma? Foarte probabil pe acela al mamei sale. Iar Bernhard de Lippe-Biesterfeld, sigur de dragostea și afecțiunea soției sale, va urma probabil exemplul lui Henric de Mecklenburg-Schwerin care, deși mulțumit cu titlul de principe-consort, prin calitățile lui alese a știut să-și atragă cel mai binevoitor și trainic respect din partea poporului olandez.

G. R.

Munca minuțioasă de laborator a specialiștilor, în materie de:
**Pudră • Apă de Colonia •
Raj • Fard • Parfumi**
au desăvârșit produsele:

Les Créations NHB

Încercați-le! Sunt excelente.
De vânzare la cele mai bune farmăcii, drogherii și parfumerii.
En gros: Balthazar, București Șelari 7

Joi 7 Ianuarie a avut loc la Haga cununia religioasă a principesei moștenitoare Juliana a Olandei, cu principele Bernhard de Lippe-Biesterfeld. În fotografia noastră, ceremonia religioasă a căsătoriei prințare.

CE A PIERDUT Eduard al VIII-lea

IN legătură cu recenta dramă britanică, opinia publică mondială se întreabă — cu firească dreptate! — ce a pierdut de fapt în această afacere Eduard VIII-lea, acum simplu Duce de Windsor.

Marile reviste și ziare streine, totdeauna în măsură să-și satisfacă cititorii, au și dat răspunsul atât de dorit.

Prin renunțarea sa la tron, renunțare făcută fără rezerve și prin urmare în mod definitiv, Eduard VIII e astăzi o Alteță Regală oarecare și nimic mai mult. El a pierdut nu numai titlul de Rege al Angliei și de Împărat al Indiilor, odată cu acela de Rege al Dominiilor Imperiului Britanic (cari sunt constituite de statul liber al Irlandei, de Uniunea Sud Africană, de Canada, Terranova, Australia și Noua Zelandă), ci și titlurile următoare ca: duce de Cornwall, duce de Rothesay, conte de Lancaster, conte de Carrick, conte de Chester, baron de Renfrew, Lord al Insulelor (insulele din Marea Măneei), prinț și mare stewart (administrator) al Scoției, — cari toate sunt legate de titlul principal: Rege al Angliei.

În cadrele forțelor armate, el avea gradele de amiral, de general și de mareșal al aerului; e probabil că i-au fost păstrate, însă deocamdată nu se știe cu siguranță.

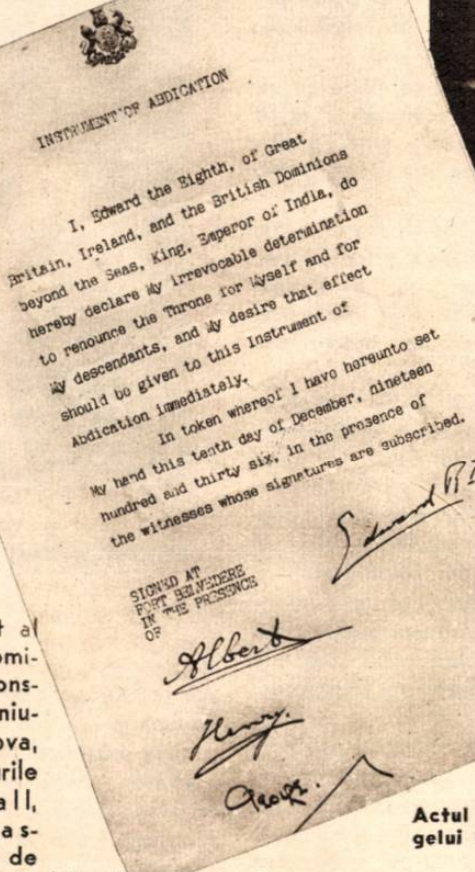
CA UN ȘOMER...

În calitate de Principe regal, va putea să aibă o pensie viageră... din înalta favoare a Parlamentului, însă mai înainte, o Comisiune anume însărcinată va cerceta — ca și cum e vorba de un șomer — dacă întâmplător n'ar avea și alte resurse de trai. Până una alta, Eduard trebuie să se bizue pe economiile sale și pe suma obținută din vânzarea (dacă o va face) a proprietății personale dela Fort Belvedere. Din averea lăsată de părintele său — aproape 4 milioane sterline — nu i se cuvine nimic deoarece au moștenit-o în întregime nepoții defunctului rege George V.

Se pare că Parlamentul nu se va împotrivi să-i acorde o rentă anuală de 25.000 lire sterline, cu titlu de recunoștință pentru serviciile aduse țării ca Principe de Galles. Douăzeci și cinci mii lire sterline!... Desigur, o mizerie față de 546.100 pe cari Eduard le încasa până ieri. De fapt, ca rege, i se cuvenia o sumă de 433.100 sterline, plus 70.000 ca duce de Cornwall și 43.000 ca conte de Lancaster: total, 546.100 sterline. Căsătorindu-se, ar fi primit 40.000 în plus. Celelalte titluri erau numai onorifice.

Veniturile ducatului de Cornwall provin, între altele, din vânzarea stridiilor, pe când acelea ale comitatului de Lancaster sunt alcătuite de o cotă-parte asupra câștigurilor cuvenite provinciei din naufragii și asupra vinurilor ce se importă pe teritoriul.

E bine să se știe, cu acest prilej, că unul din cancelarii comitatului, neobositul maior Attlee, șeful laburiștilor, a cărui sarcină este să numească judecătorii împărțitori de dreptate

Actul de abdicare al regelui Eduard.

în cuprinsul ducatului Cornwall și să administreze bunurile persoanelor cari au murit fără să lase testament, primește suma respectabilă de 200.000 lire sterline pe an!

O DOMNIE DE 322 ZILE

Majoritatea titlurilor de cari se bucura până ieri suveranul abdicat, ființau în Anglia de peste șasesute ani. Unul singur are o origină recentă, fiind creat într'adins pentru el: titlul de Duce de Windsor, care i-a fost conferit a doua zi după renunțarea la tron.

Windsor e un oraș englez, aflat pe malul drept al Tamisei. E celebru pentru monumentalul lui castel regal, construit în stil gothic — împreună cu parcul imens ce-l înconjură — de către Eduard III. Dar, din ziua de 17 Iulie 1917, numele de Windsor este și acela al Casei Regale a Angliei care înainte se numea de Saxonia Coburg-Gotha și domnește pe tronul britanic din anul 1714.

Eduard VIII a domnit exact 322 zile. Se știe că spre a face reală abdicarea lui, a trebuit să se voteze o lege specială: aceasta din cauză că în Marea Britanie, suveranul nu poate

Ex-regele Eduard, fotografiat ca principe de Wales.

— ca în alte țări — să abdice atunci când vrea, ci se cere consimțământul Parlamentului. În toate timpurile au fost monarhi cari au renunțat la tron, însă nicio epocă n'a cunoscut atâtia ca a noastră. În ultimii 25 ani, abdicările s'au succedat destul de des. Dar toate au fost mai mult sau mai puțin forțate, adică impuse de oameni și de evenimente; cu alte cuvinte, niciuna — dacă lăsam deoparte pe aceea a lui Eduard VIII — n'a fost făcută de bună voie...

A. e. i. o. u.

DR. H. ZANFT

Medic Primar
Specialist în

Boli de Piele și Păr, Cosmetică.

Raze U. V. Diatermie, Electroterapie, Zăpadă carbonică, Trat. maladiilor inestetice: pigmentațiuni ale feței, negi, cicatrice, acnee (coșuri), nevi (pete din naștere), îndepărtarea părului de prisos prin diatermo-coagulare etc.

Strada Domnița Anastasia No. 23 (fost Belvedere)

Consult. 3-8 p. m. Telef. 3.34.90

DIABETICUL ARE UN STOMAC SĂNĂTOS

și totuși trebuie să ție un regim alimentar extrem de sever. Bolnavul trebuie să reziste oricărei ispite, căci cea mai mică abatere poate avea ca urmare sporirea glucozei în sânge și urină.

Dacă însă, conform prescripției medicului, bolnavul își va completa menu-ul cu mâncăruri Tresfarin nu va avea de suportat nicio neplăcere.

Experiințe clinice de ani de zile au dovedit că preparatele Tresfarin, fie ele făinoase, prăjiture sau torte, sunt completamente lipsite de amidon și zahăr. Mai mult de 50 de feluri de preparate diverse găsiți la depozitul de desfacere ale produselor Tresfarin.

„Dieta Tresfarin“, Piața Academiei 1, lângă statuia Mihai Viteazul.

Dorul unei femei de-a fi iubită

O poveste tragică - dar adevărată

„Aveam tot ce o femeie putea dori — bani, bijuterii, rochii scumpe — tot, afară de dragoste. Mă simțeam cât se poate de nefericită și plictisită de viața în hoteluri de lux — singură de tot. Nici un bărbat nu m'a cerut în căsătorie — și știam cauza. Aveam un ten grozav de urât. Pielea mea era acoperită cu coșuri și pori dilatați. Am încercat fel de fel de remedii, dar fără folos. Atunci după sfatul droghistului meu, am încercat Crema Tokalon, culoarea albă, celebra Cremă de Paris. După puține zile pielea mea era mai fragedă și mai limpede. După o săptămână toți porii dilatați și coșurile dispăruseră — pielea mea era netedă, catifelată și albă. Și după puțin timp m'am măritat cu bărbatul, pe care îl iubeam așa de mult.”

Crema Tokalon, culoarea albă (neunsuroasă), conține smântână proaspătă

și untdelemn rectificat, care pătrund în pori și aduc la suprafață necurățiile ascunde în adâncime, pe care apa și săpunul nu le pot atinge niciodată. Alte ingrediente conținute în Crema Tokalon, culoarea albă, hrănesc și întinerec pielea, strâng porii dilatați și fac în trei zile moale, albă și netedă pielea cea mai întunecată și aspră. Chiar femeile de o vârstă avansată pot căpăta un ten fraged și dragălaș, de care ar fi mândră o fată tânără. Se garantează excelente rezultate, altfel banii se restituie.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumele din țară.

A APĂRUT

MAGAZINUL

Pe luna Decembrie. — 160 pagini 25 lei.

Rugul DE ERI! Rugul DE AZI!

LIBERTATE, ideal, divinitate — câte crime se făptuesc în numele tău! am putea spune, completând cuvintele eroinei Corday, urcată pe eșafodul Revoluției Franceze de acum o sută cincizeci de ani.

Căci cu toată înfățișarea civilizată a legilor și instituțiilor sociale, bestia umană n'a fost domesticită și sub diferite înfățișări — abuzând de libertatea de conștiință a timpurilor noastre — ațâță la ură, în adăstarea crimei.

La această surprinzătoare asemănare de mentalitate am cugetat zilele trecute, când am revăzut imaginea lui Michel Servet, gânditorul ales și omul căruia știința îi datorează descoperirea circulației mici a sângelui — savantul ars pe rug la mijlocul vechului al XVI-lea, la Geneva.

Cine era Servet?

Spaniol de origine, născut la 1511 la Villanueva din Aragonia, la 14 ani știa perfect latina, greaca, ebraica precum și teologia scolastică. Dar amenințat în libertatea gândirii de Inchiziția spaniolă care domnia de trei sute de ani asupra marelui imperiu catolic, tânărul fuge în Franța și se înscrie la universitatea din Toulouse. După o viață foarte agitată — asemenea mai tuturor studenților din vremea lui — prin Germania și Italia se stabilește ca medic la Paris, unde publică lucrări remarcabile. Fiind silit de adversari să fugă și din Paris, se stabilește într'un orașel din Franța, Vienne, unde dobândește prietenia, încrederea și ocrotirea episcopului Pierre Paulmier. Doisprezece ani — cei mai buni din viața lui agitată, îi petrece Michel Servet la Vienne.

Ideea fundamentală și după concepțiile de azi strict științifică și genială, a lui Michel Servet, e că natura nu poate fi divizată, ci privită ca o unitate organică. Circulația sângelui — trecerea sângelui din inimă în plămâni — era pentru el o dovadă a relației intime a organismului omenesc cu natura înconjurătoare, căci fără aer n'am putea trăi. Din aceeași intuiție superioară, tânărul savant și teolog nu putea admite trinitatea Dumnezeirii — admisă de creștinism — ci credea în unitatea Dumnezeirii, pe care oamenii sunt dator să o recunoască.

Din dorința de a-și îndrepta contemporanii pe calea cea dreaptă, Servet provoacă pretutindeni nemulțumiri. Dar credința lui era atât de senină, ea îl ajuta în asemenea măsură să pătrundă tainele naturii și ale ființei umane, încât începe o discuție în scris cu ereticul Calvin, care ajunsese stăpânitorul Genevei. Calvin însă nu se mulțumește cu o discuție senină în care bunăcredința adversarilor trebuia dela început recunoscută, ci recurge la mijloace silnice. Denunță pe Michel Servet marelui inchișitor francez Pierre Ory. Servet e arestat, dar în asemenea fel încât i se lasă o porțiță de scăpare.

Savantul fuge — unde?... La Geneva!...

Ce instinct îl mână spre locul martirajului?... Inconștient, poate gândul că fără biruința credinței lui viața nu merită să fie trăită — sau credința că un adversar de felul lui Calvin îl va respecta?... Servet face imprudența de a se duce chiar la serviciul divin, unde trebuia să ia cuvântul Calvin. E prins. Aruncat la închisoare. Torturat. Judecat fără apărare. Osândit la moarte pe rug, împreună cu opera lui de eretic.

lăta ce scrie Calvin, călăul cu inima îndârjită, incredințat că a servit pe Dumnezeu:

„Steaua lui cea rea trebuie să-l fi adus aci, la Geneva; poate că n'avusese decât intenția de a trece prin oraș. A fost recunoscut și am crezut de cuviință să pun să-l aresteze”.

După o parodie de justiție, la care geniul distrugător al lui Calvin a contribuit în măsură decisivă, i se citi sentința: „Te osândim pe tine, Michel Servet, ca să fii dus legat la Champel (lângă Geneva), să fii legat acolo la stâlpul infamiei și să fii ars laolaltă cu cartea ta, până ce vei fi prefăcut în cenușă și astfel să-ți sfârșești viața, pildă pentru toți aceia care vor voi să umble ca tine”.

Această clipă sinistă ne-a rămas descrisă chiar de Calvin. Servet, cuprins de groază, a răcnit: „Milă! Milă! Sabia!” preferând moartea prin sabie, morții prin foc.

În frigurile morții, Servet se aruncă la picioarele lui Calvin, cerându-i ertare dacă l-a jignit cumva. Calvin îi întoarce spatele.

„Eu nu pedepsesc vreo insultă adusă mie — răspunse fanaticul — ci insulta adusă lui Dumnezeu”.

Și astfel pentru credința lui — care urmărea altceva decât crearea unei schisme nouă și anume împăcarea științei cu Dumnezeu etern, drum pierdut și regăsit abea în zilele noastre — savantul și drept-credinciosul Michel Servet s'a urcat pe rug în dimineața zilei de 27 Octombrie 1553, unde și-a ispășit geniul și naivitatea sublimă.

Pe blocul de granit al aceluși loc, se poate citi următoarea inscripție:

Le XXVII Octobre MDLIII
MOVRUT SUR LE BOUCHER
A CHAMPEL
MICHEL SERVET
DE VILLENEUVE D'ARAGON
Nici cenușa n'a mai rămas de pe

Michel Servetus

urma celor doi adversari — ci numai în amintirea oamenilor martirajul unei conștiințe și crima unui călău care se socotea al Domnului.

...S'au petrecut oare aceste la 1553?... Pare mai curând că ieri-alaltăieri, dacă și azi se mai înalță ruguri pentru cărți și oameni de bună credință sunt arătați cu degetul și amenințați de fanatismul orb al unor bestii medievale.

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 57 fost 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Ingrijirea feței. Tratamentele ridurilor prin diatermie, masaje pneumatice și hormoni. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Consult. 10-12 și 3-7 p. m. Consult. gratuite Miercuri 11-12 a. m.

CE INSEMNĂTATE AU RAZELE ULTRAVIOLETE PENTRU OM?

Se cunoaște azi și după experiența medicilor de 20 ani influența binefăcătoare a razelor ultraviolete asupra corpului omenesc, și în general asupra anumitor boli. Pentru sănătoși razele ultraviolete sunt un izvor de putere și de voie bună, și mai ales un auxiliar prețios pentru slujbașii ce nu pot pleca în concediu, deoarece își bronzază pielea tot atât de natural parcă ar fi fost la mare.

Sportivul poate conta deci pentru o ajutorare naturală a forțelor sale atât vara cât și iarna expunându-și acasă corpul binefăcătoarelor raze ultraviolete.

Pentru viitoare mame razele ultraviolete sunt cel mai bun remediu pentru a ușura facerea, de a preveni o bătrânețe prematură, și a fortifica copilul. De asemenea ele ajută mult pe femei în timpul menopauzei. Pentru sugar razele ultraviolete ajută creșterea, și formarea dinților sănătoși; ele previn de asemenea înbolnăvirea de rachitism și scrofuloasă. Pentru copii slabi ele exercită o adevărată minune, fortificându-i corpul, creșterea poftelor, o înfățișare mai bună, dispoziție pentru joc și lucru.

Razele ultraviolete sunt un remediu natural împotriva boalelor.

„Industria Medico-Technica, S. A., Siemens Reinger Werke” București, str. C. A. Rosetti, 21. Demonstrațiuni fără vreo obligație la toate magazinele de specialitate.

PREȚURI:

Lampa de masă model jubilar cu reflector (tip S. R. 300) pentru curent alternativ Lei 12.500.
Simplificat, model (Typ S. N. 300) pentru curent alternativ Lei 11.000.
Pentru curent alternativ 110 V (S. N. model) supliment de Lei 2.000.

Lampa de masă numal pentru curent continuu Lei 7.650.
Noutate: Soarele „Alpina” cu sticla Fosfat pentru curenți alternativi și continuu 220 V Lei 6.000.
Prețuri se înțeleg franco, și se acordă după dorințe rate lunare.

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

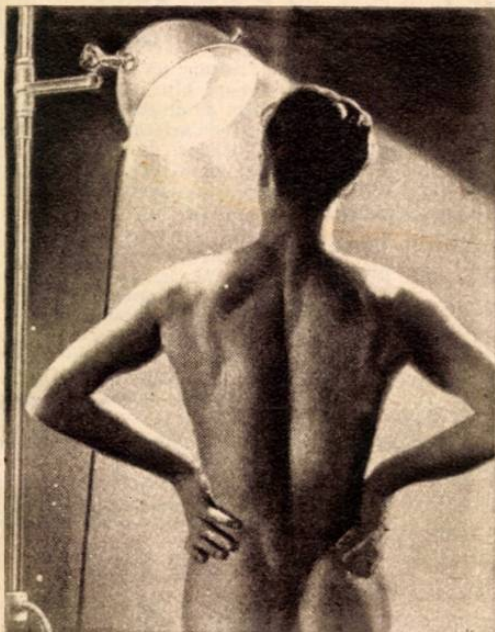
Dr. ELISABETA MOLNAR
MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica universitară din Cluj

BOALE DE GURĂ și CHIRURGIE DENTARĂ

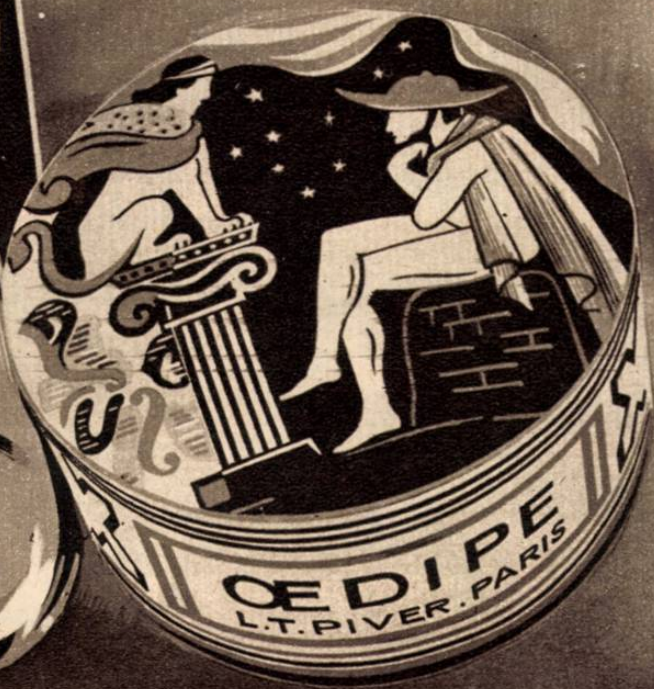
Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult. 3-6 Telefon 46601

OEDIPE

L.T. PIVER - PARIS

*Oreatie artistică
Un parfum seducător
Opudră excepțional
de fină*

OAMENI *din* PORTURI

REPORTAJUL e un gen minor, un roman mic, abia schițat. De-abia ai prins să-l scrii, să lămurești ceva, că trebuie să lași ca fotografiile: priveliști și chipuri, să vorbească, în joc de alb și negru și să închei. Un film cu vorbe și imagini.

* * *

Dacă încerci să îmbrățișezi într-o privire Brăila, *à po to Yatziti*, cum spun Grecii din port, adică dinspre Ghecet, ea nu se desvăluie decât în parte: docurile, șantierul și pescăriile, magaziiile de cereale — și tocmai sus, pe dâmb: grădina publică, cu turnul de apă, durat în ciment: ciudat mausoleu. Portul cu dânele lui, cu pontoanele, cu șiragurile de șlepuri goale, cu cele două-trei vase uriașe — de mare, negre sau roșii, adevărați titani pe lângă remorcherele minuscule, — acest port cu palatul alb al agenției N. F. R.-ului, în fața căruia vine să acosteze „Gălățeanul”, vaporul „Principele Mircea” — alb ca o lebădă, portul cu clădirile fumurii, cu fabricile inactive, cu tramwayul același ca'n căr-

țile poștale de-acum cincisprezece ani — gonind spre docuri, de unde se 'ntoarce gol — pentru că n'are pe cine aduce în oraș, — portul Brăilei îl ai în față, coborînd de pe pontonul „pasagerului”.

Se deapănă aci un film, cu încetinitorul, obositor și enervant. Viața portului s'a risipit, s'astins. Elevatoarele, aceste ciudate animale mișcătoare care mi-au uimit copilăria cu huruitul și forma lor, cu jocul brațelor și-al roților, (ceea ce le dădea un aspect de automat, dintr-o baracă de panair) au încrămenit acum, lângă șlepurile cu hambarele goale, lângă remorcherele cu cazanele stinse.

Apele fluviului își scriu cu poleială firul, în mijloc. Acolo, cursul e mai repede, mai năvalnic.

La cheiu, undele molipsite parcă de atmosfera întregului port, sunt mai molcome, undelemnii, lănczind între trupurile negre — ca de balene titanice, ale șlepurilor. Doar vapoarele de pasageri, dinspre *Silistra* sau *Turnu-Severin* mai răzvrătesc, cu sbaturile, măruntaele apelor.

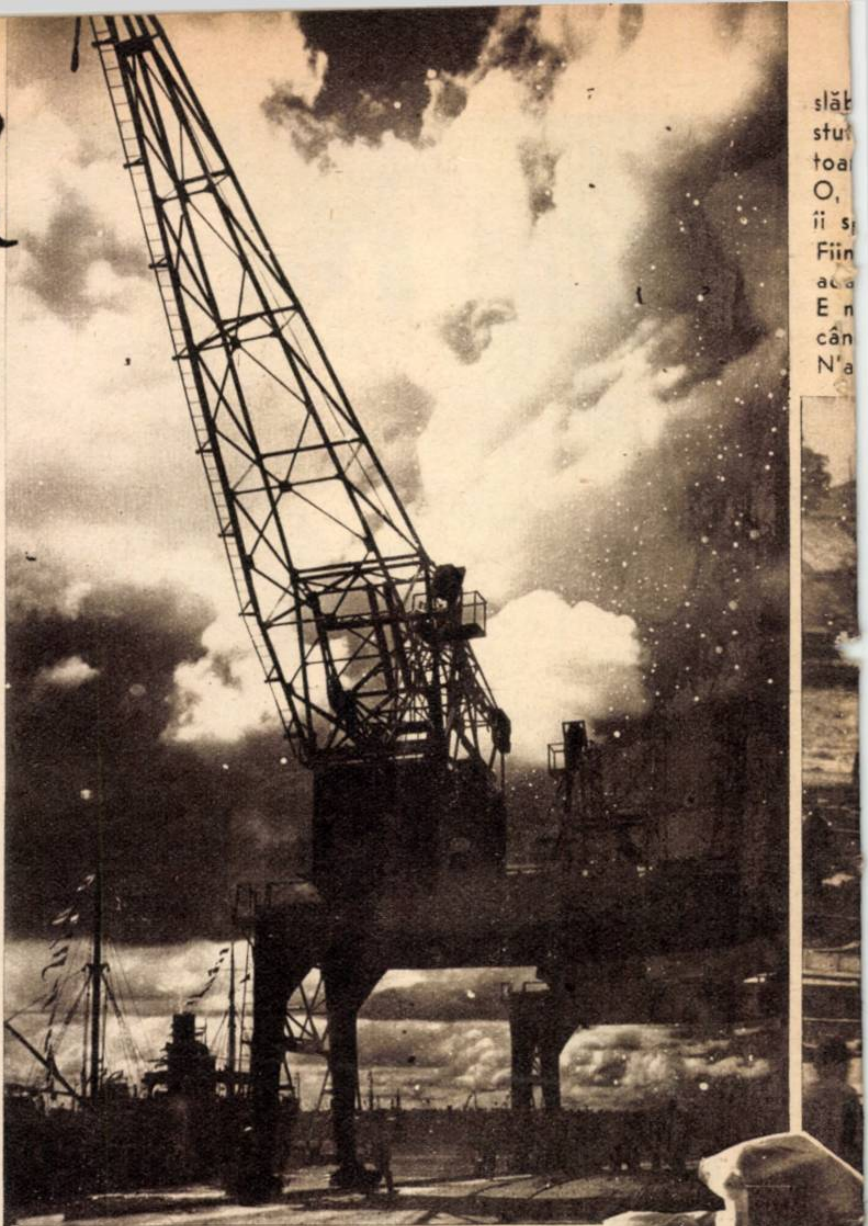
Atunci undele, clocotesc ca de o mânie surdă și adâncă, se sbat cu puteri nebănuite, ca și cum ar

voi să asvârle pe uscat somonii de smoală care par a fi șlepurile sau svârlugele remorcherele. Nu izbutesc însă decât să le clatine, să le lovească unul de altul trupurile lor de tablă, să clatine lanțul ancorelor, să întindă parimele de sârmă — legate tocmai la țarm de stâlpi de fier — să trezească din visare pe căpitanul care fumează din pipă, pe-un colț din hambar.

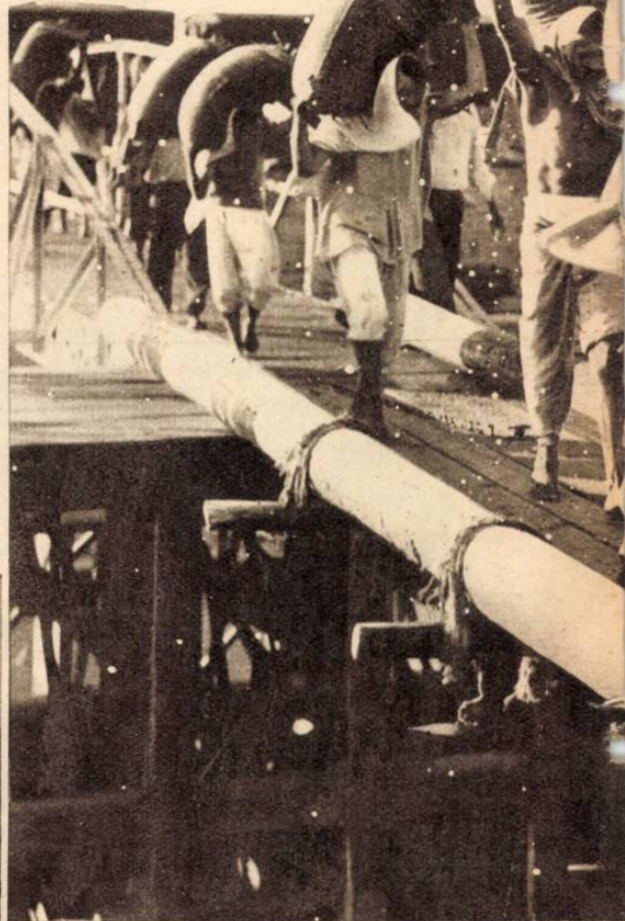
Ochii lui fug o clipă după năluca vaporului, care trece spre ponton, la debarcader.

Toată minunea unei călătorii e perindarea acesteia cinematografică, pe lângă bord, a țărnișelor, a vaselor!

Șlepul lui e prins alături de alte cinci, înțepenite în legături. Ancorele lăsate în clisa apelor, s'au afundat în adâncuri. Au trecut luni de zile de când n'au mai încărcat hamalii prăfuiți, niciun bob de ovăz, în hambarele ERNESTINEI.

Elevatorul se odihnește după munca grea din timpul zilei.

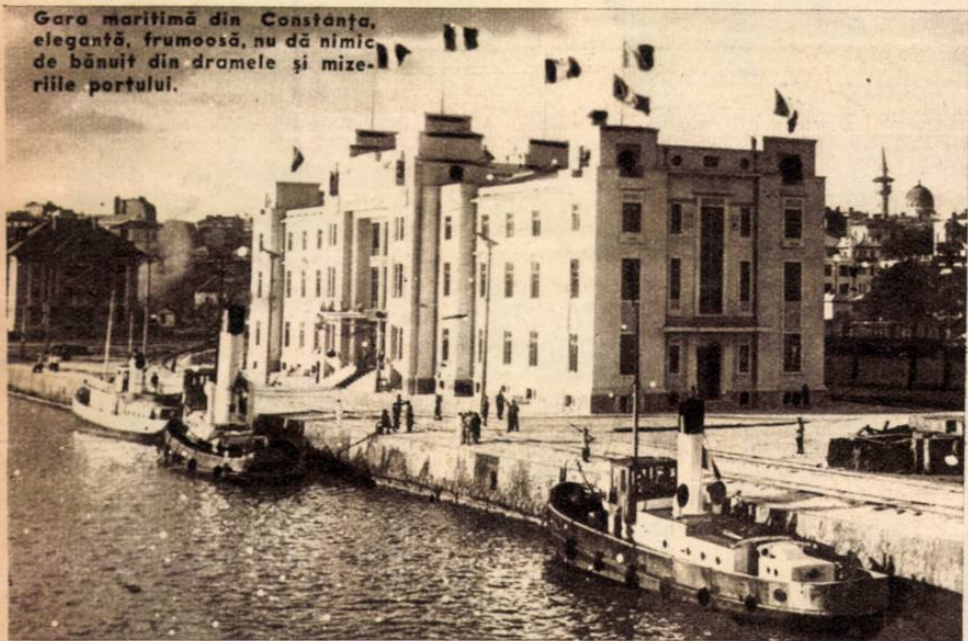

Desbrăcați până în picioare, în picioare goale, cu creștele acoperite cu biele protegătoare împotriva razei dogoritoare soare, oamenii porturilor muncesc greu până la ultimă picătură de sân-

* * *

Bârba Costa, de pe ERNESTINA, e un căpitan clesprins din seria acelor pitorești personaje, pe care neasemănat de viu le-a zugrăvit Panait Istrati, în Amintirile lui Adrian Zograffi. Capetan Costa nu e prea bine croit; trupul îi e firav, chiar

Gara maritimă din Constanța, elegantă, frumoasă, nu dă nimic de bănuit din dramele și mizeriile portului.

Vedere asupra portului Brăila.

Ce bună este masa de prânz,
după munca chinuitoare din
cursul dimineții.

ut. Fața îi e brăzdată de riduri. Ochii de cerneală sunt adumbriți de smocurile
base și albe ale sprâncenelor. Pentru aceasta, privirea lui e întunecată, pătrunză-
re. Măinile lui Bărba Costa sunt roșii, au vinele întinse și ridate.
măinile acestea, când mângâie zulfii de aur ai micuței Elenachi, nepoțica lui, căreia
une *paramithia me tin Orëa tu còsmu* (basme cu frumoasa lumii).
dcă în căsuța de lemn, durată pe podeaua de fier a șleului, capetan Costa dă
post și lui Dimitraki, băiatul lui mai mare, care e căsătorit cu Marigula.
oră bună și harnică Marigula, cum nu se așteptase nici chiar Bărba Costa care, de
d răposata Fotini s'a stins dintre vii, nu are vreo încredere în femei.
dorit bietul Bărba Costa, ca acea împrejurare să se lege de viața și numele lui

În port e liniște acum...

Colț din port: o singură barcă și un
singur muncitor.

de căpitan de șlep. Dar ce
poți face împotriva întâm-
plării?

Costa întârziase peste mă-
sură, să-și afle tovarășe în
traul său pe șlep. Și pe Fo-
tini — care era atât de tă-
nără și frumoasă, fata lui
Capetan Vasili, de pe TIPIEA
(Pireu), a luat-o pentru că bă-
trânii, părinții lor, buni prie-
teni, hotărâseră să se facă
cumbări (cuscri). Când a av-
ut loc nunta la Evanghelistra
(catedrala greacă din Brăila),
nepotrivirea dintre Costa și
Fotini era așa de vădită, în-
cât toate babele comunității
dădeau din cap, priveau una
la alta cu înțeles și șopotiau.
În ziua următoare nunții, ER-
NESTINA a fost purtată spre
Giurgiu, pentru cereale, de
un remorcher. Oricât a susți-
nut bătrânul ca tinerii căsă-
toriți să rămână pe uscat,

Costa nu s'a învoit. ERNESTINA aluneca în sus pe
fluviu, în sforul apelor. Costa, în cabina cârmei, nu
slăbia din ochi așa de argint a mijlocului apei dar
nici pe Fotini, care robotia în cutia bucătăriei,
veselă, luminoasă, cu ochii mari și buni, cu trup
unduios și svelt.
Căsnicia le-a fost rodnică. După doi ani, au venit
pe lume Dimitrachi și Andreea, băieții lui din dra-
gostea lui cu Fotini. *Ti hrônia!* (Ce vremuri!) —
O lumină s'aprinde sub sprâncenele lui capetan
Costa! Gândul se întoarce și se poticnește de în-
tâmplarea cea groaznică. *A! Ton Keratà!* (Câi-
nele!) *Câinele* era Teodor, băiatul cel negricios
pe care-l avea de ajutor pe șlep! *Keratà!* — mai
scrâșnește bătrânul când deapănă în două clipite
împrejurarea. *A! Fotini! Fotini!* Cum de-a vrăjit-o
Teodor cel negricios? Cu mandolina și glasul lui
cald, seducător? Cu vioiciunea trupului — care spin-

teca apa înnot? Cu istorisirile lui despre Odyseea, călătorul
din mituri?

Și-amintește o scenă, în noapte, când ședea câteșitrei pe
punte, în vreun port de pe Dunăre. Costa cu Fotini — pe
scaun, cu ochii vrăjiți — uitați pe apele poleite de lună, și
Teodor — pe acoperământul hambarului, cântând cu pasiune,
întovărașit de piculinea mandolinei:

„Samiotisa me tis eliès,
Ke me ta màvra màtia...”
(Fată din Samos, cu alunițe
Și cu ochii negri!...)

Apele clipeau mirific, pe lângă trupul șleului.

„Samiotisa, Samiotisa,
Pote tha pas stin Sàmo?”
(Fată din Samos,
Când ai să pleci spre Samos?)

Sau—mai vioi, mai tulburător, cântecul acela de mare:

„Thàlassa levendo-pnihtira
Thàlassa farmakeri,
Esi canis to nìsi-mas,
Pànta mavra na fori!”
(Mare, care ne înnece feciorii,
Mare amară,
Tu faci ca insula noastră
Să poarte, mereu, zăbranic negru!)

Andreea care era o fire sensibilă (avea
pe-atunci șase ani), a încercat o adâncă
durere, când mama lui a fugit cu Teo-
dor, într-o barcă, spre Sulina. De-abia a
a putut să-l liniștească Bărba Costa. Dar

Căruțele purtătoare de marfă, în fața
portului Brăila.

a doua zi, micuțul și-a stins amarul în chip tragic, în apele tulburi și învârtite de anafoare ale Dunării. Cu icoana lui Andreea în priviri, Barba Costa coboară pe schelă, spre mal. De moartea frumoasei Fotini a auzit, mai târziu... Tot Dunărea a primit și trupul femeii lui, chinată de remușcări.

Costa se oprește la mijlocul schelei și se uită dușmănos la neliniștea apelor involburate. A trecut un remorcher spre docuri. *Dună! Putana!* (Dunăre! Femeie stricată!) Așa își scrâșnește el necazul, de câte ori amintirea se abate ca un talaz. Dar pe Fotini a iertat-o, de mult!

Din urmă, îl ajunge capetan Spiro. El n'a avut nicio amărăciune. E gras, rotund, greoi. Are ochii bulbucați și lacrimoși. E nedespărțit de ziarele grecești, pe care le citește amănunțit, dela titlu până la reclamele de *Locum de Sirra*. Poartă și-acum sub braț: *Elëfteron Vima* și *Etnos*.

Are însă și Spiro o supărare, în ultima vreme. Areti, fata lui, de optsprezece ani, a ajuns o neastâmpărată. Flirturi, serate, ceaiuri, dans, patefon, toalete! Asta nu e, de fel, a bine! Așa spun toți vecinii de pe șlepurile din preajmă. Spiro a scăpat însă frânele căsnicieii. Coana Evridiki dictează. Fata trebuie să se mărite! Să umble prin cercuri înalte, printre bogătașii comunității! Cine știe? E frumoasă și poate se amorezează vre-un băiat bogat de ea.

Nu se mai sfârșesc plimbările cu barca, în baltă, la Ghecet, la Filipoiu, cu banda cea sgomotoasă, de băeți și fete. Mandolinele, ghitarele și glasurile se împletesc, răsunând până târziu, în noapte.

Barba Costa care n'are, de fel somn — îi aude când se'nforc, când leagă barca și coboară pe schele, la țarm.

O! Căntecele acestea! Mandolinele!...

Ar trebui să vină și capetan Iani, dar e reținut în pat, de-un junghiu, săracu!

Drumul la cafenea e scurt. Mesele orânduite în fața prăvăliei („Cafenea capitanilor de șlep”) își așteaptă clientela cotidiană. Fiecare căpitan face pereche cu altul, la câte o măsută. Cafegiul îi adastă pe fiecare la ora hotărâtă, cu cafeluța-amară sau dulce, în filigeană ori ceșcuță, cu ceaiu ori rahat. Le știe Gheorghe tabieturile la toți. Li primește pe cei doi, trăgând de un colț al mustăților lui mari. Se interesează de sănătatea lui capetan Iani, de pe CLITEMNESTRA, apoi le-aduce cafeluțele, cu caimac și-un pic de rom.

In cafenea se aud glasuri și râsete.

Spiro descifrează în ziar, vestea pe care întreg portul o știe, încă de-aseară. Venizelos a murit! Și cum toți Grecii din Brăila sunt venizeliști înfocați, faptul e comentat mereu.

— *Epèthane ke o kaimènos o Venizelos!* — dă din cap Spiro și caută privirile lui Costa.

(A murit și sârmanul Venizelos! — se talmăcește).

— *Theòs horèston!* (D-zeu să-l ierte!) — șoptește Barba Costa. Reportajul din *Elefteron Vima* se destramă în rostirea sacadată a glasului lui Spiro.

Imprejurul biliardului se mișcă trei siluete, nu prea obișnuite pe-aci. Pălăvrăgesc fără încetare, râd, ochesc bilele, trag și iar râd. Un secund de pe un vapor de călători, Panaitescu, roșu și slănin, istorisește celorlalți, un grec și-un român, una din aventurile lui de pe vas, într-una din călătoriile spre Turnu-Severin.

E o întâmplare banală, dintr'o nuvelă din Kuprin, parcă. O dudue singură și sentimentală. O declarație de dragoste din partea lui. A invitat-o în cabină—unde are radio. Apoi, finalul erotic, descris în amănunțimi.

Tacurile nu mai nimeresc, cu efect, bilele albe și roșii. Panaitescu asta, mare Casanova! Ha! Ha! Ha!...

— O fată, bre! M-m! Ce știți voi, mă!

— Ha! Ha! Ha! — He! He!

Râd gurile cu dinții galbeni de tutun, râd ochii nerușinați și sticloși.

— Ha! Ha! Ha!

Cu două mese mai încolo, șade singur lângă paharul cu ceai, în care lichidul s'a răcit, bătrânul

capetan Manoli. Fața lui galbenă pare și mai palidă, pentru că Manoli e abătut.

Spiro care și-a întrerupt lectura despre înmormântarea lui Venizelos, la întrebarea cercetătoare a lui capetan Costa, îl lămurește.

De-abia mai îndrăznește bietul Manoli să iasă în lume, de rușinea ce-a pățit-o! Caliopei, fata lui, bruna cea drăcoasă din banda în care se învârt și Areti (aci fața lui Spiro se 'ntunecă puțin), i-a făcut lui Manoli mare rușine! A fugit cu unu din București, într'o noapte. Acum s'a întors și nici nu mai vrea să vină acasă. Stă numai pe la varietet-uri, în dancing-uri. E cu unu, un babalac, unu care face politică. Ceasul rău! Săracu Manoli!

— *Vre pusti!*... se răstește deodată, Spiro către un băeț de pe stradă. — *Pâne 'sto selèpi! Se zitai i mâna-su!* (Fugi acasă! Te cauă mamă-ta).

— *Ohi!* — (Nu vreau!) — se strâmbă puștul.

— *A, sihameno prama!*... (Stricăciune mică!)

Și revenind la Caliopei, exclamă:

— *Ti Keratza, vre pedi-mu!* (Ce zgaiabă, dom'le!).

* * *

— Kani, lèi, emborio! Pende, exi scubrite! Afto ine emborio? (Cică face negoț! Cu cinci-șase scrumbii! Asta e negoț?)

Exclamația izbucnește din adâncul sufletului unui domn binișor îmbrăcat, ras proaspăt, cu ochelari de bagă. Gesticulează violent, ceea ce face ca toate privirile să se îndrepte spre el, curioase. E un angrosist care vine în toate după amiezile să bea o cafea și să stea un pic, la taifas, cu prietenii. Prăvălia lui e vis-à-vis, încărcată de butoaie de untdelemn și *eliès* (măslina), lăzi cu lămâi, portocale și alte „delicatesuri”.

Privirile comesenilor s'au retras, pe ziare, între piesele de table sau ghiulbahâr, pe cărțile de joc, împărțite ca pentru concină dreaptă.

* * *

In fața unei cafenele, la colțul străzii, grupuri de hamali, abătuți de sedere, de lipsuri. Au fețe pământii. Murmur de vorbă vine dinspre ei. Svon slab. Acasă nu e mâncare, copiii plâng, casa se dărapănă, fetele se prostituiază pentru pâine. Unii din ei au murit. S'au asvârlit în fața trenului ori s'au spânzurat.

* * *

— *Patèra!* — E glasul lui Dimitrachi.

— Ce este? întreabă Barba Costa, trezit din gânduri, privind spre Dimitraki, care a venit pentru întâia oară la cafenea.

Vestea e cu adevărat extraordinară: Ernestina și Ariadni pornesc mâine spre Silistra. Casa lor de cereale a hotărât să aducă o încărcătură de orz. Orzul are prețul în urcare. Vecinii dela mesele dimprejur au ridicat capetele. Știrea face într-o clipă, înconjurul cafenelei. Dimitraki a vorbit prea tare.

In trupul lui Barba Costa sângele svâcnește! Incepe iarăși călătoria în susul fluviului, de-a-lungul porturilor, de-a-lungul malurilor înverzite de sălcii! Gândul lui reface călătoriile (atâtea!), revele chipuri de cunoscuți și prieteni.

— Mergem, Spiro! Pleci și tu! — rostește el. Spiro sfârșește de silabisit o frază, apoi pune degetul drept zăloagă, dă din cap și pornește după Barba Costa.

— E, na pari o diàvolos! — (La naiba!) izbucnește el pe sub mustăți. Nu poate să vadă cum are să aranjeze cu Evridiki, în privința Aretiei. Asta îl îngrijorează, peste toate pe capetan Spiro.

* * *

Și călătoria în lungul fluviului începe așa cum a depănat-o Barba Costa în priviri. Mai întâi, *hâr-tiile* la agenție, la vamă, la căpitanie. De asta au avut grijă oamenii d-lui Panopulos. Seara, totul era gata. Remorcherul Alice s'a apropiat de Ernestina și a acostat alături, duduind din motoare. Până a nu se lăsa pe deplin întunericul deasupra portului, a început o manevră puțin complicată. Ariadni trebuia scos dintre Clitemnestra și Ifigenia și lipit de Ernestina, care avea să-i fie tovarăș de drum. Paramele au fost slăbite. Ariadni a fost legată la pupă, de Alice, care s'a pornit să întindă parâma de sârmă. Apoi, lăsat în cursul apei (șlepurile se leagă cu prora în susul fluviului) șlepurile dirigit doar de cârmă, pe care o rotia grijuliu Spiro, — s'a alipit de Ernestina.

In zori, plecarea. Manevra retragerii legăturilor

o face Dumitraki. Paramele care unesc cele două șlepurile cu remorcherul, au fost legate de cu seară. Barba Costa stă în cabina înălțată a cârmei, (*sto timòni*). Remorcherul șueră prelung, cu glas răgușit și se 'ndepărtează încet.

Paramele se întind. O mică sguduitură. Vaporașul e oprit o clipă pe loc. Pe coș se 'nvolbură lințolii de fum. Helicele frământă apa Dunării, care oglindește zorii albastrii. Un șuer scurt. Șlepurile înaintează. S.R.D. 326 și celelalte rămân în urmă. Decorul portului, împodobit cu lumini palide, se trage îndărăt, cu siluetele turnurilor dela fabrici, cu vaporașele și șlepurile priponite în ancore.

Apoi, malurile se apropie, cu priveliștea mereu neschimbată a sălcilor verzi. Uneori, un saf. Mai târziu, în amiezi, Piua-Petri — un port mărunț. Pe inserat, popas în fața Hârșovei, un orașel împlinit între două dealuri albe, de calcar. Intre două canale, cum li se spune. Aici, Barba Costa a rămas în mai multe rânduri, pentru ca să încarce grâne. Are prieteni buni. După ce ancora e coborită, Barba Costa pornește cu barca spre port, ca să întâlnească pe Kirio Dimitri.

Întâlnirea cu Kirio Dimitri e afectuoasă, ca între cunoscuți de demult. Seara se încheie, cu alți prieteni, la un restaurant lângă pahare cu vin.

In zori, furtună. Dunărea e cu totul alta. Valurile se năpustesc în toate părțile, ca o învârtire prin nămoluri.

Dintr'un braț de apă, se ivește un remorcher negru cu brazdă roșie. Il cunoaște Barba Costea. Stăpân e căpitan Ali, un cunoscut de demult.

Roata cârmei se smucește în mâinile lui Barba Costa, dar el o ține bine. Remorcherul lui căpitan Ali s'a pierdut, în urmă, dimpreună cu aducerile aminte.

* * *

In clipa aceasta, pe șlepurile de-alături, se aud glasuri care bi-ruesc vântoasă și strigăte de ajutor.

Barba Costa poate să vadă de-aci, de sus, pe Areti alergând cu părul învâlvorat pe punte, urmărită de Spiro, înfuriat, ca o gorilă.

Scena se desfășoară cu o repeziciune de fulger. Nici cât ar pune cârma la babord, Areti a și ajuns la prora șlepurii, încalecă peste balustradă și se asvârle în apă, între cele două șlepurile.

Capetan Costa își întipărește expresia chipului Aretiei, de spaimă și amărăciune, ca pe-un clișeu. Inchide ochii o clipă și imaginea nu se șterge. Imdată, se smulge din inerție și deschide ușa cabinei:

— Dimitraki! Dimitraki!

Dar Dimitraki e gata. A văzut și el pe fereastră împrejurarea. Aleargă pe Ariadni, scutură de umeri pe Spiro care pare un hăbăuc, se repede în casă, reapare și privește în urma șlepurii. Barba Costa face și el la fel. Dăra de spumă dela pupa șlepurii se pierde în valurile nămolose. Trupul fetei nu reappare. Numai valuri, valuri, în culoarea lutului galben, dobrogean. Dimitraki ar voi parcă să deslege lotca șlepurii și să se avinte prin valuri, în căutarea Aretiei. Ezită, însă. Ar fi o nebunie! — gândește Barba Costa. Așa vede și Dimitraki care revine pe Ernestina și urcă la cârmă;

— *Ides?* — (Ai văzut?) — întreabă fiul.

— *Nè!* — (Da) — spune Barba Costa și lasă în mâna lui Dimitraki roata de fier. Coboară și pătrunde în casa lui Spiro. Spiro a rămas, de piatră, pe un hambar. De pe vapor n'a observat nimic. Vântul șueră și izbucnește mai tare. Dacă o să iasă fata la suprafață, au s'o pescuiască lipovenii! In odăița bătrânilor plânge, fără putere, coana Evridiki.

— *To caimèno to coritzaki-mu!* (sărmana fetiță)—repetă mama. Plecare din Brăila, neașteptată, deslănțuise drama. Cu voia mamei, Areti avea să rămână la niște prieteni. Dar Spiro se opusese. Areti trebuia să vină cu ei, la Silistra. Coana Evridiki nu înțelegea schimbarea în firea lui Spiro. Când aflase însă dela Spiro, întâmplarea cu fata lui capetan Manoli, voința ei se anihilase. Trecuse de partea soțului.

Areti, desnădăjduită, (lăsa în urmă un început frumos de dragoste) se revoltase. Dar bătrânii, de acord, o încuiaseră în cabina ei. Socotind că în larg nu mai e nicio primejdie, o eliberaseră. Cearta izbucnise din nou. Și pe urmă, sfârșitul îngrozitor...

— Areti! Areti! Coritzaki-mu! Coritzaki-mu!

* * *

La amiază, furtuna s'a potolit. Soarele s'a ivit, pe ceruri și pe ape. Malurile: înverzite de aceleași sălcii. Cerna-Vodă a rămas departe, cu podul alb. Popas, la Oltina, pe noapte.

A doua zi, sfârșitul călătoriei, la Silistra. Decor ca 'ntr'un tablou de Dimitrescu.

Incep lucrările pentru construirea schelei. Cât mai repede, fiindcă remorcherul trebuie să plece, spre Brăila: numai decât! In toiul alergăturii, Dimitraki îi aduce lui Barba Costa vestea că Spiro s'a spânzurat, într'un hambar. L-au găsit, adineauri. Bătrânul nu-și poate stăpâni o injură, de necaz. Semn rău! — Ton Keratà!..... și se 'ndreaptă spre Ariadni.

N. PAPATANASIU

POIANA-MARE DIN JUDEȚUL DOLJ, LOCALITATE ISTORICĂ, CASA UNDE A LOCUIT DOMNITORUL CAROL ÎN TIMPUL RĂZBOIULUI CU TURCII DIN 1877-78

LA o depărtare de 10 km., de portul Calafat, se găsește minunata comună Poiana-Mare. Frumoasă și unică în felul ei în tot cuprinsul țării, ea adăpostește 14000 de locuitori, gospodari de seamă, muncitori și înstăriți.

Comuna, așezată pe un câmp șes și fertil, acoperit cu păduri de salcâmi, vii și holde îmbelșugate, constituie un punct de admirație a călătorului adus întâmplător pe aceste meleaguri oltenesti.

Și cu drept cuvânt e frumoasă această așezare oltenească având străzi largi frumos aliniate și bine întreținute.

Lumina electrică, cu care e împânzită comuna, dovedește gradul de civilizație al locuitorilor și dorința de progres.

Sala de conferințe, cinematograful, baluri, nunți, etc., o găsim în mijlocul comunei, în localul băncii populare „Mișina”.

Acest local, proprietatea băncii, e o clădire interesantă prin construcția și forma ei exterioară. A fost construită în anul 1909 din planurile unui arhitect italian care a copiat modelul dela Milano. Cu toate acestea stilul clădirii este japonez.

Comuna posedă un număr de 7 școli primare în localuri proprii, înzestrate fiind cu cele trebuincioase.

Nu lipsește nici spitalul ce face simțitoare servicii de asistență publică fiind condus de d. dr. Florea Cristea, un distins medic.

O școală practică de agricultură dirijează cultura agricolă din împrejurimi. Nu a lipsit comunei nici omul de inițiativă, filantrop și de bine I. Marincu, care a defalcat din moșia sa 50 Ha. și cărora prin expropriere li s'a mai adăugat ulterior încă 30 Ha.—înființând o școală practică de agricultură.

Cu clădiri mărețe, inventar agricol suficient pentru agricultura rațională, nădăduim ca școala în viitor să ne dea mult mai apreciate rezultate, datorită conducerii actuale, la numirea căreia Ministerul respectiv a fost mai fericit inspirat. Comuna mai posedă 3 biserici grandioase, cum numai în Capitală se pot vedea. Una dintre acestea, situată în mijlocul comunei e zidită la anul 1847—49 de către prințul sârb Milan Obrenovici, bunicul regelui Serbiei Alex.

Obrenovici asasinat cu soția lui morganatică Draga la Belgrad în anul 1903 în a 29-a zi a lunii Mai. Milan Obrenovici, latifundiar în aceste părți, a zidit această biserică din anumite calcule — nelipsindu-i firește nici sentimentul creștinesc — deoarece adusesse de peste Dunăre coloniști, pentru muncile agricole și pe cari i-a împroprietărit cu locuri de casă în spre apus de vechea comună.

Sub oblăduirea sa Obrenovici a luat și pe Bulgarii veniți ca păstori nomazi, în timpul ocupației Olteniei de către Austrieci și a tutoratului de către Turci, i-a împroprietărit treptat între anii 1810—1833.

Acești oameni fără patrie, bucuroși de ocrotire s'au fixat locului trăind în bune raporturi cu băștinașii, cu care au legat raporturi de căsătorie și cu care s'au identificat în întregime împrumutând unii dela alții datini și obiceiuri.

Aceasta este explicația infiltrațiunii elementului slav în aceste părți de miază-zi ale Olteniei, găsindu-se firește — și în alte părți cauze ce au fixat locul acestor grupuri nomade de păstori.

Biserica de mai sus, zidită de prințul sârb, locaș măreț de închinăciune, atât prin construcția sa, cât mai ales pentru evenimentele ce s'au săvârșit aci și despre care voi vorbi îndată, ajunsese în stare de ruină.

Grație prea cucernicului Protoiereu al II-lea de Dolj, părintelui Ștefan Popescu, a fost renovată complet din temelie refăcându-se întreaga pictură.

Părintele protopop, cu o răbdare îngerească, a făcut colecția publică și cu concursul enoriașilor săi, Sfinția Sa fiind și parohul respectiv, a reușit a restaura o biserică, care spre ciuda celor ce au ignorat-o ocupă un loc de frunte în istoria poporului nostru și vom vedea de ce.

P. S. Episcop Vartolomeu fără noroc în alegerea colaboratorilor, de astădată a avut mai mult noroc. Îl cinstește această alegere ca și pe cel ales vrednic de această cinste.

O CLĂDIRE ISTORICĂ

Cu toate podoabele acestei comune, casa unde a locuit Domni-

Biserica Sf. Voevozi din Poiana-Mare, Dolj, zidită la 1847-49 de prințul sârb Milan Obrenovici.

Primăria comunei Poiana-Mare, Dolj.

Protoiereul St. Popescu, restauratorul bisericii istorice din Poiana-Mare, Dolj.

torul Carol în timpul declarării războiului de neamănare, le întrece pe toate și pe bună dreptate.

În centrul comunei, față în față cu primăria respectivă și biserica descrisă mai sus, în mijlocul unui parc în supr. de 4 Ha. amenajat cu mult gust și artă se găsește frumoasa casă, în care Domnitorul Carol înconjurat de ofițerii români și ruși a avut cartierul Domnesc dela 15 Mai—27 Iulie 1877. Tot aci Domnitorul a primit faimoasa telegramă a țarului rusesc în care cerea stăruitor intervenția dorobanțului român pentru salvarea cauzei creștine.

În această casă, Domnitorul a semnat proclamația de război către puterea turcească însoțită de lovituri de tun dela Calafat spre Vidin, sub directă Sa supraveghere.

În biserica de-alături, domnitorul Carol, în tot timpul șederii în această comună, mergea regulat la slujba bisericească cu statul său major.

Tot în acest locaș de închinăciune, s'au ținut și sfințit drapelurile ostilor române ce au reținut victoria la Rahova, Smârdan, Plevna și Grivița. Proprietatea aparține d-lui Colonel N. Magereanu, profesor la școala militară de război, care are un mare merit, apreciind cum se cuvine importanța istorică a acestei clădiri și pe care o întreține în foarte bune condițiuni.

D-sa păstrează întreg de care interiorul camerei s'a servit Domnitorul și de care apropiindu-te, retrăești clipe înălțătoare, fiindcă mobilierul și acei pereți sunt martorii nopților de insomnie și de frământare ale Domnitorului, chemat parcă de destin să-i dea prin înțelepciunea și chibzuința Sa, independența și prosperitatea cunoscută tuturor.

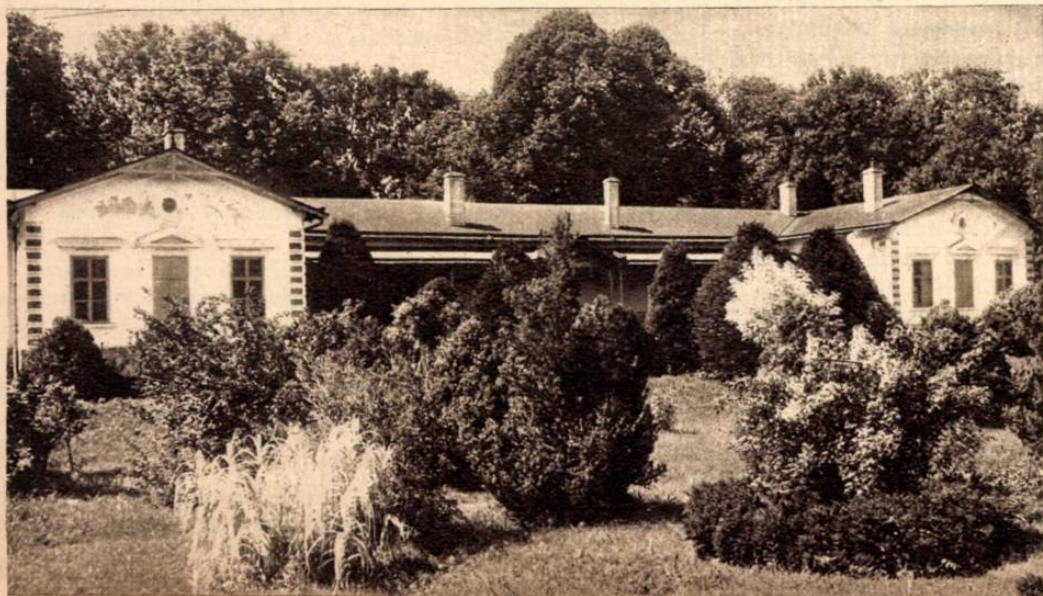
Nu știu dacă am ti aceia ce suntem azi dacă în acele momente ne-ar fi lipsit o minte clar văzătoare, un Domnitor de seamă, care a știut când să vrea, și cum să vrea.

Istoria în decursul veacurilor, în desfășurarea ei, prilejuește popoarelor momente de înălțare și de coborâre; aceste momente nu se pot grăbi, dar nici nu se pot lăsa să treacă.

Depinde de conducătorii din acele vremi, de puterea lor de înțelegere.

(Citiți urmarea în pag. 16)

Casa cu parcul unde a locuit Domnitorul Carol, la declararea războiului independenței 1877-78.

AVEM ONOARE A VĂ ÎNAINȚA CADAVRUL...

DESPRE O LITERATURĂ MACABRĂ

Vl se va părea poate ciudat când vă voi spune că la Morgă, nu pivnița cu cadavre este cel mai macabru lucru. Este destul de înfricoșător și acela care a văzut-o o singură dată, n-o mai uită toată viața. Dar mai e la Morgă încă un lucru, capabil să-ți strângă inima și să te îngrozească tot atât cât și subsolul rece în care, sub lumina unui bec agățat de tavan, se înșiruie pe mese de scânduri cadavre de bărbați și femei, așezate la rând, ca într-o expoziție. Este literatura ce se face în jurul acestor cadavre, actele cu care ele sunt însoțite. Stilul e mai rece și mai macabru decât viziunile spăimântătoare din pivniță. M'am întrebat de multe ori ce poate fi mai penibil pentru un om a cărui soție sau iubită s'a sinucis, a fost asasinată sau strivită de un automobil: să o vadă în pivniță la rând cu celelalte cadavre sau să citească deasupra actele dresate de circumscripția de poliție: *Avem onoare a vă înainta cadavrul femeii...*

Așa se înaintează cadavrele la morgă. „Avem onoare a vă înainta cadavrul individului”, dacă e un bărbat sau „avem onoare a vă înainta cadavrul femeii...”

CADAVRE CU ONOARE ȘI CADAVRE FĂRĂ ONOARE

Cadavrele nu pot să intre pe poarta Morgii decât

Cazanele în care se fierb cadavrele înaintate „cu onoare”.

Ce devin de multe ori cadavrele înaintate de circumscripție

avut un nume foarte scump, să ajungă în urma unei sinucideri, un cadavru. Dar parcă e și mai rău, și parcă moare încă o dată, strivit, înăbușit, distrus, când e trimis la Morgă cu adresa de la circumscripție: *Avem onoare a vă înainta cadavrul individului...*

Avem onoare a vă înainta cadavrul... Formula e macabră și sinistă. Familiile celor asasinați sau sinuciși când aud de Morgă se îngrozeșc la gândul autopsiei. Dar nu e mai rău decât o disecție, mai penibil și mai neuman, ca o ființă foarte apropiată să meargă spre Morgă însoțită de o hârtie pe care stă scris:

Avem onoare a vă înainta cadavrul... Acest „avem onoare” e o culme. Nimic nu poate fi mai tragic, mai penibil și mai dureros. Fete tinere, de șaisprezece ani, sinucise din dragoste, la stăruințele familiilor, vor scăpa poate de tăișul bisturilului. Dar nu vor scăpa și nimeni din cei de care poliția se ocupă după moarte nu va scăpa de: *Avem onoare a vă înainta cadavrul*, scris de comisarul de serviciu pe un sfert de coală de hârtie.

GEO BOGZA

Vă prezint orașul meu

(Urmare din pag. 15-a)

de perspicacitatea ce au de a putea pendula forța națională de a o utiliza în propriul ei folos.

Istoria ne arată în spovedania ei popoare cu astfel de momente și momente fără înțelegători.

Soarta cu noi a fost norocoasă, momentul venit a fost prins de Domnitor, care l-a utilizat cu iscusință dându-ne independența și odată cu ea temelia statului de azi.

Domnitorul Carol este ctitorul României moderne și nația îi datorează recunoștința.

Ca fiu al acestei comune nu a putut înțelege căror împrejurări se datorește uitarea acestui fapt și neglijarea unui loc ce trebuie cinstit cum se cuvine.

Am scris în ziarul Neamul Românesc un articol în care învederam celor în drept cele de mai sus.

Strădania nu mi-a fost zadarnică deoarece Muzeul Național Militar prin D-l General Rosetti a luat inițiativa aplicării unei plăci comemorative, care spune:

„În această casă a fost cartierul general al Domnitorului Carol dela 15 Mai — 25 Iulie 1877”.

Placa sa desvelit cu mult fast, inaugurarea fiind onorată de Comandantul Corpului I de Armată, oficialitățile locale, delegatul Muzeului Militar, precum și o companie din reg. 31 inf. în frunte cu muzica.

Au fost momente adevărat înălțătoare, comuna fiind în adevărată sărbătoare.

Cățiva veterani, încă în viață, cu decorații pe piept și încovoiați de greutatea anilor, au fost de față.

Desigur îi va fi mirat pe bieții moșnegi și prefacerea vremurilor și schimbarea oamenilor.

Nu au fost cinstiți din partea oficialității cum se cuvine.

D-l Colonel M. Magereanu proprietarul casei a reparat această nesocotire, dându-le după ceremonie masă și câte un ajutor material din buzunarul său. Cinste și onoare Lui.

Mă voi strădui la timpul favorabil a lua inițiativa ridicării unui bust Domnitorului, pe locul de unde a pornit inițiativa gestului desrobirei, ca un omagiu adus din partea locuitorilor acestei comune.

MARIUS D. STĂNOIU
Poiana Mare — Dolj

Morgă. Centrul spre care converg toate cadavrele care au de-a face cu poliția.

însoțite de onoarea comisarului din circumscripția unde au încetat să mai fie ființe vii, pentru a deveni cadavre. Cadavrele fiind, cu desăvârșire indiferente față de formulele de onoare ale lumii pe care au părăsit-o și în imposibilitate să declare singure la Morgă situația lor de cadavre și prin urmare dreptul de a fi primite acolo, comisarul de serviciu garantează pentru ele, așa cum nașii garantează la botez pentru copilul din fașe că are să fie bun creștin.

Fără semnătura comisarului un cadavru nu este bun și portarul de la Morgă făcându-și conștiincios serviciul nu-l poate primi și îl refuză. Când duba neagră și arhaică își face apariția din turneul ei prin oraș, portarul are grijă să cerceteze mai întâi dacă actele celor aduși înăuntru sunt în regulă. Nici șoferul nu primește în dubă decât cadavrele cu onoare. Dacă niciun comisar nu vrea să fie nașul cadavrului și să iscălească pentru el, atunci e un cadavru ilegal pe care Morgă nu-l poate primi. În fiecare zi sunt în oraș câteva zeci de cadavre noi. Mor oamenii de bătrânețe sau de moarte bună. Acestea sunt cadavre care nu au dreptul să vină la Morgă. Ele au să meargă de-a-dreptul la cimitir și moartea n-o să le fie înregistrată decât la primărie, la oficiul stării civile. Numai cadavrele despre care se ocupă poliția și pe care comisarii le înaintează cu onoare, pot fi primite în subsolurile reci ale Morgii.

De aceea la poarta acestei instituții e un om care veghează și

nu o deschide decât celor care au dreptul să intre. Pentru fiecare cadavru trebuie o hârtie cu formula sacramentală. „Circumscripția XX-a către Institutul Medico-Legal. *Avem onoare a vă înainta cadavrul individului*”. Poarta se deschide și cadavrul individului înaintează. *Avem onoare un cadavru. „Avem onoare, încă un cadavru...”*

MAI REA ȘI MAI PENIBILĂ DECÂT MOARTEA

E rea moartea adevărată, biologică, așa cum ea se întâmplă în natură, dar parcă mai rea și mai penibilă, parcă e de zece ori mai mult moarte atunci când ea se reflectează în actele comisariatelor de poliție. E rău pentru o mamă ca fiul ei pe care l-a iubit, pentru care a

„Realitatea Ilustrată“ alege o vedetă de cinema care va filma la Paris!

Laureata marelui concurs de fotogenie, pe care-l lansăm azi, va primi drept gaj și contribuție la călătorie suma de 4.000 franci francezi.

REALITATEA ILUSTRATĂ, revista marilor concursuri, se bucură de a putea anunța astăzi miilor sale de admiratoare, lansarea unui nou concurs de grandioase proporții.

3000 franci francezi ca salariu și

1000 franci francezi drept contribuție la cheltuielile de călătorie, sume pe care le voi depune la bancă, la dispoziția dv., înainte de rezultatul final al concursului.

Este vorba de o mare probă de fotogenie pe care revista noastră o organizează, de

Vă rog să primiți, Domnule Director, asigurarea sentimentelor mele cele mai distinse.

(ss) H. DORU

comun acord cu marea casă producătoare franceză, de sub conducerea d-lui Henry Doru. Publicăm aici, în facsimil, scrisoarea pe care ne-a adresat-o dl. Doru, și prin care ne confirmă detaliile organizării.

P. S. Vă rog să-mi confirmați acordul.

Revista noastră a confirmat cele de mai sus, așa încât suntem în măsură să anunțăm astăzi, în linii generale

CONDIȚIUNILE CONCURSULUI

1. Poate concura orice doamnă sau domnișoară, între 22-27 ani.
2. Concurente sunt obligate să completeze buletinul pe care-l publicăm în această pagină.
3. Împreună cu buletinul de înscriere, concurente vor depune sau vor trimite două fotografii.
4. De asemeni concurente vor depune o taxă de înscriere de lei 100.—(una sută lei). Cele din Capitală vor depune această taxă la redacția revistei noastre, str. Const. Mille 7—9, cele din provincie ne vor trimite suma în plic, sub formă de mărci postale.
5. Pe baza fotografiilor primite, un juriu restrâns va selecționa concurente, care vor participa la concursul final.
6. Concursul final va consta într-o probă de film mut. După vizionarea acestui film, juriul, care va fi alcătuit din cele mai mari personalități artistice ale țării și în care va intra și un reprezentant al casei produ-

cătoare din Paris, se va pronunța asupra persoanei laureatei.

Suntem în măsură să anunțăm că la Paris a făcut o impresie formidabilă ideea lansării acestui concurs la noi. Scopul lui, acela de a face propagandă filmului francez în România, a făcut ca atât inițiatorul concursului, dl. Henry Doru, cât și revista noastră să primească cele mai măgulitoare elogii. Am primit astfel dela nenumărate vedete ale filmului francez, scrisori de felicitare, pentru concurs, pe care le vom publica începând cu numărul viitor, când vom fi în măsură să dăm și noi detalii asupra datei precise a concursului și asupra eventualelor condițiuni suplimentare.

BULETIN DE ÎNSCRIERE LA CONCURSUL DE FOTOGENIE

Numele
Prenumele
Strada
Localitatea
Vârsta

Inscrierea nu este valabilă fără taxa de înscriere

Cunoscutul comic al filmului francez, Jîn Gerald, trimite concurenților noastre acest aptograf.

D. Henry Doru, producătorul filmului

Pentru ce se îndrăgostesc femeile

CRIMINALI

Profesorul Laird explică strania fascinație exercitată de către delinvenții celebri asupra unui anumit tip de femei, care aglomerează tribunalele unde sunt judecați criminalii, le trimit flori și bilețele de dragoste, cerându-i în căsătorie.

O trăsătură ce face cinst sexului slab este perseverența cu care majoritatea femeilor rămân lângă bărbatul iubit oricât de precară ar fi situația acestuia, oricât de nemernic ar fi și oricât de crud s'ar purta cu ea.

Lalla Collins, o frumoasă actriță blondă, foarte apreciată de către publicul englez ilustrată cu prisosință această nobilă însușire feminină. Vioaie și plină de temperament cum numai o actriță de 25 de ani poate fi, ea se îndrăgosti nebunește de Mark Godfrey, care părea a fi un bogat samar, fără să știe că banii lui proveneau din vânzarea unor efecte false.

Dar în momentul când iubitul său încăpu pe mâinile poliției, ea-și vându bijuteriile și cu banii obținuți pe ele angajă unul dintre cei mai buni avocați ca să-l apere. Veni la toate ședințele procesului și când individul fu condamnat la șapte ani închisoare, ea fu zdrobită dar îi făgădui că-l va aștepta până la eliberare.

Drăguță cum era s'ar fi găsit destui s'o consoleze dar ea rămase credincioasă pușcăriașului și se agita fără încetare pentru a obține o reducere a pedepsei. În cele din urmă, reuși să obțină grațierea dela rege și iubitul său fu eliberat la începutul acestei veri, după numai cinci ani de închisoare.

La două zile după eliberarea iubitului său, Lalla Collins s'a căsătorit cu el și tânăra pereche trăiește actualmente într'un apartament mobilat de ea în Cumberland-court.

Dar cazul acestei actrițe care s'a căsătorit cu un fost pușcăriaș nu face decât să illustreze fidelitatea femeii față de bărbatul iubit. Și această constanță este una dintre cele mai nobile caracteristici ale sexului.

Dar cu femeile acelea, care din capul locului caută criminali și le oferă toată dragostea lor, e o cu totul altă poveste. Atunci când un criminal celebru a fost aruncat în închisoare și-și așteaptă procesul, gardienii au mult de lucru cu femeile cari scriu bilețele de dragoste banditului și care-i cer mâna fără să-l fi văzut măcar și fără să-l fi cunoscut până n' clipa când delictul său au fost anunțate de presă.

Astfel, Muriel Crandall, o nostimă dansatoare din Boston, a aflat din ziare că un individ anume Warren Cliff tăiașe gâtul soției sale într'un

acces de gelozie și că fusese condamnat pentru omucidere. Toate acestea n'au împiedecat-o însă a se căsători cu criminalul curând după ce acesta a fost eliberat din închisoare.

Dar într'o bună zi Muriel, care era acum D-na Warren Cliff, își văzu soțul luând un cuțit de bucătărie pe care prinse a-l ascuți cântând printre dinți cadențat:

„Curând, curând se va duce și ea după cealaltă — curând, curând”.

Dansatoarea își veni atunci în fire avu viziunea primei soții cu beregata tăiată, se trezi din visul său de dragoste și introduse acțiunea de divorț.

O stranie atracție a infractorilor le determină pe unele femei să îmbrățișeze o activitate caritabilă. Nu putem spune că aceste doamne sunt numădate îndrăgostite de criminali dar psihologii au constatat că mondena care vizitează regulat închisorile, are oarecari emoții din caritabilă ei misiune. Ea are grija ca viața deținuților să fie întrucâtva îndulcită dar e stăpână pe sine și nu-și oferă mâna vreunui pușcăriaș. Totuși, se crede că multe dintre aceste femei ar face-o dacă n'ar fi căsătorite.

Acum câțiva ani, Mary Converse, o tânără fată din aristocrația bostoneză, în vârstă abia de 19 ani, și-a pus în gând să aline suferințele lumii asigurând pușcăriașilor un tratament mai bun. Bogatul său părinte, Colonelul Harry Converse, a încercat atunci a-i demonstra că ar fi făcut mai mult venind în ajutorul soldaților invalizi, dar Mary, cu toată cultura și rafinamentul educației sale, simția o irezistibilă atracție pentru clasa infractorilor.

Fiind tânără și necăsătorită ea se îndrăgosti până peste urechi de un anume Charles Essick, băiat frumos care făcuse câțiva ani de închisoare pentru furt și omucidere, în Colorado, fiind eliberat apoi printr'o amnistie. Tatăl lui murise de asemenea în împrejurări ce dădeau de gândit, cu o rană de cuțit și o altă de glonte, dar nu se putuse dovedi că tot Charles ar fi fost autorul acestei crime.

Drăgălașa Mary nu voi să audă de obiecțiunile părinților săi și cum dispunea de o considerabilă avere personală fugi cu fostul pușcăriaș dela care avu de pățimit patru ani până când reuși să obțină divorțul.

Frumosul ucigaș realizase toate

prezicerile părinților și ale prietenilor, bătând-o crunt, trăgând-o de păr și măturând astfel podelele cu ea — cu un cuvânt, brutalizând-o în fel și chipuri, căci năravul din fire n'are lecuire.

Atracția, pe care criminalii o exercită asupra unui anumit tip de femei, este ilustrată de către faimosul francez Tailleyrand, care a trăit în secolul al XVIII-lea. Acest om, nu numai că a otrăvit trei femei spre a-și curăța calea, după ce se plictisise de ele, dar într'o perioadă de cinci ani, șase soți geloși s'au sinucis din pricina lui, alți optsprezece bărbați au murit duelându-se cu el pentru femeile pe care și le făcuse metrese, zece femei măritate care nu putuseră rezista atracției sale se retraseră în mănăstiri, de rușine și alte douăsprezece tinere fete se sinuciseră de disperare, în momentul când el le părăsi.

Istoria poate să fi exagerat întrucâtva aceste isprăvi amoroase dar rămâne stabilit că, deși se știa precis că Talleyrand era un individ complet lipsit de scrupule și foarte periculos, femeile simțiau pentru el o irezistibilă atracție.

Unele individe sunt împinse spre criminali de teamă de a nu pierde o ultimă șansă de a pune mâna pe un bărbat, căci

Femeia îndrăgostită de omul la lecții de tragere cu pistolul.

La ușa cu gratii a celulei, femeia a adus gangsterului țigări.

un astfel de om s'ar căsătorii cu oricine.

Pe lumea aceasta, există mii de femei obsedate de grija de a se câpăta și mulți indivizi își fac o profesiune lucrativă din extorcarea de bani dela femeile cărora le promite să le ia în căsătorie. Samuel Frank a fost recent judecat în California pentru escrocherie. El se logodise prin corespondență cu vreo mie trei sute de femei care-i trimiseseră fiecare sume importante de bani, în vederea unei apropiate uniri. Singurul argument pe care Frank îl adusese întru apărarea sa a fost că în cursul războiului mondial l-a lovit un câtar cu copita în cap. Tribunalul l-a trimis alieștilor spre examinare, dar ne întrebăm pentru ce nu s'a examinat starea mintală a celor 1300 de femei care și-au dat inima și banii unui bărbat cunoscut doar prin corespondență. După cercetările profesorului Harry W. Hepner, dela Universitatea din Syracuse, 16 la sută dintre femeile necăsătorite sunt firanizate de ideea că trebuie să-și găsească un soț și merg până la a se oferi chiar unui criminal, în disperatele lor eforturi de a atrage atenția vreunui bărbat.

Dar această teorie nu se aplică d-rei Annik Le Moat, una dintre cele mai frumoase dansatoare pariziene, admirată și

Mana și Oidiumul

sunt flagelul viilor noastre. Cu toată lupta ce se dă contra acestor boli ale viței, ele fac încă ravagii...

STROPITOARELE sunt de mare folos, dar, după cum s'a dovedit chiar cu producția acestui an, vinul bun se obține tot mulțumită atențiunii cu care se face vinificarea.

Mustul delicios se transformă, prin fermentație, în vin. Dar transformarea aceasta trebuie supravegheată cu mare atențiune, iar vinul astfel obținut trebuie îngrijit cu deosebite.

După o experiență de aproape cinci decenii, Pivnițele RHEIN & Cie. Azuga, se pot mândri că au atins perfecțiunea în vinificare.

La orice masă bună, în toate bodegile, restaurantele și barurile selecte veți găsi vinurile și șampania RHEIN. Buchetul și aroma vinurilor RHEIN fac deliciul cunoscătorilor.

Vinurile

RHEIN

Omul civilizat

nu se lasă chinuit de GUTURAI și RĂCEALĂ, ci ia, pur și simplu TABLETE DE

ASPIRIN

fiecare tabletă poartă Crucea »Bayer«

adulată având posibilitatea să facă o căsătorie oricât de strălucită. Ea-l preferă însă pe François Roche un pun-gaș celebru, condamnat pentru douăzeci de furturi. Cu proverbiala lor mărinimie, autoritățile franceze au permis lui Roche să-și părăsească celula pentru timpul cât îi era necesar spre a se cununa la o primărie din vecinătatea închisorii—cu mâinile prinse în cătușe.

Mai ciudat încă, este cazul lui Aileen Sisk, din Atlanta, Georgia. Această tânără fată crescuse în mijlocul unei familii de oameni cinstiți, având o educație și o cultură solidă. Ea se duse într-o zi să-și vadă fratele închis pentru că luase parte la o spargere ce se încheiase cu o crimă. Fratele îi recomandă pe tovarășul său mai vrăstnic, Marvin Honea care pusese la cale infracțiunea și comisese omorul. În loc să facă mustrări criminale pentru nefericita influență exercitată asupra fratelui său, tânără fată se îndrăgosti de el și-l convinse să se despartă de nevasta lui pentru a se căsători cu ea mai înainte de a se urca pe scaunul electric.

O vreme se păru că acest plan avea să se realizeze. Acțiunea de divorț a lui Honea fu acceptată dar cu puțin înainte ca hotărârea să devie definitivă, dându-i dreptul să se recăsătorească, autoritățile îi descoperiră intenția. Cererea-i fu respinsă și Honea trecu în cealaltă lume fără a fi putut face din tânără Aileen mireasa și văduva sa.

Unele dintre aceste femei care au totul pentru a face o căsătorie convenabilă, dar se simt totuși atrase de criminali lucrează sub impulsul unei dorinți subconștiente de a-și contraria părinții și de a face ceva nepermis.

Din această categorie s'au recrutat și adoratoarele lui Landru, odiosul Barbă-Albăstră francez. În vreme ce-și aștepta în închisoare ziua judecătii, asinul a primit nenumărate pro-

puner de căsătorie din partea unor femei care nu mai auziseră de el până'n ziua când atrocitățile sale au fost comunicate publicului de către presă. Aceste femei stupide nu voiau să fie ucise dar crimele dădeau monstrului un aer de bărbăție care le fascina.

În sfârșit, o altă categorie de femei sunt atrase de criminali printr'un sentiment de culpabilitate. Comentând aceste cazuri, D-rul Wilhelm Steckel, faimosul psihanalist vienez spune: „Aceste individe sunt îmboldite să se comporte astfel din dorința de a suferi o pedeapsă”. Și apoi continuă: „Femeia care manifestă admirație pentru ucigaș, o face pentru că simte în ea instincte criminale și găsește o ușurare în a obține o reducere de pedeapsă pentru acuzat.

„Individul capătă adesea un

sentiment de culpabilitate în epoca adolescenței. Părinții cari obicinuesc a spune „Rușine! Rușine!” „centru niște chestiuni vagi pe care nu le putem înțelege, contribuiesc la dezvoltarea acestui sentiment. De observat este însă că-l au mai mult femeile decât bărbații. Aceasta ne explică pentru ce sexul tare nu se prăpădește cu atențiile față de crimalele celebre.

D-rul Lewis M. Terman dela Universitatea din Stanford a completat recent o paralelă între personalitatea bărbatului și a femeii. Acest savant constată între altele că femeile au mai multă milă pentru un bărbat paralizat de lașitate, pentru un morfinoman și pentru orice altă persoană lipsită de voință. Și în sfârșit, observă că sexul slab se infurie la condamnarea unui nevinovat (dar criminalul susține întotdeauna că e nevinovat!).

GETTA ANTONEȘCU

Tânără și înzestrată artistă care continuă să obțină remarcabile succese pe scena unui teatru de pe Bulevard.

mai întâi
masați bine
cu aceasta...

.... și apoi la drum!

Crema „Nivea” micșorează pericolul degerăturilor în regiunile friguroase — și dă pielei acea culoare frumoasă bronzată de sport. Numai „Nivea” conține Eucerita. De aceea nu vă puteți dispensa la sportul de iarnă de crema „Nivea.”

Supleță și frăgezime s'ar putea intitula această apariție a Jeanei Harlow care pe o pălărie copilărească poartă o voală fină ce-i acoperă toată figura dându-i acea alură „grande dame”, atât de râvnită de către acelea în care sportul n'a distrus feminitatea.

Două benzi de brocart de aur pe un fond de crêpe negru au fost de ajuns pentru crearea unui efect bogat, de orientală inspirație. Ideea vădește un gust rafinat căci o nevoie de multă ingeniozitate pentru a evita impresia de încărcat care pân-dește de obicei întrebuințarea lameurilor.

Vedeta americană Jean Harlow vă oferă sugestia unei rochii de trotat, ale cărei mâneci de mare amplitudine, formând o quasi-pelerină, scot în evidență prin contrast sveltețea torsului.

Moda

Ambicioasa Japonie nu înțelege să se lase mai prejos aici chiar în domeniul modei. Spre deosebire de atâtea alte țări care primesc docile decretul Parisului, ea înțelege să-și aibă creațiile sale. D-na Ayake Deyi, soția unui profesor de la Universitatea Waseda, a recrutat o serie de artiști locali în vederea creării unei mode indigene.

Evenimentul încoronării, așteptat cu atâtea emoții de poporul britanic, și-a găsit ecou tocmai în America unde s'au lansat țesături brodate cu emblema monarhiei.

Obiectivul fotografic a surprins dăunăzi la Autoul trecerea unei elegante care purta o pălărie redusă la cea mai simplă expresie posibilă. Reporterul nostru o găsește șic — dv. ce spaneți ?

INAUGURAREA FĂNTĂNII DIN COMUNA PANTELIMON

Fotografia noastră a fost luată după solemnitatea sfîrșirii. În mijloc, d. lt. Tănase.

SĂRBĂTORIREA D-LUI PROF. D. GUSTI

D. prof. D. Gusti a fost sărbătorit la Fundația Carol I, pentru 25 de ani de învățământ. Fotografia noastră îl înfățișează pe sărbătorit citindu-și cuvântarea de mulțumire.

DIN ȚARĂ

NUNTĂ ÎN LUMEA MARE

Fotografia noastră a fost luată în timpul cununiei religioase a d-rei Ioana-Maria Leonida cu d-l Ioan Filip Lahovary. Naș a fost d. C. Argetoianu.

Știți cum se mănâncă

„Grape-Fruit“-ul?

Apărut la noi acum câțiva ani ca o roadă exotică de un galben deosebit, acest produs al altoluiului dintre portocală și lămâie, adus din pădurile Jaffei ca o raritate — și expus ca o trufanda în magazinele de delicatese de pe calea Victoriei — și-a croit drumul spre popularitate.

Astăzi „Grape-Fruit“-ul de Jaffa, care stârnea curiozitatea numai a amatorilor de rafinate culinare, nu mai ține la distanță pe timizi și refractari.

Adus, cu fiecare cursă a vapoarelor noastre, de pe coasta Mediteranei și purtând în el soarele cald din Țara Sfântă, care îi dă o savoare și un parfum cu totul deosebite, „Grape-Fruit“-ul răspândit în țările

nordice unde sosește după îndelungate călătorii, nouă ne parvine proaspăt cules de pe pomii din împrejurimile Jaffei.

Are parfumul suav dar mai potolit ale portocalei; iar gustul acrisor și picant, produs al grefei dintre lămâia coaptă și portocală, îi dă o savoare deosebită care explică marele succes dobândit în scurta lui existență de fruct nou și delicios.

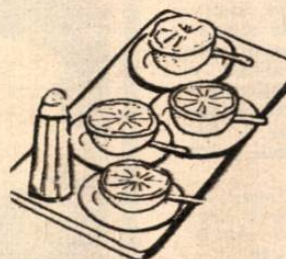
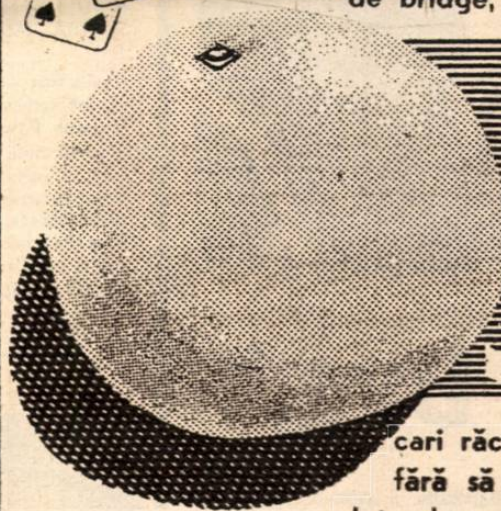
„Grape-Fruit“-ul de Jaffa mândru de obârșia lui din fructe nobile e capricios față de cine nu știe să-l savureze.

Intr'adevăr cine îl gustă prima oară ca pe o simplă portocală nu se poate opri de a exclama: „Brrr! Ce amar!“

Acestor descurajați care îl asvârlă cât colo, le dăm sfatul să nu renunțe de a gusta din nou, dar cu știință, din cel mai perfecționat fruct ce a existat vre-o dată, fructul aperitiv prin excelență, bogat în vitamine, stimulent, binefăcător al organelor digestive, excitant al sucului gastric.

Modul cel mai simplu de a-l mânca este de a-l tăia în două dealatul, de a-l presăra cu mult zahăr praf, de a-l stropi — cine vrea — cu puțin rom sau coniac și a-l lăsa astfel o oră la rece. Se mănâncă apoi cu lingurița din coaja lui servit câte jumătate fruct de persoană într-o cupă sau pahar cu picior.

La orice oră este binevenit, fie la micul dejun fie ca desert. Acum, iarna când fructele devin tot mai rare, păstrate din toamnă, „grape-fruit“-ul de Jaffa proaspăt, gustos, eftin este desertul cel mai apreciat, care se pretează la felurite preparații de creme, torturi, compoturi, gelatine, băuturi picante și dulceturi.

LA Ceaiul Bridge

amfitrioana modernă servește fructul la modă. Societatea mondenă preferă astăzi, în timpul destinderii și recreării dela o partidă la alta de bridge, picantele și zemoasele

Grapefruit-uri de

Jaffa

cari răcoresc fără să sature, cari hrănesc fără să îngreuneze și cari sunt recomandate de medicii din toată lumea, pentru că mențin linia sveltă și fiindcă contribuiesc la obținerea unei siluete agreabile.

Grapefruit-urile de Jaffa sunt un aperitiv gustos, care stimulează pofta de mâncare și oferă totodată cea mai agreabilă băutură după o masă copioasă.

Grapefruit-urile au un gust mai delicios și mai picant când sunt tăiate orizontal în două. După această primă operație se desprinde miezul cărnos, se taie în bucățele, se presară cu zahăr și se servește în coajă ca aperitiv sau desert, — câte o jumătate de grapefruit de persoană.

Fructele de Jaffa
sunt cele mai zemoase

*Întrebuințați întotdeauna
această pudră !*

Ea vă va da cu siguranță deplină
satisfacție, fiindcă este atât de bine și
îngrijit preparată, încât nu veți fi ne-
voită să reveniți mereu cu puful pe
fața D-v sensibilă.

Pudra „EN VOGUE” aderă perfect,
formează o nuanță uniformă, este foarte
durabilă și are un parfum discret.

Poudre En Vogue
PARFUMERIE VENDÔME

„Nu! Nu e inima, ci...
Stomacul Dvs.”

Câți așa ziși cardiaci nu s-au lă-
sat examinați ca să afle, — pur și
simplu, — că nu sufereau de altceva
decât de gaze cari „înăbușeau” in-
ima”. Și aceasta nu e totul ! Câte du-
reri intestinale, de rinichi sau pri-
cinite de o congestie a ficatului
nu s datorite unui stomac neregulat
căci, mai presus ca orice, e digestia.
Un stomac care digeră insuficient
sau prea încet, silăște intestinul, fi-
catul, rinichii, la un surplus de mun-
că ce poate degenera în foarte grave
neplăceri. Deci, când simțiți cea mai

mică indispoziție a stomacului, ar-
suri, gaze, „rău la inimă”, amețeli,
senzație de apăsă'e, nevoie de a dormi
după masă, nu neglijați și opriți-le,
în trei minute, luând o mică doză de
prafuri de Magnesia Bisurata, în pu-
tină apă. Excesiva aciditate stoma-
cală (arsuri, gaze) fiind una din in-
dispozițiile cele mai generalizate, e
imediat neutralizată prin Magnesia
Bisurata, acest remediu familiar, cu-
noscut pretutindeni și care a dat
dovada eficacității sale în cele patru
colțuri ale lumii.

Magnesia Bisurata se găsește de
vânzare în toate farmaciile și dro-
gueriile cu prețul de lei 75 sau în
format, mare economic lei 110.

**MAGNESIA
BISURATA**

DIN TOATĂ LUMEA

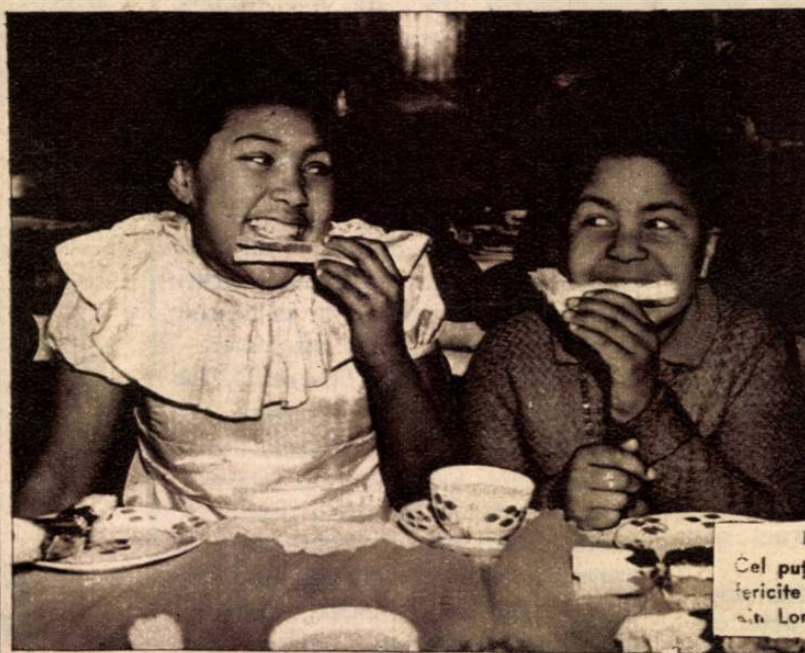

MASCĂ DE APĂRARE ÎMPOTRIVA GAZELOR, PENTRU MAMĂ ȘI CÔPIL

În cadrul exercițiilor de apărare împotriva atacurilor cu gaze în Cehoslovacia, s'a făcut o experiență
deosebit de interesantă, care a dat rezultate satisfăcătoare. Și anume s'a găsit un sistem pentru a se
aplica o mască protegitoare, în cazul unui eventual atac, cărucioarelor cu sugaci. Fotografia noastră
este edificatoare în această privință.

**NOUL MINISTRU AL SPANIEI ÎN
SUECIA NU-ȘI POATE LUA REȘE-
DINȚA**

Deși a fost primită la palat unde a pre-
zentat scrisorile de acreditare, doamna
Isabella Palencia, noua ambasadoare
a guvernului legal spaniol la Stockholm,
nu și-a putut lua reședința, deoarece
palatul legației fusese ocupat de tri-
misul generalului Franco, Fiscovici. Doa-
mna Palencia pe care fotografia noas-
tră o înfățișează în drum spre palatul
regal, a trebuit să se instaleze la hotel.

DELICIOS BREAKFAST !

Cel puțin așa se deduce din minele
fericite ale acestor doi copii de culoare,
în Londra.

Ce se întâmplă când actorii uită să vie la teatru

Câteva momente „istorice”
în teatrul românesc

IN zilele Crăciunului și ale Paștilor, când până și furnalele înalte se odihnesc, actorii muncesc mai vârtos ca ori când, iar unii din ei, în special cei dela teatrele de revistă, cari joacă același spectacol ziua și seara, mai că nu părăsesc teatrul câteva zile în sir.

Dar și actorii sunt oameni și e lucru firesc ca și aceste ființe, cu un simț al doctrinei foarte desvoltat, să se mai... încurce în aceste zile, cari le cer o sfortare atât de mare.

Accidente se cam întâmplă și, deși cu totul rare, ele stârnesc agitație în culise, frământări, de care habar nu are publicul, care un lucru știe: „a plătit, vrea să vadă!”

Iată câteva asemenea accidente, rămase oarecum în... anele teatrului românesc.

Sunt mulți ani de-atunci. Se reprezenta piesa lui Grigore Ventura „Traian și Andrada”. Rolul principal îl juca Nottara, rolul al doilea Petre Velescu. După sfârșitul actului al doilea — piesa are, mi se pare, patru acte — Petre Velescu fusese în cabină, s'a deprimat și s'a „îmbrăcat de stradă”. De a părăsi teatrul, s'a mai oprit în culise pentru a lua o tiradă spusă frumos de Nottara. Lângă el se afla un coleg, care nu juca în piesă, dar care venise și el pe scenă, să-l înlocuiască.

— Un'te duci Velescule?

— Mă duc, mă nene, acasă, să-i trag o mâncare și-apoi un somn, că-s al dracului obosit. Noapte bună!

— La revedere.

Dar, cam după vreo două minute, în care timp Velescu o fi plecat, Nottara, spre sfârșitul tiradei, spune: „Iată Adrian” — sau cam așa ceva.

În culise, care știa că Velescu juca pe Adrian, a rămas. A avut însă prezența de spirit să șoptească lui Nottara: „A plecat!” — și cum Nottara n'a priceput imediat, a făcut gestul plecării: „Velescu nu mai e aici, a plecat, a plecat!”

Și-a dat seama cum stau lucrurile și cu sângele rece a-l avea pe scenă, a improvizat vreo două versuri și a ieșit pasagiu întreg, salvând situația. Publicul n'a bănuțit un lucru ce se întâmplase.

Pe zi, când i s'a spus lui Velescu despre istoria din ajun, la început uluit, a fost apucat de o cumplită criză de nervi.

mai groaznică.

Se reprezenta, cu prilejul aniversării căsătoriei Regelui Ferdinand cu M. S. Regina Maria, piesa lui Shakespeare „Visul unei nopți de vară”. În sală, întreaga familie regală și — cum se spune în curent limbaj de cronică mondenă — „tot ce are Capitala mai select”.

Piesa cu multe personaje. Regisorul a început, mai de vreme, inspecția cabinelor, pentru a vedea dacă „toată lumea e la locul ei”. Dar — catastrofă! — cu cinci minute înaintea ridicării cortinei, se observă lipsa actorului M. P., care juca unul din rolurile de seamă.

Directorul Teatrului — mult regretatul Alexandru Mavrodi — avea toate motivele să se arate cu totul neliniștit. De o „dublură” la rezezeală, nu putea fi vorba. De amânarea reprezentăției și mai puțin. Cum v'am spus, nu era un spectacol obișnuit.

„Absentul” locuia la hotelul „Metropol” de pe calea Victoriei. Regisorul s'a dus după el, în timp ce sala fremăta, în așteptarea începerii.

Cum credeți că a fost găsit talentatul slujitor al Casei lui Millo? În palton, cu căciula pe-o ureche, încălțat doar cu un șoson, dormitând pe o canapea. Ce se întâmplase? Onorabilul se cinstise cam mult în ajun și când a voit să se îmbrace pentru a pleca la teatru, a adormit doar cu un șoson, cât avusese timp să-și încălzească. Adus la teatru, s'a trezit repede din cauza emoției, a jucat frumos, reprezentația a avut mare succes și publicul habar n'a avut de tragedia extra-secspireană din spatele decorurilor.

Într-o seară — tot sârbătoare era — se juca „Macbeth”. Începu spectacolul și s'a observat lipsa interpretului lui Banco. Acuma, închipuiți-vă „Macbeth” fără Banco: e un lucru cu neputință. Dar se ridicase perdeaua! Regisorul Costică Petrescu

C. Nottara în actul III din „Lucaferul”. Maestrul Const. Nottara în „Judecătorul din Salomea”.

a rămas ca o stană, frământându-se cum ar putea-o scoate la vopsea.

De el s'a apropiat un alt regisor: — Ce e Costică?

— N'am pe Banco! — a răspuns sinistru regisorul de serviciu.

Colegul lui înțelegând că regisorul Petrescu spune că nu are bani i-a răspuns simplu:

— Du-te la Andronescu (fost pe vremuri casierul Teatrului), și i-ați un avans.

— Imi lipsește Banco! — a accentuat regisorul.

Celălalt când a auzit cum stă chestia, a fugit pe loc, în vârful picioarelor, pentru a nu i se prăbuși terenul în cap, căci nu

putea bănuși că lipsa catastrofală se va putea solda altfel decât prin ruperea catapetesmei.

Și totuși Dumnezeuul actorilor a venit într'ajutor. Trei croitori și doi cabinieri au tăbărit pe actorul C. O., l-au îmbrăcat mai mult fără voia lui, i-au plasat trei — patru sufleuri, în toate colțurile scenei, l-au somat să „amețească” odată rolul, l-au sfătuit să fie numai urechi și i-au dat un brânci în scenă; s'au tăiat două tablouri și sângeroasa tragedie s'a desfășurat aproape normal.

Nu de mult, mă aflu în vizită la un actor. După masă ne făceam siesta. Cam pe la trei fără ceva, auzim o sonerie suspect de stăruitoare. S'a dus să deschidă chiar gazda în persoană. S'a trezit cu un om dela teatru: „Ați uitat să veniți la matineu. În actu 'ntâi vi s'a tăiat scena, da' trebuie să veniți pentru al doilea”.

Slujitorul Thaliei române s'a clătinaț un moment și-apoi mi-a leșinat în brațe. Apoi a alergat la teatru ca să nu întârzie la actul... al doilea.

IOAN MASSOFF

Frumusețea, după tabelă

Nu vroiți să înerecți odată? Priviți în oglindă, — căutați pe tabelă nuanța care vi se potrivește, și găsiți, jucându-vă culoarea care vă avantajează.

Alegând pudra și fardul Mystikum după tabela Scherk, aveți siguranța de a fi nimerit nuanța cea mai potrivită părului, ochilor și tenului. Ambele completează frumusețea Dvs. și vă dă notă personală. Cereți tabela Scherk în orice magazin de specialitate.

TABELA SCHERK			
parul	ochii	tenul	pudra
blond deschis	albaștrii	palid	rosie
blond deschis	albaștrii-bruni	vioi	rosie
blond deschis	caprui	brunet	rosie
blond mijlociu	albaștrii-gri	delicat-palid	rosie
blond	albaștrii-gri	vioi	rosie

Pudra Mystikum
Compactul Mystikum (fard)

Pentru înfrumusețarea tenului Dv.

X Cumpărați o cutie cu 3 săpunuri CADUM.

Întrebuințați unul. Ține aproape o lună! Dacă, după întrebuințarea primului săpun, nu aveți certitudinea absolută că pielea Dv. a devenit mai netedă, mai frumoasă, tenul Dv. mai fraged, înapoiți ambalajul săpunului întrebuințat, împreună cu celelalte două săpunuri neîncepute, Biroului Cadum, Strada Sf. Ionică No. 8, București.

X

VI SE RESTITUE ÎN ÎNTREGIME SUMA CHELTUITĂ

Săpun
Cadum
20 lei
bucată

Garantăm mulțumirea deplină.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de informații și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 de pagini mari, tipărite la heliografură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicnuit. Director: Nicolae Constantiu. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, str. Conșt. Mille 7—9. Telefon 3-8430. Cec. postal: 2741. Adr. telegrafică: „Realitatea” București. Prețul abonamentelor: în țară: pe un an 400 lei; șase luni: 200 lei; trei luni: 100 lei. În Albania, Anglia, Danemarca, Finlanda, Italia, Norvegia, Suedia, precum și în statele din America de Nord și de Sud, Asia, Africa, Oceania, pe un an: lei 700; pe 6 luni 350 lei; pe 3 luni 150 lei. În toate celelalte țări din Europa, pe un an: 550 lei, pe 6 luni 280 lei; pe 3 luni 150 lei.

„LA AUTOMOBILE NOI, BENZINĂ NOUĂ”

Iată care a fost și este
principiul călăuzitor al
societății UNIREA

Punând în practică acest principiu, „Unirea” a realizat Benzina ALBASTRĂ ETHYL.

Dar în ce constă nouitatea?

Combustibilul acesta a făcut în adevăr senzație în rândurile automobiliștilor. În scurt timp toată lumea s'a convins că **BENZINA ALBASTRĂ ETHYL** este un combustibil indispensabil motoarelor moderne, de înaltă compresie. Aceste motoare cer un carburant care să ardă potrivit în camera de explozie după ce bujia a produs scânteia, adică să ardă mai întâi straturile din jurul bujiei și apoi, la rând, celelalte straturi care ocupă camera.

Ori, s'a dovedit că numai **BENZINA ALBASTRĂ ETHYL** se bucură de această calitate, arderea făcându-se în mod rațional.

Din această cauză uzura motorului este redusă la minimum.

Este știut că benzina ordinară, din cauza compresiei, face explozie înainte de a se produce scânteia de către bujie, astfel că nu se transformă toată în energie utilă.

Cu **Benzina ALBASTRĂ ETHYL** nu se întâmplă același lucru, explozia făcându-se la timp.

Iată cauzele pentru care o mașină alimentată cu această benzină demarează mai repede și urcă pantele mai ușor.

Desigur că și alte întreprinderi vor adăuga benzinei produsă de ele substanța Ethyl. Dar niciodată **Benzina ALBASTRĂ ETHYL** nu va fi întrecută. Aceasta nu este o simplă afirmație, ci un fapt dovedit încă dela apariția acestui carburant.

BENZINA ALBASTRĂ, fabricată de către Unirea, este un combustibil care prezintă o valoare intrinsecă, chiar **FĂRĂ** substanța Ethyl. Nici un alt produs similar nu a reușit să o egaleze cel puțin. Deci cu atât mai mult **BENZINA ALBASTRĂ ETHYL** nu poate fi întrecută. Stațiunile Unirea, răspândite pe tot cuprinsul țării, vă alimentează mașina oricând cu **Benzină ALBASTRĂ ETHYL**, un produs Unirea.

Benzina **ALBASTRĂ** *Ethyl*
UN PRODUS AL SOCIETĂȚII **UNIREA**

REALITATEA ILUSTRATA

ANUL XI No. 522

20 IANUARIE 1937

10 LEI

BIBLIOTECĂ UNIVERSITĂȚII IAGI

16 MART. 1937

Dansurile naționale românești au obținut un succes răsunător la Londra. Participarea la concursul de dansuri populare a fost cea mai bună propagandă pentru țara noastră.

D-na Elisabeta Eliade (Lotis Dolenga) Bălți, a scris o carte dedicată ducelui de Windsor: „În ghiarele vulturului”. Cartea este o pledoarie în favoarea dreptului suveranilor la iubire și conține amănunte inedite asupra tragediei dela Mayerling (drama pasională căreia i-au căzut victime Arhiducele Rudolf și Maria Vecsera). Lotis Dolenga nu este la prima ei încercare literară. Un amănunt interesant e asemănarea pe care o prezintă doamna Eliade cu celebra doamnă Simpson.

Domnul Fl. I. Vega, învățător din comuna Bleici (Argeș), a inventat un aparat didactic care slujește cu folos în învățământul primar, la predarea aritmeticii. Cu ajutorul lui, copiii înțeleg ușor scrierea și citirea numerilor întregi și zecimale, precum și transformările în sistemul metric. Aparatul a fost brevetat și a căpătat o serie de avize favorabile din partea ministrului instrucțiunii publice și diferitelor direcțiuni din învățământ. În fotografia noastră înfățișăm pe inventator și aparatul său.

BOBOTEAZA LA MAGLAVIT

Cu un ceremonial deosebit s'a sărbătorit la Maglav ziua Bobotezei, în prezența ciobanului Petrache Lupu. Publicăm alăturat o fotografie luată imediat după scoaterea Crucii din apă și familia ciobanului Petrache Lupu, fotografiată în ziua de Bobotează.

SOCIETATEA ANONIMĂ A FOSTELOR STABILIMENTE SKODA DIN PILSEN

CAPITAL LEI 1.100.000.000

REPREZENTANȚA GENERALĂ ȘI BIROUL ADMINISTRATIV:

„SAREX” S. A. R. București

STRADA ITALIANĂ No. 3. — TELEFON 3-82-12.

CELE MAI MODERNE INSTALAȚIUNI PENTRU RAFINĂRII COMPLETE DE PETROL. — RECONSTRUIRI DE RAFINĂRII DE PETROL. — INSTALAȚIUNI COMPLETE DE FABRICI DE ZAHĂR, BERE, SPIRT, SĂPUN, CIMENT, ULEI. — INSTALAȚIUNI DE MINE, CENTRALE ELECTRICE. — AUTOMOBILE DE PERSOANE ȘI AUTOCAMIOANE, TRACTOARE, MOTOARE DIESEL, COMPRESORE. — PIESE DIN OȚEL SPECIAL TURNAT ȘI PREPARAT, DE ORICE FEL ȘI MĂRIME. — OȚELURI SPECIALE ANTIACIDE. — CABLURI DE ORICE SECȚIUNE ȘI PENTRU TOATE ÎNTREBUIȚĂRILE.

GRAPE -FRUIT-UL FRUCTUL MINUNE.

Un fruct nou, rezultatul altoiului dintre portocală și lămâie, și-a croit un loc sub soarele mediteranian.

Acest fruct minune, al cărui perfecționare a cerut științei mulți ani de experiențe migăloase, cuprinde acum livezi imense în regiunile Iaffei, de unde este exportat în toate țările lumii.

Pentru noi grape-fruit-ul de Jaffa mai este un fruct relativ nou și nerăspândit, care amintește istoria cartofului necunoscut în Europa și care la prima gustare a întâmpinat în vechiul continent desaprobaria generală. Europeanii de atunci în loc să mănânce rădăcina acestei plante, cartoful, mâncău frunzele și fructele ei.

Tot astfel, cei ce n'au gustat încă din fructul minune, grape-fruit-ul de Jaffa și îl deschid ca pe o portocală, repetă gestul Europeanilor din veacul al XVI-lea, cari refuzau să mănânce cartofii, pentru că nu știau cum trebuie consumați.

Grape-fruit-ul de Jaffa este unul din fructele cele mai delicioase ale climei calde adus la noi în anotimpul vitreg al iernii, când ne încântă ochiul prin culoarea lui admirabilă, de un galben cald, ne stărnește pofta prin parfumul lui atât de deosebit de celelalte fructe, ne satisface gustul prin înruditarea cu portocala fără a fi plictisitor de dulce, și prin a-

semănarea cu lămâia, picant, dar nu prea astrigent.

Zeama lui este acidulată, înviorătoare, cu prea puțini sămburi, dar dacă gustăm grape-fruit-ul în felioare, cum se mănâncă portocala, dăm de un gust amărui, neplăcut, care ne formează o părere greșită despre fructul minune, întocmai cum a fost cazul, cu veacuri în urmă, cu cartoful.

Modul cel mai simplu de a mânca grape-fruit-ul este de a-l tăia în două, cum se taie o lămâie, de a desprinde carnea lăsând-o în coaje, de a o înțepa, de a o presăra cu zahăr praf, a o stropi cu puțin rom și a o lăsa astfel o oră. Se mănâncă apoi cu lingurița, din coaje servit într'un pahar cu picior sau într'o cupă, la fel cum se

mănâncă cantalupii mici de Transilvania. Gustul zemei abundente, delicios și picant, reiese în întregime, parfumat și răcoritor. După această încercare veți recunoaște că grape-fruit-ul este produsul cel mai minunat al plantațiilor palestinene.

Dar Grape-fruit-ul de Jaffa, după ce l-ați gustat în felul acesta și v'a plăcut cum place tuturor, în toate țările Europei ca și în America de Nord, se pretează la diferite preparate care dau deserturi delicioase, băuturi picante, siropuri, dulceturi, marmelade. Americanii și Englezii îl mănâncă de dimineața pe stomacul gol ca stimulent, la prânz ca desert și îl servesc seara pentru ușurarea digestiei.

Grape -Fruit-ul ornează o masă în modul cel mai elegant.

Grape-fruit-ul se servește de asemenea ca salată pe lângă fripturi, cu sare, piper și untdelemn. În unele cazuri zeama de grape-fruit înlocuiește cu succes zeama de lămâie, în special la tomate și la alte sosuri delicate.

Un desert foarte ușor de preparat și foarte gustos și spornic este salata de grape-fruit, cu rom și frișcă.

Se desface un grape-fruit în felii și se taie bucățele, se taie felii o portocală, o pară, un măr, o mandarină, se amestecă cu diferite boabe de fructe din dulceață, se opărește cu jumătate pahar de sirop, se stropește cu un păhărel cu rom sau cu liqueur, se garnisește cu frișcă bătută și cu boabe de vișine din vișinată.

Diferitele prăjituri, cu aluat franțuzesc sau tortele, se prepară cu grape-fruit întocmai ca acelea cu portocale. Sunt mai picante, mai acrișoare. Trebuie îndepărtate cu atenție firele albe și pielea albă care le dă un gust amărui când nu sunt bine curățate.

Dulceața de grape-fruit se prepară la fel ca cea de portocală. Un „jam” (marmeladă) foarte reușit, este acel din coaje de grape-fruit, tăiată subțire ca fidea. E de o culoare foarte frumoasă și, servit la ceai, aduce o notă nouă aspectului și gustului.